

alte cuvinte

supliment de cultură al revistei *Primii Pași*

Este un adevăr cunoscut faptul că timpul măsoară valoarea unui lucru/unei cărți/unei instituții. Cu toate acestea, Colegiul Național "Emil Racoviță"-Iași se circumscrie excepțiilor, pentru că, în mod paradoxal, în ciuda „tineretii” școlii noastre (anul acesta îi sărbătorim semicentenarul), s-a impus, încă din primii ani de existență, prin profesori foarte talentați și prin elevi extraordinari (despre care am putea spune că au devenit legendari, pentru că s-au bucurat de recunoaștere internațională, grație valorii lor în diferite domenii). Este motivul pentru care tema ediției de anul acesta a revistei noastre este legende.

Tradiția excelenței s-a păstrat în colegiul nostru, iar continuitatea acesteia se evidențiază nu numai prin numele legendare ale absolvenților CNER, ci și prin numele elevilor de azi ale școlii noastre, care se remarcă deja prin talent și sensibilitate artistică.

Coordonator

prof. Cornelia-Livia Sârghie

Editori

Teodora Stoleru, XI A
Radu Miron, IX B
David Baci, XI B
Cosmina Vrînceanu, XI C
Miruna Cozianu, VIII B
Olimpia Zagnat, IX E
Todiraș Bogdan, XI B

DTP & Layout

Teodora Stoleru, XI A
Radu Miron, IX B
David Baci, XI B

Copertă

Teodora Stoleru, XI A

Grafică copertă

Bogdan Teslărașu

Grafică design interior

Klaus Iarcuczewicz

DIALOGURI

INTERVIU CU
ION SAPDARU și
Anne Marie Chertic

Când faci totul din pasiune, e ca o poveste frumoasă, fără sfârșit!

Petre Sapojnic
CNER V C

Petre: Cum vă cheamă și ce faceti voi, adică ce profesii aveți?

Tata: Sapojnic Ivan mă numesc, știu să regizez spectacole și sunt actor. De fapt ca artist mă cheamă Ion Sapdaru. Un artist poate să folosească orice nume de scenă (decent).

Mama: Sunt Sapojnic Anne Marie iar pe afișe apar cu numele de domnișoară, adică Anne Marie Chertic. Sunt actriță la Teatrul Național „Vasile Alecsandri” din 1995. Acuși, acuși se fac 20 de ani de meserie.

Petre: De ce nu v-ați făcut avocați sau doctori? De ce ați ales meserii de actori?

Tata: Cred că de mic am știut că am „ceva” cu arta. Nu știam ce, desigur, dar la școală eram bufonul clasei... Poate că nu am ales eu actoria și regia, ci teatrul m-a vrut pe mine. Nu știu... oricum nimic nu e întâmplător! Cred că ne e hărăzit totul! Am făcut și școala muzicală. Am cântat la vioară, știu să mă descurc la pian și la chitară...ce mai tura-vura? Artist total! (râde).

Mama: Când eram mică îmi doream să fiu vânzătoare la cofetărie. Eram înnebunită după o cofetărie de la noi din oraș, care se chema „Violeta”. Îmi plăceau dulciurile la nebunie și aveau acolo numai „bunătați”. Doamne, ce praline erau! De la grădiniță, am început să-mi manifest „talentele” de artistă. La școala primară (parcă în cls. a III-a) am jucat într-o scenetă și aveam ditamai rolul de doctoriță! Doamne, ce fericire! Mai obișnuiam să cânt la ștecherul de la aspirator (era microfonul meu) cântece de-ale celebrei Dalida, nu știi tu, cine era...În perioada verii o auzeam zilnic, pentru că străduța noastră era foarte aproape de locul unde era amplasat iujul. Nici asta nu știi ce este! Voi îi spuneti carusel, În orașul meu i se zicea iuj. Ei, și de acolo se auzea perfect muzica! Ce vremuri frumoase...

Așa că, de ce să fiu de-adevăratelea avocată sau doctoriță, când pot să fiu și una și alta, dar pe scenă!

N-aș fi fost o bună avocată pentru că sunt foarte emotivă, iar ca medic, cred că aș fi leșinat înaintea pacientului.

Petre: Ați fost buni la învățătură? V-a plăcut școala?

Tata: Da, dar nu m-am omorât cu învățatul. Eram printre elevii buni și cuminiți, prindeam totul din zbor, parcă...

Cărțile! Cărțile, dragul meu, m-au „hrănit” și le-am iubit! Când ceilalți copii se jucau, eu citeam. Uneori mă fofilam și de la treburile casei sau munca la câmp, numai ca să pot citi ascuns pe undeva. Eram chiar pedepsit pentru asta, fiindcă ne era greu. Nu uita că noi suntem zece frați și surori, iar eu eram cel mai mare și trebuia să-mi ajut părinții.

Păcat că acum, majoritatea tinerilor nu mai simt adevărata plăcere de a citi : adică să „simți” cartea ca și cum ar fi un copil lângă care poți să trăiești și să visezi...

Mama: Mi-am iubit învățătoarea și profesorii nespus. Ce să-ți spun acum? Am fost o „învățăcioasă”. Îmi era drag să învăț, era ca o joacă pentru mine; asta s-a întâmplat până în liceu. Am primit 6 premii întâi cu coronița de stejar și trandafiri și 2 „rușinoase” premii III! Am suferit cumplit când le-am luat pe cele două. Muream de ciudă, pe mine!

Ca s-o bucur pe mama am dat admiterea la cel mai „tare” liceu din Piatra Neamț, cel de matematică-fizică „Petru Rareș”. Nu aveam nicio treabă cu secția reală, eu eram pe „umană”, așa că l-am terminat chinuită. Și acum mă minunez: cum de am terminat cu brio liceul? A fost un calvar, dar am parte de cele mai frumoase amintiri, din anii de liceu. Sunt cele mai haioase și nevinovate întâmplări... Și la facultate am luat premiul întâi, eram chiar bursieră. Îmi era ușor pentru că am făcut totul din pasiune. Mi-am iubit profesorii și le port o adevărată dragoste și respect. Cam asta e, legat de școală. Observ că vorbesc mai mult decât Ion. Așa-s femeile, nu? Ciripesc mult, of...pentru că nu ne ascultă nimeni! (râde)

Petre: Ce-ți place să faci în timpul liber?

Tata: Există așa ceva? Nu știam...(râde)

Mama: Nu știu cum se face, dar femeile, mamele au și timp liber! Ciudat, nu?

Îmi place să gătesc, să ascult muzică bună, să cânt, să citesc, să pescuiesc (și chiar prind pește!); îmi place să ascult oamenii, să stau de vorbă cu ei! Îmi place că încă mai pot să visez! Îmi place că trăiesc și și sunt recunoscătoare LUI, în fiecare zi, pentru minunile ce mi s-au întâmplat.

Uite, îmi place că-ți pot răspunde la întrebările tale și mi se pare hazliu și provocator!

Petre: Aveți niște sfaturi pentru noi, copiii? Sau pentru colegii mei mai mari?

Tata: Alegeti-vă cu grijă prietenii și încercați să fiți în permanență concurență cu voi înșivă! Sună absurd, dar numai așa veți reuși să faceți ce v-ați propus în viața asta!

Citiți, studiați și nu lăsați nicio întrebare fără să aveți un răspuns! Prețuiți-vă vârsta și bucurați-vă de ea! Vă iubesc, copii! Pe toți!

Mama: Da, cum să nu?

Din proprie experiență, pot să vă spun: încercați să descoperiți voi înșivă ce vă place, ce ați dori să faceți, ce știți să faceți, chiar dacă sunteți îndrumați mai mult sau mai puțin, din „umbră”.

Nu vă „înhămați” la ceva ce nu puteți duce; când faci totul din pasiune, e ca o poveste frumoasă, fără sfârșit!

Fiți inventivi, lăsați-vă imaginația să zburde, îndrăzniți, nu vă temeți de adevăr! Și nu faceți compromisuri! Fiți buni, toleranți și învățați să iubiți așa cum vă iubesc părinții, prietenii și profesorii voștri, cei care își dăruiesc zilnic câte un strop din viața și bucuria lor.

Știu că sună patetic, dar așa simt eu. Acesta e răspunsul meu la întrebarea ta.

Îmbrățișez tinerețea!

DIALOGURI CU STUDENȚII

Diana Epureanu și Oana Hriscu

CNER XI B, coordonate de prof. Nicoleta Ciobanu

Care sunt motivele care te-au determinat să îți continui studiile universitare în străinătate? În ce moment din timpul liceului te-ai hotărât asupra acestui lucru?

Mădălina Darabană: Mi-am dorit mai mult de la studiile universitare, decât ce îmi puteau oferi facultățile din România la acel moment. Am vrut să mă aflu într-un mediu competitiv și să am oportunități cât mai diverse la nivel de metode de învățare și aplicare a cunoștințelor pe care le acumulez. Am luat decizia finală de a pleca la studii în străinătate, undeva la sfârșitul clasei a 10-a. M-a ajutat mult atunci să intru în contact cu alți colegi mai mari care studiau deja în străinătate și faptul că mai mulți dintre prietenii și colegii mei cochetau cu această idee.

Andrei Bălci: Cel mai important factor care a contribuit la alegerea universității este de departe specializarea pe care urma să o obțin în urma cursului pe care aveam să îl aleg. Am dorit cu ardoare să urmez specializarea de inteligență artificială și, cum aceasta nu era disponibilă în România am început să caut facultăți din afara țării. Datorită vestitului învățământ britanic, am ales Anglia și anume Universitatea din Manchester, la care în acest moment sunt student în anul I la specializarea menționată anterior. Pot spune că am început să mă gândesc unde voi studia la sfârșitul clasei a 10-a. Cum aveam la dispoziție numai 2 ani, nu voiam să las totul pe ultima sută de metri, așa ca m-am informat din timp.

Bianca Vasilache: Cred că am vrut să studiez în străinătate încă dinainte să știu ce curs voi urma. Pentru mine, cel mai mult au contat deschiderea internațională, diversitatea oportunităților după absolvire și abordarea critică a materiei. Nu am vrut doar o universitate unde să dobândesc noțiuni teoretice, ci un loc unde să pot aplica ceea ce învăț și să îmi creez conexiuni cu firme de prestigiu încă din timpul facultății, întrucât, până la urmă, ceea ce faci după absolvire contează cu adevărat.

Mădălina Pruteanu: Mereu mi-am dorit să îmi continui studiile în străinătate, iar de prin clasa a X-a am început să mă gândesc în principal la Germania. Nu știam încă la ce facultate sau spre ce domeniu să mă îndrept însă știam că oportunitățile vor fi mai mari, dacă voi pleca din țara.

Cum te-a ajutat experiența din timpul liceului să te acomodezi pe plan profesional la un nou stil de viață? Dar pe plan personal?

Mădălina: Cred că rigurozitatea cu care am fost obișnuită să lucrez în liceu mi-a fost de mare ajutor când am ajuns la facultate. De asemenea, experiențele din liceu care au facilitat interacțiunile cu diferite culturi, m-au ajutat să mă adaptez mai ușor.

Andrei: Nu cred că se poate vorbi încă de experiență profesională, caci nu sunt angajat nicăieri la momentul actual. Prin urmare, voi vorbi despre acomodarea pe plan academic. Pot spune că experiența din timpul liceului m-a ajutat și mă ajută foarte mult să țin pasul cu cerințele academice. Am avut ocazia să observ studenți veniți din foarte multe țări și pot spune că românii sunt mereu primii în top. Acest lucru este indiscutabil legat de faptul că fondul academic românesc este foarte dezvoltat și amplu și sunt profund recunoscător că am absolvit Colegiul Național "Emil Racoviță". Totodata, toate contactele mele cu colegii și profesorii pe perioada liceului m-au ajutat să îmi definesc o personalitate, cu care pot spune că m-am integrat foarte bine în mediul multicultural în care studiez la momentul actual.

Bianca: Societatea britanică este foarte diferită de cea românească, iar această diferență se simte mai ales în Londra, un oraș într-adevăr... cosmopolit. Pentru mine, însă, acomodarea nu a fost deloc dificilă pentru că aveam încă din liceu, când am participat la numeroase proiecte europene, experiența unei comunități internaționale. În ceea ce privește latura academică, pot spune că mă simt foarte norocoasă

că am fost la Racoviță. M-am obișnuit din timp cu un ritm de lucru intens, cu un program organizat și cu cerințe ridicate, astfel încât, aici, nu am resimțit șocul numeroaselor ore de lucru individual sau al volumului ridicat de material ce trebuie parcurs. Acest lucru este, însă, adevărat mai ales la drept, unde pretențiile profesorilor sunt mult mai ridicate decât la alte materii...dar olimpiadele și concursurile au fost un exercițiu foarte util pentru facultate.

Mădălina: Sunt extrem de recunoscătoare profesorilor care m-au format și de la care am învățat că exigența și consecvența sunt esențiale din punct de vedere profesional. Am plecat de la Racoviță cu un bagaj de cunoștințe și cu un sistem de valori care mă ajută și pe care mă pot baza pentru a face față oricărei situații.

Ai fost influențată în alegerea facultății de profilul pe care l-ai urmat și de experiența profesională din timpul liceului? Dacă da, cum?

Mădălina: Alegerea cursului pe care l-am urmat la facultate, management internațional cu un an în Hong Kong a fost determinată de pasiunea pentru călătorit pe care mi-am descoperit-o, odată cu pasiunea pentru geografie. Nu știu dacă profilul pe care l-am urmat (matematică informatică, intensiv engleză) m-a influențat neapărat în alegerea cursului de la facultate, dar, cu siguranță, și-a pus amprenta asupra materiilor pe care mi le-am ales în cadrul cursului pe care l-am studiat. Pentru că mi-a plăcut matematica, m-am simțit confortabil să aleg cursuri de statistică sau finanțe, în detrimentul cursurilor cu profil umanist.

Andrei: Această întrebare este oarecum retorică. Foarte rar se întâmplă să observi studenți la litere veniți de la un profil de matematică-informatică. Profilul pe care l-am urmat a avut un foarte mare rol (dacă nu chiar cel mai mare) în alegerea facultății (mai concret a specializării). Făcând atât de multe ore de matematică și informatică în fiecare săptămână mintea mea a fost oarecum setată pe aceste materii. La sfârșitul liceului nu puteam să îmi imaginez că aș fi făcut altceva decât ceea ce fac acum.

Bianca: Fiind la o clasă de matematică-informatică intensiv engleză, cred că am avut avantajul oportunităților din toate domeniile. Astfel, IASIMUN, clubul de dezbateri, precum și vizita

la Parlamentul European mi-au deschis perspectiva unei cariere pe latura umanistă, decizia finală urmând să o iau după ce am mers în tabere de vară specializate, în Marea Britanie. Deci da, liceul a fost un reper foarte important pentru mine, deoarece a marcat trecerea de la medicină la...drept..., iar această schimbare este tocmai rezultatul deschiderii, a susținerii pe care am avut-o din partea școlii și a profesorilor. Mai mult decât atât, probabil că deja este un clișeu, dar materiile științifice sunt cele care mi-au format logica, mi-au organizat mintea și m-au învățat cum să abordez noul. În opinia mea, interdisciplinaritatea din liceu a reprezentat principalul meu atu în admiterea la o universitate de prestigiu internațional, la un curs deosebit de competitiv.

Mădălina: În mod cert, profilul pe care l-am urmat în timpul liceului mi-a limitat, într-o oarecare măsură, opțiunile. Având în vedere că sunt absolventă de Filologie, nu m-am gândit niciodată să studiez Informatica sau Mecanica. Profilul este important însă nu decisiv. Acum studiez International Business Management, am foarte multe materii care se bazează pe matematică și, chiar dacă în clasa a XI-a și a XII-a nu am mai făcut matematică, faptul că în gimnaziu l-am avut ca profesor pe domnul Doru Turbatu m-a ajutat foarte mult să țin pasul cu cei care au terminat un profil real.

Cât de mult te-au ajutat activitățile extracurriculare la care ai participat în timpul liceului?

Mădălina: Foarte mult. Proiectele la care am participat și pe care le-am condus m-au ajutat să îmi descopăr punctele forte și mi-au deschis ochii spre noi oportunități. Faptul că am fost manager de proiect sau liderul anumitor activități extrașcolare în timpul liceului, m-au ajutat să îmi dau seama că vreau să studiez management.

Andrei: Nu vreau să influențez pe nimeni prin răspunsul pe care îl voi da. Activitățile extracurriculare sunt foarte importante, întrucât îți definesc anumite aptitudini, poate chiar și personalitatea și modul de a gândi.

Bianca : În cazul meu, tocmai datorită activităților extracurriculare mi-am dat seama că nu îmi doresc o carieră în medicină, astfel încât pot spune că au fost esențiale. Însă, dacă ar fi să nu iau în considerare acest aspect, activitățile de voluntariat, proiectele pe care le-am organizat și la care am participat mi-au definit, de fapt,

personalitatea și m-au ajutat să înțeleg lumea și din alte perspective, să fiu deschisă la necunoscut și să mă acomodez într-o comunitate internațională, interculturală, complet diferită.

Mădălina: În timpul liceului, am avut șansa de a participa la doua proiecte internaționale-Leonardo da Vinci în Germania și Comenius în Spania. Consider că aceste experiențe m-au ajutat foarte mult, atât din punct de vedere personal, cât și profesional. Am cunoscut oameni noi, am beneficiat de oportunități extraordinare și am realizat cât este de important să țințești mereu cât mai sus.

Au fost voluntariatul și proiectele extrașcolare din timpul liceului un ajutor și un factor de selecție la facultatea la care sunteți?

Mădălina: Cu siguranță. În eseu personal, care a făcut parte din aplicația la universitate, a trebuit să vorbesc despre activitățile extrașcolare și despre cum acestea reflectă pasiunea mea pentru subiectul cursului pe care îl voi urma. Toate experiențele extrașcolare mi-au folosit enorm și cred că și diversitatea lor și ce am învățat din ele a ajutat mult.

Andrei: Mulți vă vor spune să vă alegeți specializarea pe care v-ar plăcea să o urmați. Din păcate, nu cred că puteți să știți dacă vă place până nu o faceți și aici intervine problema. În schimb, eu vă propun să vă alegeți specializarea pe baza aptitudinilor pe care le aveți și, într-un final, veți ajunge să îndrăgiți ceea ce faceți doar pentru simplul fapt că vă pricepeți la el. De asemenea, nu lăsați totul pe ultima sută de metri. Gândiți-vă din timp la opțiuni și nu ar trebui să aveți probleme.

Bianca: Ar fi atât de multe lucruri de zis...cred că, în primul rând, trebuie să alegeți ceea ce vă place cu adevărat, pentru că este prea multă muncă la facultate, ca să o irosiți pe un domeniu în care nu veți lucra după aceea. În al doilea rând, gândiți-vă foarte bine la ce anume căutați la „universitatea ideală”, iar apoi informați-vă în legătură cu diferitele opțiuni și...aplicați. Ceea ce nu trebuie să reprezinte un criteriu eliminatoriu este dificultatea admiterii, întrucât simplul fapt că ați făcut liceul la „Racovița” vă oferă un avantaj important în procesul de admitere.

Mădălina : Cu siguranță, proiectele extrașcolare
Alte cuvinte • noiembrie 2014 • 7

lare au contat foarte mult în CV-ul meu și m-au ajutat să intru la facultatea dorită. Un criteriu selecție, în cazul meu, a fost să am experiență internațională. În timp ce majoritatea colegilor mei au studiat un an de zile în țări precum Statele Unite sau Australia, eu am avut oportunitatea de a fi participat în cele două proiecte fără de care aș fi putut fi respinsă.

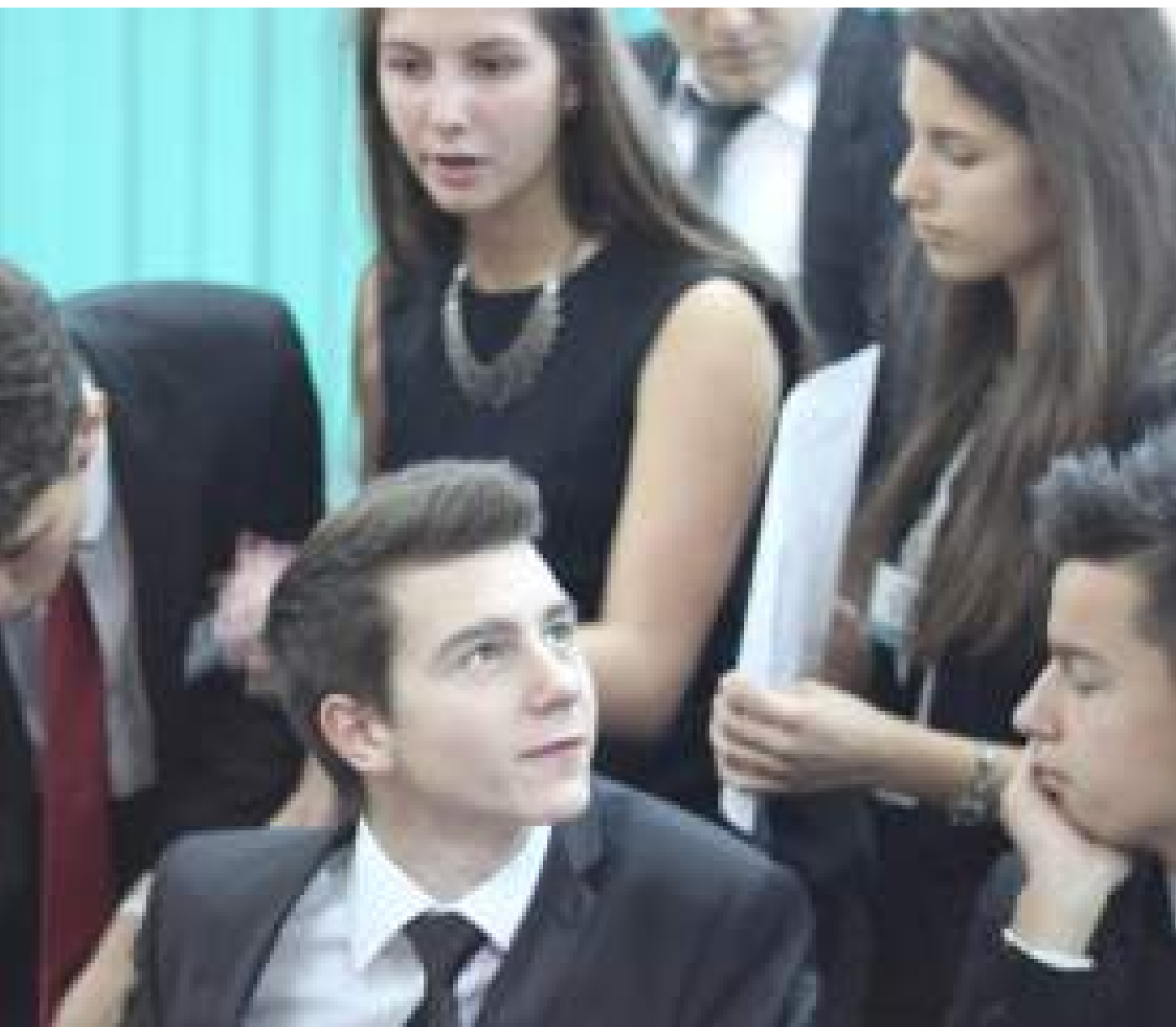
Ce sfaturi legate de alegerea facultății ne-ai putea oferi nouă, elevilor de la „Racoviță”?

Mădălina: Cred că cel mai important este să căutați să vă informați cât mai bine înainte de a lua orice decizie. Iar cu cât vă veți informa mai din timp, șansele să intrați la facultatea la care

vă doriți și să studiați ce vă pasionează alături de oameni care să vă inspire sunt mai mari.

Andrei: Dacă profesorul nu te „stresează” (observați ghilimelele), înseamnă că nu îți face treaba bine. Și am ajuns să realizez asta, după ce am ajuns la facultate. Apreciați-vă profesorii pe care îi aveți, pentru că sunt extraordinari de buni și rugați-vă să vă „streseze”. Eu le mulțumesc că au făcut asta timp de 4 ani de zile.

Mădălina: Sfatul meu ar fi să vă gândiți din timp la acest lucru, să alegeți ceea ce vă place dar și ceea ce vă poate oferi un viitor. Luați în calcul toate opțiunile, puneți în balanță și luați o decizie de care, mai apoi, să fiți mândri!

Daniel Vasile

Un informatician la Oxford

Mi-aș dori foarte mult să mă pot întoarce în țară; îmi place să cred că va fi și posibil ca aceasta să se întâmple.

Miruna Cozianu
CNER VIII B

Îl felicităm pe Daniel, editorul-șef al ediției de anul trecut a revistei "Alte cuvinte", pentru admiterea la Facultatea de informatică a universității din Oxford.

Te-ai putea prezenta în câteva cuvinte cititorilor noștri?

Sunt pasionat de chitară, literatură și tehnică, îmi plac ieșirile în natură și dezbaterile academice.

Am descoperit cât de mult îmi apreciez profesorii pentru munca pe care o depun în ciuda unui sistem care suferă de suficient de multe deficiențe.

Cum ai reușit să intri în contact cu cei de la Oxford și care au fost pașii admiterii?

Procesul de admitere, fie că vorbim despre Universitatea din Oxford fie despre orice altă universitate britanică, este unic și centralizat. Pe scurt, un absolvent de liceu care își dorește să studieze în Marea Britanie poate alege să aplice pentru maximum cinci cursuri în cadrul a diferite instituții pe baza unei scrisori de motivație, a unei recomandări din partea unui profesor și a altor date despre sistemul educațional urmat. Unele universități, printre care și Universitatea din Oxford, aleg să adauge un test de aptitudini și un interviu la procesul de selecție, astfel că pentru a ajunge să primesc o ofertă de studiu din partea lor, a trebuit să trec de un test de matematică și să particip la trei interviuri cu profesori de informatică de acolo. Toate acestea au reprezentat experiențe unice și de pe urma cărora am descoperit cât de mult îmi apreciez profesorii pentru munca pe care o

depun în ciuda unui sistem care suferă de suficient de multe deficiențe.

În cadrul evaluării au contat prea puțin formulele ori algoritmii învățați pe de rost, cât entuziasmul și abilitatea de a răspunde în fața unor situații neîntâlnite în trecut, iar pentru acestea le mulțumesc celor care m-au educat de-a lungul anilor.

Ce înseamnă informatica pentru tine? Ce presupune performanța în acest domeniu?

Informatica este, în primul rând, unul dintre hobby-urile mele; îmi place să îmi petrec timpul liber citind și experimentând în domeniu și cred că cel mai mult mă pasionează faptul că informatica îmi permite să construiesc. E o pasiune venită încă din copilărie cred; dintotdeauna mi-au plăcut puzzle-urile și lego-ul și din momentul în care am aflat cum pot scrie o scurtă aplicație care să afișeze caractere pe ecran, am continuat să învăț la îndrumarea domnilor profesori și să îmi dezvolt pasiunea.

Cel mai mult mă pasionează faptul că informatica îmi permite să construiesc.

Cât despre performanță, nu știu cât sunt în măsură să vorbesc despre ea; sunt mulți alții cei care au obținut performanță în informatică. Din experiența mea de până acum, performanța în informatică are la bază un antrenament foarte riguros și care nu se oprește niciodată; e un domeniu în continuă schimbare (multe dintre regulile de acum câțiva ani sunt invalidate în prezent) și tocmai de aceea doar cei dispuși să lucreze constant sunt cei care ajung să fie remarcați. Bănuiesc că e similar oricărui alt domeniu tehnic, poate cu diferența că pentru a fi un bun informatician e necesar, ca pe lângă muncă, inteligență și spirit practic, să adaugi și

puțină fantezie.

Studiul în străinătate a fost un scop sau o recompensă pentru munca depusă?

O recompensă cu siguranță nu pot spune că a fost; contrar miturilor cultivate în media, sunt foarte rare cazurile în care o instituție de învățământ de prestigiu caută să invite elevi drept recunoaștere a muncii lor; sigur, se întâmplă, dar doar în cazul celor cu adevărat merituoși.

În cazul meu, trebuie să recunosc că mi-am propus dintotdeauna să încerc să studiez în străinătate.

Faptul că nu am știut neapărat unde de la început, demonstrează poate o educație defectuoasă care ne încurajează pe noi, generația tânără, să fugim cât mai departe de România. Am conștientizat mai târziu adevăratele avantaje pe care le presupune studiul în cadrul unei universități cu tradiție, cu profesori dedicați și pregătiți într-un sistem care le recunoaște meritele, și care beneficiază de resursele materiale necesare îndeplinirii unui act educațional performant.

*Am conștientizat mai târziu
adevăratele avantaje pe care
le presupune studiul în cadrul
unei universități cu tradiție*

Câte sacrificii a presupus această admitere? Care sunt acestea?

Cred că sacrificii e un termen puțin cam dur; nu pot spune că am fost nevoit să fac sacrificii pentru a obține această șansă, ci doar că am încercat să fiu cât mai riguros în activitatea mea de pregătire, atât în cadrul școlii, cât și în afara ei. Nu am exclus nimic din ceea ce un tânăr de vârsta mea ar face, cum nu am transformat admiterea într-un scop care să îmi acapareze întreaga energie.

Ce dorești să le transmiți celor ce aspiră să studieze la o astfel de universitate?

Îi invit să se documenteze pe cât de în detaliu posibil despre tot ceea ce presupune o astfel de inițiativă, resursele fiind foarte ușor accesibile; le recomand să creadă în capacitățile lor, fără a se supraestima, desigur.

Ce părere ai despre Oxford și de ce ai ales această universitate?

Universitatea din Oxford nu a fost singura universitate britanică la care am aplicat; am inclus-o printre opțiunile mele datorită modului unic și foarte eficient, în opinia mea, în care profesorii de acolo predau informatică. Apreciez entuziasmul studenților și al profesorilor, respectul lor pentru tradiție, dotarea impecabilă

lă a campusului și a sălilor de curs, toate acestea fiind mici detalii pe care le-am putut observa pe parcursul zilelor de interviu.

Nu am transformat admiterea într-un scop care să îmi acapareze întreaga energie.

Ți se pare că studiul în străinătate are avantaje? Dacă da, care?

Studiul în străinătate e un termen foarte general; cel mai bine e să privim problema din direcția sistemului educațional ori a instituției la care un elev și-ar dori să studieze. Sigur că anumite sisteme ori cursuri vin cu avantajele lor raportate la ceea ce poți alege aici în țară, dar toate acestea presupun anumite costuri. Modul în care se înclină balanța între avantaje și costuri trebuie analizat de fiecare elev în parte atunci când se gândește la studiile universitare.

Vrei să te întorci în țară după ce termini studiile?

Mi-aș dori foarte mult să mă pot întoarce; îmi place să cred că va fi și posibil ca aceasta să se întâmple.

Ți s-a părut vreodată că a fi român a fost un impediment în admiterea ta la Oxford?

Nu, nu a fost niciodată un impediment, cum de altfel nu a reprezentat nici un avantaj anume. Universitățile britanice sunt renumite pentru mix-ul cultural pe care îl promovează, diferențierea rasială și etnică fiind prea puțin prezente în mediul academic.

Ce părere ai despre Colegiul "Emil Racoviță"? Le recomanzi elevilor să studieze aici? Dacă da, de ce?

Opinia mea despre Colegiu se poate confunda cu opinia despre profesorii care lucrează cu pasiune aici. Am amintit anterior respectul meu pentru ei și cu siguranță, aș recomanda oricărui

elev ieșean să considere studiul în cadrul Colegiului "Emil Racoviță".

Regreți că nu ai plecat mai devreme să studiezi în străinătate?

Nu cred că am pierdut nimic față de elevii de aceeași vârstă pe care i-am întâlnit la interviuri, poate chiar din contră. Cu siguranță nu regret că am fost elev al Colegiului "Emil Racoviță" pentru opt ani.

Aș recomanda oricărui elev ieșean să considere studiul în cadrul Colegiului "Emil Racoviță".

Pot spune că mi-am dorit suficient de mult în anii trecuți să particip la faza națională a olimpiadei de informatică, scop pe care nu l-am îndeplinit niciodată, obținând diferite premii la fazele județene.

În compensație, am participat la diferite alte concursuri de informatică, fie ele orientate spre practică ori spre teorie algoritmică, pe echipe sau individuale, experiențe care au contat în final mult mai mult decât rezultatele în sine.

Ce consideri că e important să ne spui și nu te-am întrebat?

Vă mulțumesc din nou pentru invitația de a sta de vorbă pe marginea acestui subiect! Sper că am eliminat câteva dintre miturile despre studiul în afara țării și universitățile de prestigiu. Este foarte important ca cititorii să înțeleagă că o documentare riguroasă este esențială înaintea alegerii unei facultăți în care să își continue studiile; fie că vor alege să învețe în țară, fie că vor dori să plece în străinătate, le recomand să analizeze atent ofertele educaționale disponibile.

NOSCE
TE IPSUM

Dimensiunea spirituală a existenței

Prof. Cornelia-Livia Sârghie
CNER

Sfinții Serafim de Sarov, Alexandru Svirski, Ambrozie de la Optina, Lavrentie al Cernigovului, Serghie de Radonej, Iov și Amfilohie de la Poceaev, Antipa de la Calapodești, Paisie Velicikovski de la Neamț reprezintă doar câteva nume ale unor mari trăitori întru ortodoxism, care și-au pus amprenta simțirii lor, a profunde înțelegeri a adevărilor duhovnicești, a unui "adânc de smerenie" asupra locurilor în care au viețuit.

Frumusețea unor asemenea spații pline de sfințenie, marcate de o incomparabilă pace și singurătate, aerul pur, înviorător, determină o înveșnicire a bucuriei în sufletele pelerinilor, care se minunează încontinuu de măreția firii și a înțelepciunii necuprinse a Lui Dumnezeu.

Ca și odinioară, când sfinții de azi erau stareți de mănăstiri sau doar ieromonahi, creștinii se lasă pătrunși de peisajul paradisiac, impregnat de prezența sau sălășluirea Sfântului Duh acolo, în lavre ori mănăstiri mai mici. Sufletele lor, pline de emoție, vibrează, pentru că ei conști-

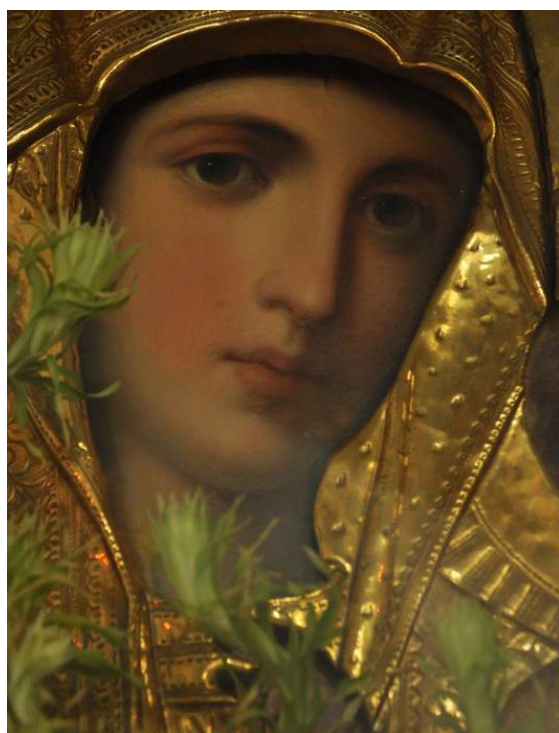

entizează măcar în ceasurile acelea, că Dumnezeu îi călăuzește lin, cu blândețe, îndemnându-i spre cele sfinte și, mai presus de toate, spre iubire, iar Domnului se roagă, cu lacrimi, pentru ei.

Pelerinii înțeleg că se află față în față cu realități veșnice, nepieritoare, ce înfloară sufletele, în asemenea locuri, încărcate de sacralitate. Sunetele reverberânde ale clopotelor vechi, unele cu tonuri grave, solemne, altele cu ton subțire, cristalin, clădirile bisericilor cu felurite cupole aurii și clopotnițe, aerul tare, proaspăt, lumina scânteietoare a soarelui pe fondul unui cer albastru, limpede, îndeamnă credincioșii la o rugăciune profundă, la smerenie, la bucurie și liniște. Iar cuvintele de îndemn ale sfinților li se întipăresc, adânc, în suflete: "Să facem pentru mântuirea noastră ceea ce ține de noi, iar Dumnezeu negreșit va face ceea ce ține de El" (Sfântul Ioan Gură de Aur).

Încărcătura harică a unor astfel de spații este potențată de prezența icoanelor făcătoare de minuni, ca și de prezența Sfințelor Moaște ale marilor trăitori întru credință, al căror scop a fost "dobândirea Sfântului Duh" (după cum îi spunea nobilului Motovilov Sf. Serafim de Sarov, ale cărui Sfinte Moaște se află în prezent la Diveevo), pentru că, înțelegeau ei, "Împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci dreptate și pace și bucurie în Duhul Sfânt" (Romani, 14,17).

Dacă Sfinților Serghie de Radonej (1319-1422) (de la Marea Lavră Serghiev Posad, a Sfintei Treimi, a cărei icoană a fost pictată, în aceeași perioadă, de Cuviosul Andrei Rubliov) și Alexandru Svirski (1448-1533) (de la Lavra pe care o închină tot Sfintei Treimi, ce i se arată în vedenie acestuia), foști nobili ruși ce au lăsat toate cele ale lumii pentru a-L urma pe Hristos, le este proprie evlavie deosebită pe care o au față de Sfânta Treime, ca și smerenia, viața strâmtorată, munca asiduă, pacea lăuntrică, cuvântul

NOSCE TE IPSUM

mângâietor pentru ceilalți, exemplul personal, exigența față de sine, veșmintele sărăcăcioase, Sfinților Serafim de Sarov (1759-1833), Ambrozie din Pustia Optinei (1812-1891), Antipa de la Calapodești (ale cărui Sfinte Moaște se află la Solovăți), Lavrentie al Cernigovului (1868-1950), Paisie Velicickovski (1722-1794) le sunt specifice originea modestă, blândețea, bunătatea, harul străvederii, profețiile.

Pe toți îi caracterizează discernământul, darul tămăduirii, darul lacrimilor, bucuria iubirii față de aproapele (Sfântul Serafim de Sarov îi întâmpina pe toți cu salutul ce devenise de acum caracteristic: "Hristos a Înviat, bucuria mea!"), ascultarea, smerenia și capacitatea de a aduce pacea în sufletele celor din jur. Și toți sunt căutați de credincioși, atât în timpul vieții, cât și după canonizare. Iar asta nu întâmplător, pentru că apropierea creștinilor de asemenea Sfinte Moaște determină înălțări sufletești, bucurii negrăite, pentru că ei primesc mângâiere și tămăduiri nenumărate, atât sufletești, cât și trupești; că se roagă înaintea Sfințelor Icoane făcătoare de minuni, fie înaintea Sfințelor Moaște, inimile credincioșilor tresaltă, chipurile sunt pline de strălucire și de speranță.

Și este așa, pentru că, departe de preocupările cotidiene, ei se întorc, cu bucurie și pace în suflete, către viața lăuntrică, cu dorința, poate, de a o înnoi.

EQUILIBRUM

Diana Enachi

abs.CNER 2013, studentă UMF

"Binele este o visare, un proiect mereu amânat și urmărit cu un efort istovitor, o limită pe care n-o atingem niciodată, domnia lui este imposibilă."

(Albert Camus)

Născut din suflu divin și pământ sfânt, ochii ființei umane, ai copilului lui Dumnezeu, oglindesc universul, așa cum trebuie să fie, în armonia unui întreg unitar, în pace. Iar binele este însăși această armonie, această receptare a lumii înconjurătoare prin spectrul frumuseții și al bucuriei; este starea primordială a omului, un menueț lăuntric al sentimentelor, emoțiilor și al visceralității umane, concretizat în echilibrul existențial.

Mai mult sau mai puțin conștient, omul tânjește după starea de bine pe tot parcursul existenței sale, aceasta fiindu-i o necesitate pentru descoperirea priorităților în viață, dar și impuls pentru împlinirea acestora.

Starea de bine poate fi văzută ca fiind dioptrul realității, prin intermediul căruia viziunea asupra priorităților de moment și viziunea asupra celor de viitor se unesc într-o deveni una singură: dispare acea barieră a ipoteticului, ceea ce ne permite a poseda o viziune amplă, completă asupra propriei meniri în viață, viziune din planul optimismului.

Este necesar să ne simțim bine ca să putem lua o decizie corectă, este necesar să ne simțim bine ca să ne putem bucura fie și de o floare, de cerul cu stele sau, pur și simplu, de viață. Astfel,

toate sentimentele își au izvorul din existența binelui - bucuria, dragostea, fericirea.

Dar sentimente ca tristetea, ura? Așa cum întunericul este perceput ca o absență a luminii, așa și tristețea, respectiv ura, sunt percepute ca o absență a fericirii, respectiv a dragostei, apărând astfel conștientizarea stării de bine prin comparație cu absența acesteia.

Starea de bine diferă de la individ la individ, identificându-se în propria-i percepție, păstrându-și proporția concomitent cu vârsta. Ceea ce bucura un individ poate să-i repugne celuilalt. Toți suntem născuți, dar suntem diferiți. Care este principiul fundamental al existenței și unicul ei scop? Nu putem da un răspuns colectiv, ci doar individual. Starea de bine nu se poate comensura, dar se poate atinge

Ca să ajungi aici, trebuie îndeplinite cumulativ următoarele potențiale condiții: felul temperamental, maturitatea sau imaturitatea vârstei, pragul valoric al dorințelor absorbite de propriul eu, principiile fundamentale care ne servesc drept călăuza și sensul existențial.

Celui care nu atinge starea de bine, îi sunt suprimate dorințele, acele trăiri lăuntrice care dau glas finalităților, cunoscând granița involutiei.

Cine atinge starea de bine se place sau se complace; dacă este în exces, s-ar putea să fie prea monoton, instalându-se obișnuința și, de ce nu, trebuința, depășind granița evolutivă și în detrimentul individului. Totuși, starea de bine nu este și nu va fi niciodată una continuă. De la copil la adult, fiecare persoană se va confrunta cu absența acesteia și va fi nevoit să găsească din nou un echilibru al propriei persoane, ceea ce face atât de râvnită starea de bine.

ÎNTÂLNIRE CU HERTA MÜLLER ȘI MIRCEA CĂRTĂRESCU

ESEURI

festivalul
 internațional
 de literatură
 și traducere
 Iași • 2014

Serile
filit
www.filit-iasi.ro

Muzeul Literaturii Române Iași vă invită
la Serile FILIT sâmbătă, 4 octombrie
în Sala Mare a Teatrului Național

Cristian A.

MIRCEA CĂRTĂRESCU TRAVESTI

roman

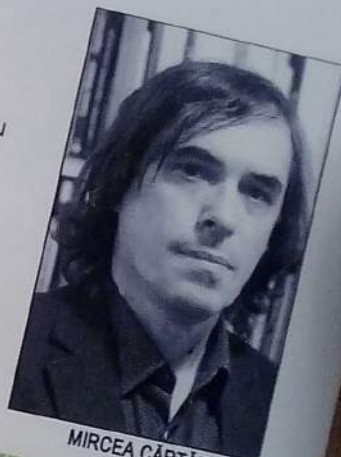
Pentru Teodora,
cu drag,
M. Cărtărescu

INVITAȚIE

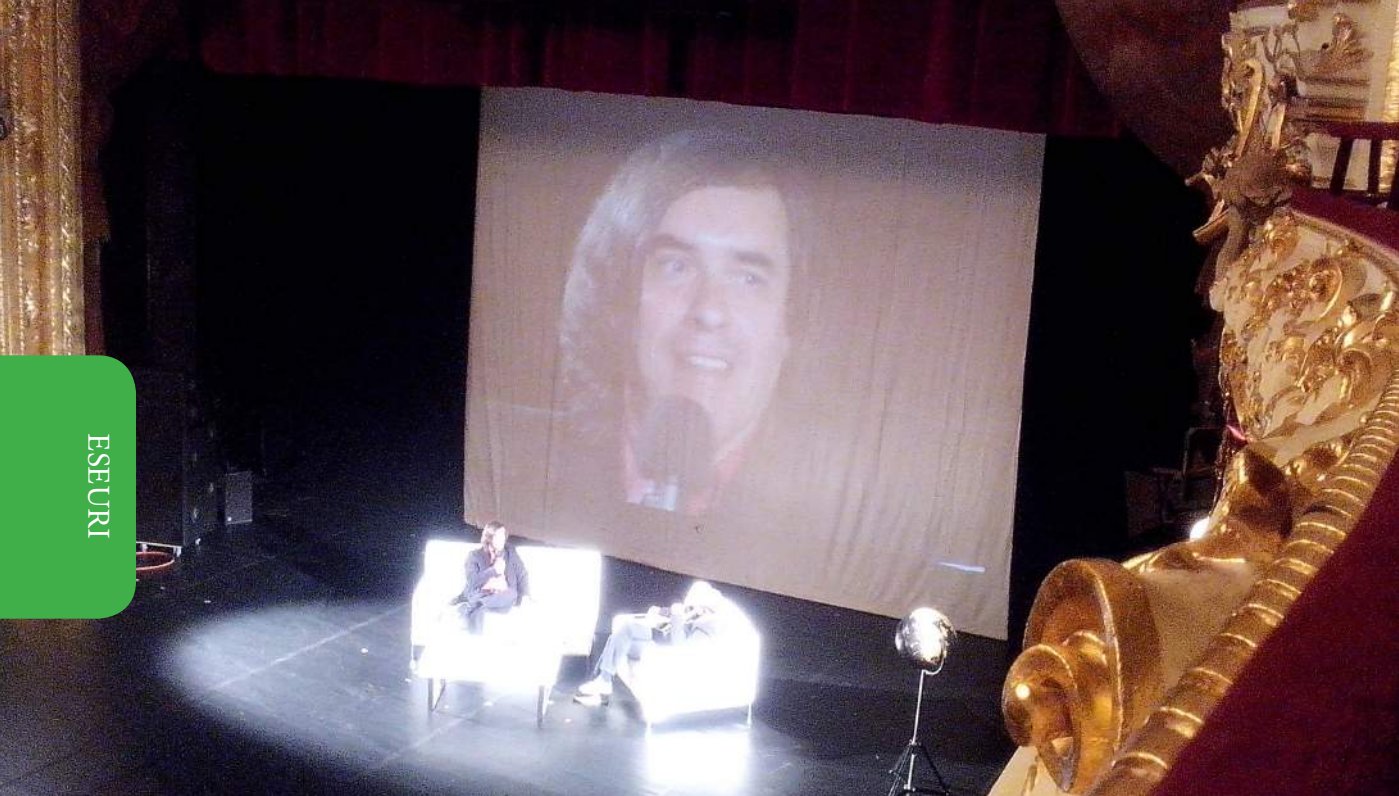
PROGRAMUL SERII

10.00: Întâlnire cu
Mircea Cărtărescu

moderator: Cezar Paul-Bădescu
Cătălin Sava (TVR)

MIRCEA CĂRTĂRESCU

Miruna Cozianu CNER VIII B

Cu ocazia desfășurării FILIT, în perioada 1-5 octombrie 2014 la Iași, au avut loc numeroase evenimente interesante și chiar unice.

Dintre acestea, două mi-au trezit interesul în mod special. Acestea au fost întâlnirile cu scriitorii Herta Müller și Mircea Cărtărescu.

Pe data de 3 octombrie s-a desfășurat întâlnirea cu Herta Müller, în sala mare a Teatrului Național "Vasile Alecsandri". Acest loc, desprins parcă din filmele vechi, clasice, imprimă o atmosferă distinsă.

Toți cei prezenți așteptau cu nerăbdare să o asculte preț de o oră jumătate pe laureata premiului Nobel. Aceasta s-a prezentat în fața auditoriului cu o modestie impresionantă, completată de o privire sinceră și pătrunzătoare.

Chiar dacă nu scrie opere literare în limba română, creațiile sale au fost inspirate de regimul comunist ce i-a marcat copilăria, petrecută în România. Tot el a forțat-o pe autoare să plece în Germania, pentru a avea libertatea de a se exprima. Deoarece locuiește printre străini de mulți ani, nu stăpânește perfect limba română (dar, declară că:

"limba română este mult mai plastică și expresivă decât germana".

Chiar și cu anumite lacune în vocabular, Herta Müller a reușit să transmită tuturor spectatorilor din sală emoție și să trezească un sentiment profund de admirație. Astfel, toți cei prezenți am putut confirma afirmația institutului suedez din 2009: „Premiul Nobel pentru literatură îi este acordat scriitoarei Herta Müller, care descrie cu lirismul său concentrat și proza plină de sinceritate universul celor deposezați.”.

Cea mai interesantă declarație a seriei a fost, pe de parte, destăinuirea sinceră și deosebit de plastică a Hertei: "Poate ar fi fost mai bine să nu scriu. Dacă nu m-aș fi apucat să citesc cărți și să merg în direcția asta, aș fi fost într-o altă viață, cu alți prieteni. Aș fi lucrat undeva, într-o croitorie sau într-o fabrică de ciorapi. Aș fi lucrat în fiecare zi, aș fi fost obosită, aș fi văzut ce se întâmplă în jurul meu și aș fi avut altă metodă de a mă exprima. Aș fi băgat toată această sensibilitate într-un ciorap. Doar că într-un ciorap nu s-ar fi văzut...".

În următoarea seară, pe data de 4 octombrie, cel interviat a fost Mircea Cărtărescu. În sală domnea aceeași atmosferă de seriozitate, dar și de nerăbdare. Declarațiile scriitorului au fost pline de substanță și deosebit de plastice:

**"Pentru mine, a scrie înseamnă a trăi." și
"literatura e ca un organ al corpului".**

Înspre sfârșitul serii, scriitorul a dat citire unor fragmente din cunoscutele sale romane "Levantul" și "Mendebilul".

În concluzie, în cele două serii, la Iași au avut loc evenimente marcante pentru literatura română și universală, marele câștigător fiind publicul.

EDUCAȚIA... ÎNCOTRO?

Mircea Roșca

ABSOLVENT CNER

FOST OLIMPIC INTERNATIONAL GEOGRAFIE

Într-o epocă în care cursurile valutare fluctuează în preajma zvonurilor despre un al treilea război mondial, noi boli înfricoșătoare cuprind populații întregi, iar trupele de comando asaltează diferite ambasade, oamenii privesc îngroziți la ultimele știri.

Astăzi asistăm la transformări sociale profunde. Întregi structuri (politice, economice, familiale, sociale etc) trebuie să se adapteze pentru a face față valului de schimbări ce învăluie întreaga lume. Astfel, se poate vorbi de o "aplatizare" a Pământului (concept susținut cu tărie de celebrul jurnalist și câștigător al premiului Pulitzer, Thomas Friedman), de o "venire" a celui de Al

Treilea Val (idee introdusă de celebrul futurolog și sociolog Alvin Toffler, este vorba de trecerea de la o societate industrială - care a dominat lumea vreme de 300 de ani, începând de la 1700 - la o societate informațională, bazată pe cunoaștere - cunoscută sub numele de Al Treilea Val), de o încercare de transformare a țărilor în societăți deschise, "mai democratice" (noțiune propovăduită de celebrul miliardar și manager de fonduri hedge, George Soros).

În această perioadă tumultoasă, de criza (criza financiar în care ne aflăm - pe lângă faptul că apar ca și cauze generatoare lăcomia și ignoranța unor persoane în care oamenii au mare încredere: diferiți politicieni, mari bancheri, guvernatori de bănci centrale - are și cauze profunde, determinate de această trecere spre un nou tip de lume), un rol important îl vor juca tinerii, aceștia fiind importanți pentru asimilarea noilor principii care vor guverna toate procesele viitoare.

Astfel, pentru noua generație, trebuie creată o bază educațională adecvată, un nou tip de învățământ (dacă va mai putea fi numit astfel), care să înglobeze mai mulți piloni importanți în dezvoltarea personalității: școala, familia, sistemul economic de schimb, sistemul administrativ.

Dacă aceste elemente nu vor lucra simultan și în interdependență pentru dezvoltarea totală a oamenilor, această direcție fiind încă prezentă (familia este considerată ca fiind locul în care se preiau principii elementare de bun simț, școala este considerată a fi LOCUL în care un om trebuie să asimileze diferite competențe și aptitudini pentru viața în câmpul muncii), vom asista la o gravă criză de identitate și personalitate (care începe să învăluie cât mai multe persoane), oamenii încercând terapii miraculoase care să le reintegreze personalitatea, să le ofere o clipă de identitate sau de extaz sau să-i înalțe la stări de conștiință "superioare", existând pericolul ca ei să se refugieze în diferite secte, organizații teroriste sau să fie înfrânți de diferite droguri. În prezent este necesar să îmbinăm învățătura cu munca, cu lupta politică, cu activitățile de folos public și chiar cu jocul (la orice vârstă).

**Se impune o reexaminare a tuturor
concepțiilor noastre tradiționale asupra
educației.**

Lipsa unei identități, nevoia de apartenență la o comunitate, teama de singurătate se observă mai ales în rândul elevilor. Relațiile nu sunt de prietenie îndelungată, ci e vorba mai mult de contacte pasagere, care vin și trec. În acest caz, școlile ar putea face mai mult pentru crearea unui sentiment de apartenență. În loc ca notarea să fie făcută numai pe baza performanțelor individuale, o parte din nota fiecărui elev ar putea fie pusă în dependență de rezultatele întregii clase. În felul acesta s-ar acredita de timpuriu ideea că fiecăruia dintre noi îi revine o responsabilitate pentru ceilalți. O să exemplific această idee prin prisma competiției internaționale la care am participat în septembrie, și anume CERIGEO 2009 (Central European Regional International Geography Olympiad). În cadrul acestui concurs, punctajul final al fiecărui concurent era structurat astfel: 60% probe individuale și 40% probe de echipă. Cu alte cuvinte, nota finală era împărțită aproape egal între activitățile individuale și cele de echipă. Țara noastră s-a clasat pe locul al doilea în cadrul probelor de echipă (dar la final am fost pe primul loc), dovedind că avem un grup puternic, capabil să se organizeze și să acționeze adecvat. Trebuie pus mare accent pe aceste activități de echipă în cadrul procesului educațional pentru a reuși o dezvoltare completă a individului.

Un alt mod de revitalizare a învățământului ar fi promovarea unui nou gen de contacte între persoanele mature și tineri. Specialiști din fiecare domeniu ar putea să se ocupe de anumite elemente în pregătirea câte unui elev sau a mai multora, frecventându-l (sau frecventându-i) în acest scop. Sub supravegherea autorității școlare, mecanicii auto ar putea să-i învețe pe elevi cum se fac diferite reparații la motoare, contabilii - cum se ține evidența în contabilitate, avocații - ce înseamnă un proces, cum funcționează efectiv sistemul juridic etc. În multe cazuri s-ar putea încheia o legătură între mentor și elevul său. Pași "timizi" s-au făcut în diferite școli românești: anumite ore în care a fost invitat polițistul de proximitate, ore de asistență psihopedagogică. Dar e nevoie de mai mult și, mai ales, cât mai repede, deoarece transformările actuale din societate se petrec foarte repede.

Pentru a realiza acest scop, trebuie create legături strânse și, mai ales, TRANSPARENTE, între școli și diferite alte instituții și firme. Folosind noile tehnologii informaționale, mai ales internetul, s-ar putea crea parteneriate între școli românești și FIRME din alte țări. Elevii ar vedea ce înseamnă să lucrezi într-o societate comercială și s-ar putea crea astfel oportunități de angajare (încă din liceu – și în job-uri bune)

pentru cei mai talentați și mai harnici. În cadrul sferei educației trebuie să înceapă să se acorde atenție unor chestiuni de obicei ignorate. În prezent se rezervă un mare număr de ore predării unei multitudini de cursuri despre diferite noțiuni mai mult sau mai puțin de specialitate în cadrul unui anumit domeniu. Cât efort investim însă pentru studierea vieții cotidiene - a modului de repartizare a timpului, a modului de cheltuire a banilor etc? Se consideră de la sine înțeles că tinerii știu deja să se descurce în societate. Adevărul e că foarte mulți au o imagine foarte nebuloasă despre cum e organizată munca și viața economică. Majoritatea elevilor și studenților nu cunosc structura economică a propriului oraș sau modul de funcționare a administrației locale.

Un alt obiectiv foarte important care trebuie realizat este TRANSPARENȚA. Trebuie să existe o comunicare perfectă între elev și profesor și mai ales între profesori. De exemplu, la noi în țară, orice teză la un test național sau la vreo OLIMPIADĂ se secretizează. În cadrul CERIGEO 2009, nicio teză nu a fost secretizată; deși se făceau echipe de câte 2-3 persoane pentru fiecare grup de participanți, orice persoană (nu erau doar profesori care corectau; erau și studenți, persoane care lucrează în guvernele diferitelor țări participante) implicată în evaluare putea să-și spună părerea în legătură cu punctarea unui anumit exercițiu de pe o anumită teză.

Un alt aspect oarecum neglijat (și spun "oarecum" pentru că s-au făcut anumite progrese, deși direcția trebuia mai bine definită) este reprezentat de întrebări. Elevii trebuie educați

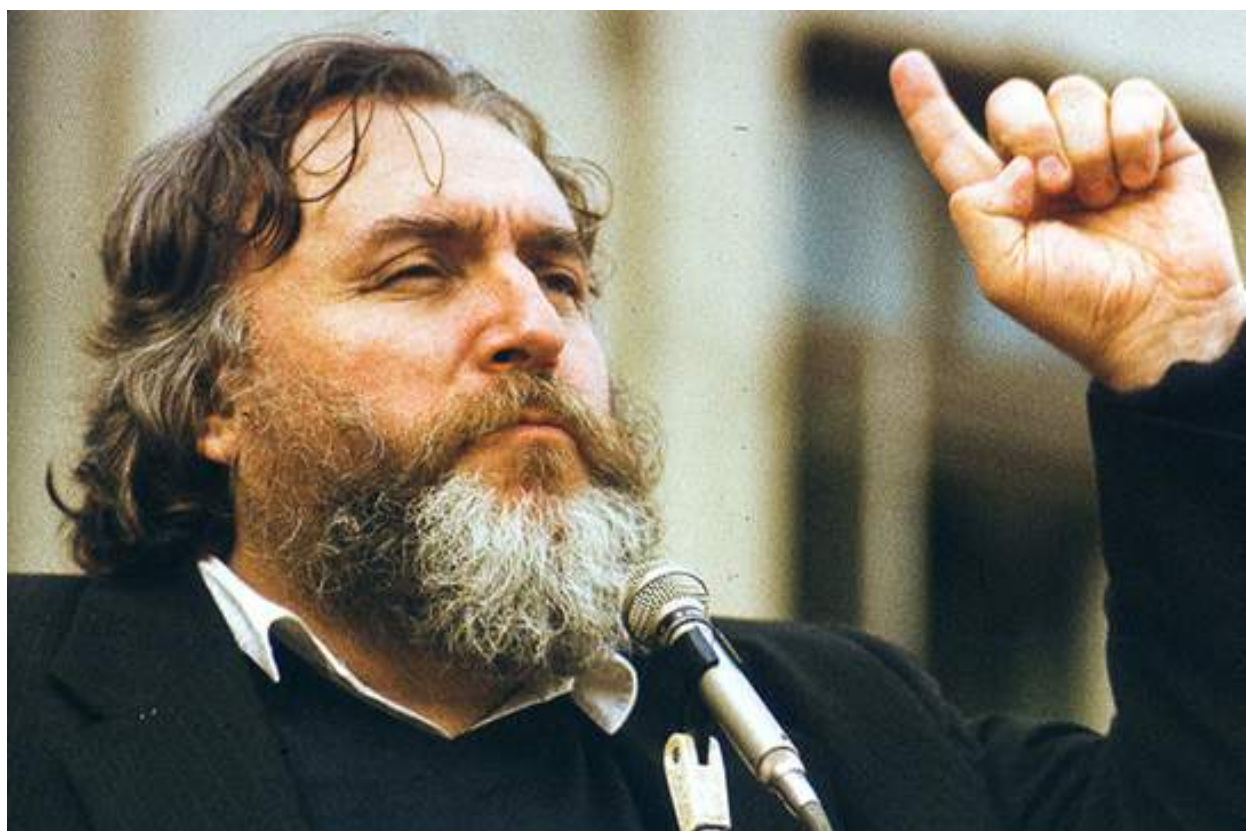
în stilul de a pune cât mai multe întrebări. Și mă refer la faptul că întrebările care apar în legătură cu un anumit fenomen sau situație trebuie să fie cât mai multe și cât mai cuprinzătoare, urmărind procesul într-un sens rotativ, complet. Întrebările sunt MULT, MULT mai importante decât răspunsurile (aici este explicația pentru acel "oarecum"; mulți profesori au încurajat elevii să pună întrebări, dar le-au cerut răspunsuri exacte, clare, când, de fapt, răspunsurile sunt mult prea subiective). Astfel, oamenii trebuie să învețe de la o vârstă foarte mică să pună întrebări, dar nu să găsească neapărat răspunsuri, pentru că acestea sunt subiective, mobile (considerând că situațiile se pot schimba dintr-o clipă în alta, la fel și răspunsurile), corespunzând unei viziuni personale asupra lumii. În caz contrar, pe măsură ce apar situații noi, oamenii vor fi nevoiți de împrejurări SĂ GĂSEASCĂ anumite răspunsuri la diferite procese, activități (cu alte cuvinte, ei intră în diferite activități fără a se gândi la toate punctele de vedere din care pot fi privite aceste procese) înainte de a formula întrebările necesare. În cadrul competiției CERIGEO 2009, una dintre probele practice (această activitate a fost pe echipe) a constatat în realizarea unui plan (din toate punctele de vedere: social, economic, politic) de revitalizare a unei foste cariere de suprafață de cărbune. Evaluatorii au punctat mai ales modul complet, rotund în care a fost privit acest proiect (decăutarea tuturor întrebărilor posibile) și mult mai puțin răspunsurile exacte.

Prin inițierea unui proces de învățare socială, a unui experiment de democrație anticipativă, se poate trece la societatea secolului XXI.

Nouă ne revine responsabilitatea schimbării.

Trebuie să începem cu noi înșine, să învățăm să lășăm spiritul deschis la ceea ce este nou, surprinzător, aparent radical. Aceasta înseamnă că trebuie să-i combatem pe asasinii de idei, care sunt gata să atace și să ucidă orice idee nouă, pe motiv că este irealizabilă. Și, mai ales, trebuie să începem acest proces acum.

AMINTIRI DESPRE PREZENȚA LUI ADRIAN PĂUNESCU LA CNER

Prof. dr. Liviu Burlec
CNER

Surgerea a patru ani de la trecerea în neființă a poetului Adrian Păunescu, veritabil om al cetății, scriitor, publicist, om politic ș.a., reprezintă prilejul evocării unui moment legat de prezența acestei mari personalități în mijlocul elevilor și dascălilor de la Colegiul "Racoviță".

Îmi amintesc că în primăvara anului 1983, într-un moment în care Cenaclul Flacăra era un fenomen social și cultural ajuns la apogeu, acesta poposea la Iași pentru a susține un spectacol. Fiindcă prezența Cenaclului se dorea a fi o manifestare culturală și educativă, conducătorul Cenaclului, poetul Adrian Păunescu, și-a manifestat dorința de a se întâlni cu elevii din doua, trei licee ieșene.

Profitând de relația de prietenie pe care o aveam cu C. Călianu, unul dintre liderii județeni ai organizației UTC, am răspuns pozitiv întrebării acestuia dacă n-aș dori ca liceul să găzduiască o întâlnire cu Adrian Păunescu și cu câțiva membrii ai Cenaclului Flacăra. Fără a mai consulta conducerea, l-am rugat să treacă liceul pe lista școlilor care urmau să fie vizitate, considerând că prezența poetului și a Cenaclului ar aduce un aer de noutate, de ieșire din obișnuit, o pată de culoare în viața care, după 1980, devenise tot mai cenușie.

După ce mi s-a confirmat vizita scriitorului în școală l-am informat pe directorul de atunci, profesorul Ioan Agachi. Acesta a primit vestea cu o oarecare rezervă: "Măi, Liviule, de ce trebuia să ne complicăm noi? Pot să iasă încurcături!"

Fiind pus, însă, în fața faptului împlinit, n-a mai avut ce face și astfel am început pregătirile pentru întâlnirea fixată la sfârșitul cursurilor. Au fost invitați în primul rând elevii din clasele a-XII-a, iar în spiritul tradiției românești au fost pregătite câteva platouri cu gustări și dulciuri, a fost amenajată sala ș.a. Toate fiind pregătite, la ora 14 fără un sfert începe agitația cu primirea oaspeților, dar aceștia se lăsau așteptați și deși trecuse de mult ora când trebuia să înceapă întâlnirea, nu știam nimic despre sosirea acestora. Într-un final, am telefonat organizatorilor, care ne-au anunțat că toți membrii Cenaclului sunt la masă, dar că vor veni. Directorul Ioan Agachi, agitat, mi se adresează: "ți-am spus eu că iese tâmbălău; chiar dacă am așteptat peste o oră, ar fi mai bine dacă n-ar veni". Într-adevăr, în sala de sport elevii erau deja agitați și o anumită stare de nemulțumire se instalase. Dar în câteva minute primim un telefon prin care am fost anunțați că în zece minute întâlnirea va începe. Invitații au sosit foarte repede; Adrian Păunescu a intrat două minute în cabinetul directorului, apoi toată lumea s-a îndreptat spre sala de sport, unde a avut loc manifestarea cultural-artistică. Aceasta s-a desfășurat după tipicul de la Cenaclu. La o masă era așezat Adrian Păunescu, care conducea spectacolul. Se dorea a fi un dialog între elevi, profesori și poet, întrerupt de momente de muzică și poezie. S-a purtat un dialog deschis, necenzurat, tineresc, se puneau întrebări întrăznete, se răspundea curajos. Din timp în timp se recita, se cânta; era o atmosferă încântătoare. Dintre artiștii prezenți pot fi amintiți printre alții, Ștefan Hrușcă și Vasile Șeicaru, care au ajuns nume cu rezonanță în muzica românească.

Total a fost extraordinar, mai puțin finalul, care a intervenit intempestiv. După mai mult de o oră de discuții, muzică și poezie, scriitorul, foarte încântat de dialogul spontan, deschis, pe care-l purta cu elevii, îi îndemna, solicitându-le "altceva". Atunci una dintre eleve cere: "să mai cântăm ceva". Rănit în orgoliul propriu, și oarecum derutat, Păunescu spune: "să mai cântăm... face o pauză de câteva secunde, după care anunță pe Alexandru Zăinescu, cu Dor de Eminescu, pe Ștefan Hrușcă, cu... ,după care se ridică de la masă și părăsește sala. Eu ca unul care pusesem la cale toată întâmplarea și credeam în reușita momentului, am ieșit după el și l-am rugat să revină. Mi-a spus că nu este supărat, că băieții vor încheia spectacolul, dar n-a vrut să mai reintre în sală. Până la terminarea recita-

lului celor anunțați, a încins un meci de fotbal cu băieții aflați pe terenul de sport.

La plecare, a mai zăbovit câteva minute în cabinetul directorului, s-a interesat de școală, refuzând însă să servească din frugalul protocol care fusese încropit. Atât de mare era autoritatea lui asupra membrilor Cenaclului, încât nici unul dintre ei n-a servit nimic, dacă n-a făcut-o "șefu". Abia la ieșire, și mai mult în treacăt, au gustat din cele pregătite.

Prezența sa în cadrul școlii a fost benefică, stimulatorie, pentru elevi și dascăli.

Au fost apreciate deschiderea sa spre dialog, abordarea unor teme care nu făceau obiectul discursului oficial, răspunsurile nuanțate, dorința sa ca "cetatea" să meargă mai bine, propășirea românismului ș.a. .

Deși personalitate controversată a vieții publice, Adrian Păunescu va rămâne ca un scriitor important în literatura română, mai ales prin poezia sa socială, dar și prin promovarea multor talente în muzică, publicistică ș.a. Acuzat de unii că a susținut regimul Ceaușescu, că a contribuit la accentuarea cultului personalității, a fost apreciat de alții pentru atitudinile sale disonante de poziția oficială, pentru criticile aduse unor aspecte ale vieții cotidiene, în multe articole din revista Flacăra. Apreciat era și pentru deschiderea sa spre Occident, prin materialele care apăreau în Almanahul Flacăra, așteptat ca pâinea caldă la sfârșitul fiecărui an sau prin unele lucrări de-ale sale precum "De la Bârca la Viena și înapoi".

Atins de umbre, dar evidențiat mai ales de lumină, omul Adrian Păunescu va rămâne o personalitate a culturii și spațiului public românesc de care va trebui să se țină seama.

Iașul – oraș de legendă

Miruna Vlionicu
CNER IX E

Un oraș provincial prin care forfotește o populație foarte românească: bătrânei arțăgoși, bătrânele (exagerat de) religioase, gospodine modeste și post-comuniste, intelectuali selecți - crème de la crème-ul orașului - și tinerii occidentalizați care se amestecă printre ei formând o imagine interesantă. Toți străbătând orașul pe jos, pe străzile gri sau cu autobuzele arhipline și prăfuite. Uneori mai mult, alteori mai puțin, eu îmi iubesc orașul.

Îl iubesc tocmai pentru că e un oraș provincial, dar sunt și momentele în care simt că nu mă potrivesc cu el. Îmi place ritmul domol în care curge timpul la noi în oraș și intimitatea pe care acesta mi-o oferă, dar mă pierd când devine amețitor. Sentimentele mele față de orașul meu sunt un ghem de contradicții, dar contradicții frumoase.

Mare”, care parcă e rupt dintr-un peisaj occidental, îmi dă o stare de apartenență când îi văd pe toți ceilalți plimbându-se, ca și mine, absorbiți de propriile lor vieți. Mă laud adesea că teatrul nostru național e cel mai vechi din țară, pentru că mă simt mândră când trec pe lângă clădirea acestuia. Și îmi place să merg la teatru mai ales când văd acolo alți tineri ca mine. Sunt și momente în care orașul începe să mă amețească, momente în care parcă timpul o ia razna și trece fulgurant. Atunci îmi place să mă plimb prin Grădina Botanică, unde simt că mă liniștesc, unde pot să-mi aud gândurile și să-mi odihnesc privirile asupra peisajului.

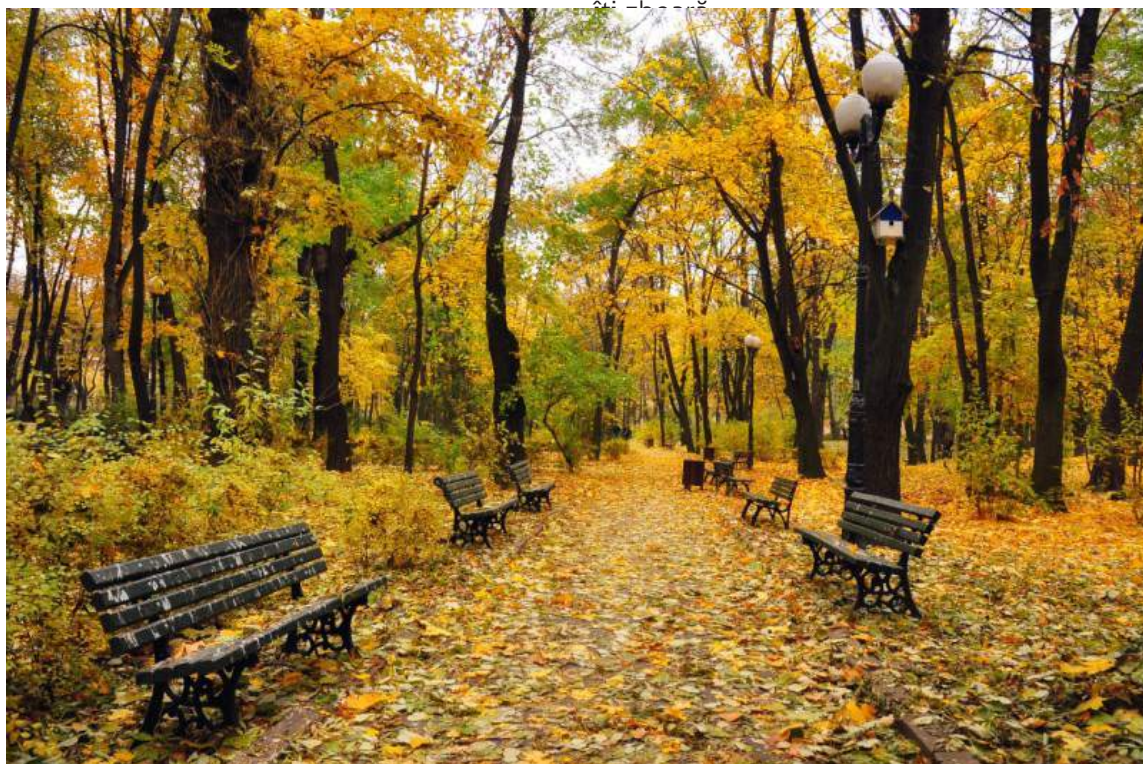
Am și o mare slăbiciune pentru parcul Copou, pentru caracterul lui dublu: în centru e viu, agitat, luminos, iar pe aleile lăturalnice găsesc o umbră care mă învăluie calmant. Îmi place să mă gândesc că pășesc pe unde a pășit Eminescu, iar când trec pe lângă teiul lui, parcă simt o bucată din veșnicie. Mă plimb și dau de același bătrânel care stă în același loc și cântă aceleași

note la un soi de fluier sau de doamne în vârstă care discută aceleași lucruri (la ce biserică au mai fost, cine a mai murit, ce mai fac copiii lor). Văd părinți ocupați și copii agitați. Sau tineri care se ascund, mai rebeli, pe aleile lăturalnice, la un sărut, la o țigară. Pot să observ tot orașul doar în parcul Copou.

Îmi place Piața Culturii, unde copiii fugăresc porumbei și adolescenții se întâlnesc la câte o cafenea. Și îmi place și la Palas, unde vine toată lumea, unde mă duc și eu cu prietenii mei, unde toți tinerii merg cu prietenii lor. Nu-mi place aglomerația, dar îmi place să simt energia oamenilor care își văd de viețile lor. Mi se pare interesant cum un singur oraș poate să strângă în el atâtea vieți, atâtea întâmplări și atâtea sentimente.

**orașul meu este ceea ce numesc eu
"acasă", un soi de sanctuar citadin**

Știu că oriunde m-aș duce, tot mă întorc acasă. Acasă unde timpul curge domol, unde am intimitate, în orașul meu cu străzi gri și oameni colorați.

Pe-o gură de rai

Zagnat Olimpia

CNER IX E

Am chef de o plimbare. Haide, nu fi morocănos, îți va plăcea. Acum, când a venit toamna, acest ținut pare un coș cu mandarine coapte, cu coji moi, catifelate, parfumate în-tocmai ca străzile pe care ne vom plimba astăzi. Nu este vorba nici de romanticul Paris și nici de pasionanta Roma. Este vorba despre lașul meu.

**frunzele sunt poezii de-ale lui Emi-
nescu când suflă vântul,
copacii recită volume de poeme**

Acolo, unde Palatul Culturii se ține frumuseț de mână cu Piața Unirii. Dacă ajungi aici, ți-e greu să nu admiri sculptura delicată de pe aceasta biserică. Vopseaua lăptoasă gustă azurul cerului și îi fură din înalt cu crucea sa măreață. Dar, nu e singura, atunci când ochii

pe oceanul de cerneală, sute de cruci demne și pure se reazămă cu călcâiul lor de biserici voluptoaseși calde. Îți închipui tu, stimat cititor, câți ochi de artiști au fost inspirați de aceste peisaje?

Dar, serios. Hai mai bine, dacă tot suntem aici, să mergem o fugă până la Casa Cărții. Nu fi timid! Alege-ți ceva. "Sunt o babă comunistă" de Dan Lungu. Știai că e ieșean? Până la urmă, putem să ne mândrim cu talentul nostru de a ne deschide sufletul și de a vedea tot ce e frumos, ca adevărații artiști. Mereu, pe trotuare, vezi ieșeni romantici. Indivizi cucerțiți de nostalgie și artă. Ne căutăm orbi de dragoste în cafenele sărace și ne găsim în Grădina Botanică, lângă arborii bătrâni pentru că... așa suntem noi. Plângem când vine ploaia și ne furnică pielea când e lună plină.

Viața noastră se învârtă în jurul abstractului. Iubim frenetic și apoi scriem, pictăm sau cântăm despre asta.

Acum am ajuns pe Cetățuia. De aici se vede tot orașul. Mărețul nostru lași. Case cu acoperișuri tăioase dar rumene, peisaje vechi împrăștiate de emoție juvenilă și un cadru de stele împrejurul lor. E un colțisor de lume unde se strâng de multe ori suflete de îngeri care se îndrăgostesc

Oameni legendari

Prof. Cornelia-Livia Sârghie
CNER

Am recitat recent o carte de eseuri a lui I.G.Duca, "Măinile", și cred că m-a impresionat și acum modul în care îi descrie pe oamenii care altădată și-au pus amprenta asupra destinului României, pe care el, ca om politic (cu o carieră politică uluitoare: deputat la 28 de ani, ministru la 35, președinte al PNL la 51, prim-ministru la 54 de ani), i-a cunoscut îndeaproape.

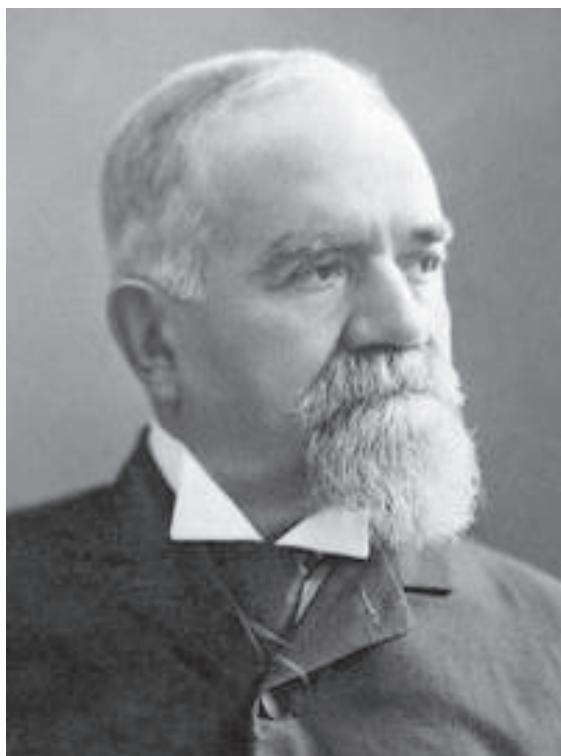

Interesant e că I.G.Duca observă o legătură profundă între temperamentul și inteligența acestora și comunicarea non-verbală, urmărind limbajul mâinilor unor oameni remarcabili, precum regele Ferdinand, Titu Maiorescu, Alexandru Djuvara, Ion I.C.Brătianu (al cărui apropiat sfătuitor a fost), G.Gr.Cantacuzino Nababul, Take Ionescu ori generalul Averescu. Dincolo de discursul în sine al unor asemenea oameni caracterizați de rafinament spiritual/intelectual, dincolo de comunicarea persuasivă care le era proprie, ei erau conștienți de faptul că trebuie să vorbească pe limba semenilor, a celor care îi ascultau.

Așa se explică atenția pe care o acordau mișcărilor, pe lângă pronunția însăși a cuvintelor, pe lângă paralimbaj (atitudine, mimică, tonul vocii, privire). Și asta nu întâmplător, pentru că fiecare dintre aceștia urmărea să puncteze elementele verbale ale comunicării, printr-o gestică anume. Spre exemplu, în ceea ce-l privește pe Titu Maiorescu, I.G.Duca observă: "Trebuie să sferturi din elocința, din marea elocință a lui Titu Maiorescu, sta oricât de paradoxal ar părea mai mult în mimica mâinii decât în puterea cuvântului său. Când vorbea, degetele lui erau în neconținută mișcare. Ele accentuau, subliniau, completau, luminau, subtilizau gândirea sa, nu numai cu o măiestrie neîntrecută, dar cu o putere de evocare pe care n-o poate înțelege pe deplin decât cel care a asistat la manifestațiunile oratorice ale lui Titu Maiorescu. Îndeosebi,

un deget, arătătorul, a jucat în elocința lui Maiorescu un rol hotărâtor. Cele mai de seamă dintre marile sale efecte de tribună, Maiorescu le datorește acestui deget într-adevăr magic. Mi-aduc aminte că cineva spunea cândva: Maiorescu nu e numai un mare orator, el a inventat și un nou gen de oratorie. Rostește cuvinte izolate, le leagă între ele prin gesturi, prin inflexiuni ale degetelor lui și obține, astfel, rezultate pe care cuvântul singur (...) e incapabil să ți le asigure” Maiorescu știa prea bine că gesturile ajută la comunicarea ideilor, transmițând convingerile oratorului, ca și faptul că gesticulația trebuie să fie variată, în concordanță cu ideile ori sentimentele exprimate, gestica identificându-se cu elocvența, potențând efectul asupra auditoriului.

În ceea ce-l privește pe regele Ferdinand, I.G.Duca nota: ”N-am cunoscut nimic mai minunat, mai desăvârșit artistic, mai armonios și mai aristocratic decât mâna regelui Ferdinand...Era întotdeauna pentru mine, când lucram cu el, o adevărată plăcere estetică să urmăresc mișcările acestei mâini când răsfoia o carte sau când venea în contact cu vreun obiect de artă. Dintr-o dată ea îți trăda toată rafinata și variata cultură ce se ascundea sub îndoita învăluire a modes

tiei firești și a invincibilei timidități a primului Rege al României întregite. Dintr-o dată, fără voie, îți apărea deslușită finețea intelectuală și adâncile cunoștințe”. În acest caz, mișcarea firească a mâinilor trădează noblețea, aristocrația spiritului, dincolo de rang. Gesticulația ”adevărată și dreaptă” (Dimitrie Gusti) arăta că regale Ferdinand nu lăsa mișcarea mâinilor la voia întâmplării, dar nici nu urmărea realizarea vreunui efect spectaculos, studiat, preferând ca totul să se circumscrie demnității și bunului simț.

Pe Alexandru Djuvara, omul politic pasionat de pictură, I.G.Duca îl evocă astfel: ”Văd și azi în fața mea mâna artistică a lui Alexandru Djuvara, cel mai sclipitor dintre oratorii și dintre oamenii politici ai sfârșitului veacului trecut și ai începutului veacului de astăzi. O mână subțire, mângâietoare, care se apropia cu smerenie de o pânză și sublinia o comparație cu aceleași gesturi cu care ar fi examinat un obiect de artă sau cu care ar fi evocat o minune a naturii”.

Așa cum se observă din fragmentele pe care le-am citat din cartea lui I.G.Duca, există o concordanță perfectă între rafinamentul cultural și inflexiunile vocii, pronunție, inteligență, gestică adecvată, atât de necesare artei de a convinge interlocutorul/auditoriul. Mă întreb de ce nu sunt luați ca exemplu, în societatea contemporană, în care avem atâta nevoie de modele, asemenea oameni de excepție, ai unor vremuri trecute, dar deosebite prin realizări.

Măria sa, Neagoe Basarab... Însemnările monahiei Platonida, Doamna Despina a Țării Românești

Flavia Livenschi

abs.CNER 2014, studentă UMF

„Măria sa, Neagoe Basarab” este, după cum afirmă profesorul și scriitorul Marcel Petrișor în Predoslovia operei, „o iscusită repunere în scenă, cu ingeniozitate literară, dar și cu bună documentație istorică, a vremurilor în care au trăit preafericitul voievod și aleasa sa doamnă”.

Această carte se prezintă sub forma unui „jurnal” al Doamnei Despina Milița (devenită monahia Platonida, după ce se călugărește în 1545 la Schitul Ostrov), scris între anii 1551 și 1552. În lucrarea „Trecute vieți de doamne și domnițe”, Constantin Gane indică faptul că soția domnitorului ar fi depănat, în perioada sihăstriei, amintirile vieții de odinioară, fiind marcată de suferințele pe care le-a îndurat familia ei. De aici, modul inedit de prezentare a datelor istorice. În realitate, nu sunt cuprinse propriu-zis însemnările doamnei, ci faptele din viața ei, autoarele cărții fiind maicile de la Mănăstirea Diaconești. Pe baza izvoarelor vremii, înfățișate în bogată bibliografie de la final, completate de învățături ortodoxe, monahiile au deslușit adevărata față a domnitorului Neagoe Basarab și a familiei sale, elucidând, totodată, motivul pentru care politica adoptată în vremea respectivă a adus poporului prosperitate.

„Măria sa, Neagoe Basarab” este oglinda unei epoci luminoase din trecutul Țării Românești. La prima vedere, dacă un conducător ar dori să îndepărteze foametea poporului și să abolească sărăcia, nu ar mai rămâne, în final, cu niciun ban. Cu totul alta a fost viziunea domnitorului Neagoe Basarab: toți sărmanii, bolnavii și neputincioșii care îi cereau ajutorul mării sale aflau ajutor și „în scurtă vreme nu se mai aflau în toată Țara Munteniei oameni care să nu aibă cu îndestulare cele ale traiului, decât numai cei ce nu voiau să muncească”. Mai impresionant este faptul că mulți dintre boierii adunării au

au urmat acest exemplu, sprijinind nevoile poporului. Recoltele erau și ele bogate, tributul adus turcilor era plătit de fiecare dată, iar relațiile de pace cu Ungaria erau și ele consolidate de numeroase daruri, pe care măria sa le oferea fără ezitare, dacă astfel se garanta siguranța țării. De fiecare dată, își îndruma oamenii să îi mulțumească lui Dumnezeu pentru toate și să respecte datinile strămoșești.

Elementul central al operei este, așadar, personalitatea domnitorului Neagoe Basarab, ce se dezvăluie încă din primele momente ale apariției sale în firul narativ. A fost întâi un model de ortodoxie, fiind canonizat în 2008, și abia apoi un exemplu de conducător.

**înțelepciunea nu
ține cont de vârstă**

Sentințele sale erau precedate mereu de un timp de rugăciune, iar blândețea și frica de Dumnezeu l-au împiedicat să aplice pedeapsa cu moartea înainte de a-i fi dat vinovatului posibilitatea de îndreptare. Drept, nu a ezitat când a trebuit să ia din pământurile familiei unui boier decedat care avea datorii, chiar dacă îi fusese prieten.

Modest, a evitat pe cât posibil domnia și, deși era os domnesc (fiul lui Basarab cel Tânăr Țepeluș), nu a pretins vreun drept, ba chiar și-a ascuns originea nobilă și a refuzat înscăunarea de două ori. Interpretată de istorici drept „comedia alegerii” (se spune că unii pretendenți se prefăceau surprinși și gata să refuze onoarea, ca apoi să urmeze ceremonia ungerii), ezitarea lui Neagoe Basarab s-a născut din dorința de a fugi de prestigii și de o viață de lux, din smerenia sa și din teama de a nu dezamăgi poporul, fiind conștient de responsabilitatea uriașă. Însă și-a amintit de cuvintele Patriarhului Nifon, căruia îi slujise în vremea domniei lui Radu cel Tânăr: „Nu uita povețele mele când Dumnezeu te va chema să împărățești țărișoara aceasta” și a acceptat conducerea țării.

Abil, a reușit să păstreze relații de pace atât cu Imperiul Otoman, cât și cu Europa Apuseană, fără ca poporul român să renunțe la credința strămoșească și fără să trădeze vreuna din părți. A plătit tributul turcilor, fiind considerat de aceștia un aliat împotriva occidentalilor. De asemenea, a avut sprijinul Ungariei, întrucât Valahia era privită drept rezistența Europei împotriva osmanilor.

În ciuda cheltuielilor țării, enumerate anterior, Neagoe Basarab nu a uitat de nevoile bisericilor. Mărturii ale evlaviei sale stau nenumăratele locașuri sfinte pe care Neagoe Basarab le-a împodobit sau le-a re consolidat („a înzestrat biserica, trapeza, arhondăria și egumenia cu toate cele de trebuință, vase de argint și aur, acoperăminte, mese și străni, toate lucrate de buni meșteri, căci domnia sa nu iubea lucrul făcut în grabă ori cu zgârcenie”). În Țara Românească, s-au bucurat de atenția domnitorului Mănăstirile Dealu, Cozia, Glavacioc, Bistrița-Vâlcea, Corbii de Piatră și numeroase schituri. În Muntele Athos a făcut Neagoe Basarab milă la Mănăstirile Dionisiu, Cutlumuș, Vatoped, Iviru, Sfântul Atanasie, precum și la mănăstirile din Serbia, locul de naștere al soției sale. De departe cea mai iubită de el a fost Mănăstirea Curtea de

Argeș, pe care a construit-o între anii 1512 și 1517: „În ziua sfințirii, biserica scânteia, cu adevărat, de cerească frumusețe, încrustată cu flori măiestrit cioplite, cu rozete și brâu împletit, cu turle minunate răsucite și cu clopoței de aur în ciocul porumbeilor de sub streșină, sunând dulce în lumina lină a asfințitului”.

În opinia mea, această carte are un „ton stacojiu” și o expresie nobilă, fie din pricina numeroaselor descrieri ale mățăsurilor pe care brodau tinerele domnițe, fie datorită limbajului molcom și rafinat ce amintește de educația aleasă a aristocraților. Textul este ornat cu numeroase arhaisme și regionalisme, fiind nelipsit dulcele grai al omului de rând. Astfel, sunt surprinse atât frazele oficiale din adunarea divanului, cât și vorba cinstită a țăranului simplu. Aș putea spune că atmosfera de epocă este recreată fără cusur, având în vedere că opera a fost publicată în anul 2012 (cu ocazia împlinirii a 500 de ani de la urcarea pe scaunul Țării Românești a domnitorului), iar o persoană poate fi ușor convinsă că are în fața sa un document din secolul al XVI-lea, dacă nu citește prefața cărții.

Departate de tipologia lucrării „Principele” a lui Niccolò Machiavelli, „Măria sa, Neagoe Basarab” scoate în evidență latura uman-spirituală a unui domnitor memorabil din istoria noastră. Nu sunt redată bătlăii cumplite, judecăți sângeroase ori reguli de guvernare a unui stat. Totul se reduce la felul în care acest conducător român și-a trăit viața raportându-se permanent la Dumnezeu și la influența pe care principiile ortodoxe au avut-o asupra supușilor, a politiciii și a economiei Țării Românești.

HOȚUL DE CĂRȚI

"Când moartea spune o poveste, chiar trebuie să o asculți" - Markus Zusak.

Mălina Hatmanu

CNER VIII B

"Hoțul de cărți" este un roman pătrunzător, plin de înțelesuri, care prezintă o poveste înduioșătoare a unei fete, Liesel Meminger, ce își petrece copilăria în perioada Germaniei naziste, fiind adoptată, din cauza problemelor de sănătate și financiare ale mamei, de o familie, Hans și Rosa Hubermann, ce își doreau nepus, în pofida posibilităților reduse, să fie din nou părinți.

Cartea este scrisă într-o manieră morbidă, pentru că moartea însăși povestește. Toată acțiunea poate fi interpretată, "ca un lanț muntos de dărâmături, în care naratoarea - moartea - se prezintă: pe ea însăși, culorile și pe hoțul de cărți"; "Moarte și ciocolată - mai întâi, culorile. Apoi oamenii. Așa văd eu lucrurile de obicei. Sau cel puțin așa încerc."

Totul începe într-un tren, în drum spre Munchen, unde se îndrepta Liesel împreună cu fratele ei; urmau să fie încredințați familiei Hubermann. "Mama lor dormea. Am intrat în tren. Picioarele mele au pășit pe culoarul aglomerat și palma mea a ajuns peste gura lui într-o clipită. Nimeni nu a observat. Trenul gonia mai departe. Doar fata a băgat de seamă." Asta a fost ceea ce a văzut moartea; în schimb, varianta originală, reală, simplă, sfâșietoare, creionează doar o imagine lipsită de culoare, de vlagă, imaginea unui copil mort. Un acces de tuse. "Aproape o criză inspirată și după aceea - nimic."; prea rapid, prea evident, însă prea târziu pentru a putea fi regretat, de Liesel și mama ei. Un copil. Nevinovat. Ca și toate celelalte victime "colaterale", "necesare" ale războiului nazist.

"Căzuse din plin zăpadă, iar trenul spre Munchen a fost obligat să se oprească din cauza unor probleme la calea ferată. O femeie jelea. O fată stătea amorțită lângă ea. Panicată, mama deschise ușa. Ținând în brațe micul trup, coborî în zăpadă. "Normal, fratele lui Liesel a fost îngropat în apropiere, de lacrimi, durere, negare, zăpadă... și doi gropari. "Câteva minute mai târziu, mama lui Liesel plecă însoțită de un

preot. Îi mulțumea pentru ceremonie.

Însă fata rămase. O carte neagră, inofensivă, căzuse. În doar câteva secunde zăpada îi era încrustată în piele." - prima carte furată.

Acest roman, în fond, această poveste este despre: o fată, niște cuvinte, un acordeonist, niște nemți fanatici, un boxer evreu și destul de multe furtişaguri. Povestea se petrece pe strada Himmel - Rai -, unde Liesel își întâlnește părinții adoptivi, se împrietenește cu un băiețel, Rudy Steiner, care se îndrăgostește de ea din prima clipă când o vede, unde au loc întâlniri cu grupuri diferite, pe tema: "ce mai furăm de data asta? Și de unde?", unde au loc bombardamente și într-un final, unde Liesel scapă cu viață în urma unui raid neanunțat, pentru simplul fapt că rămase peste noapte să își scrie CARTEA în pivniță - cartea care a fost

repovestită cu titlul "Hoțul de cărți".

Dar...furtişagurile...nu era de ajuns pentru Liesel să fure cartofi, mere și mâncare de la un biet băiețel, pe bicicletă, ce venea să aducă bunătăți preoților orașului. Nu. Ea vroia mai mult. Momentul în care a relizat că are NEVOIE să fure, să fure ALTCEVA, a fost într-o noapte, când nemții făceau o revoltă împotriva evreilor, aruncând cărți legate de orice în afară de Germania, naziști, într-un foc imens...de culoare...roșie. Singura carte permisă: Mein Kampf - Lupta mea.

Liesel, curioasă și hotărâtă că asta e ceea ce TREBUIE să facă, să fure cărți, a așteptat să se termine manifestația, să o părasească sentimentul de furie și învinuire a Fuhrerului, că acesta o luase pe mama ei, să se calmeze în urma mâniei care o pătrunse deoarece TREBUIA să salute Heil Hitler...și se duse stingherită spre mormanul de cărți arse...luă una. Furase cea de-a doua carte.

Datorită faptului că Rosa Hurbemann spăla rufe pentru a-și întreține familia și datorită faptului că soția primarului o văzuse când luase cartea din morman, Liesel fu invitată să citească în fiecare zi în biblioteca primarului. Asta o făcea

ricică. Lua cărți, îl mințea pe papa - Hans Hubermann - că sunt de la niște călugărițe... trecea peste watschen-urile - pedepsele, bătăile - acordate de învățătoare, de Rosa... cum?... uita de toate, petrecându-și nopți la rând cu papa al ei, învățând să scrie și să citească...sau...zvârcolindu-se în somn, în urma coșmarurilor pe care le avea cu fratele ei.

Bombardamentele au fost fatale; însă doar pentru toți cei la care Liesel ținea. Ea, supraviețuind, a trăit mult după. Și-a întemeiat o familie și a încercat să uite de părinții adoptivi, de strada Himmel, de Rudy Steiner...de mama ei, dar mai ales de fratelui ei. "A murit într-o suburbie din Sydney. Numărul casei era 45, iar cerul avea culoarea celui mai frumos albastru de după-amiază. Ca și lui papa, sufletul ei statea drept."

Cartea, nu poate fi uitată...și de aceea pot spune că sunt "bântuită" de ea.

Jane Eyre

Vlada Zagnat

CNER VIII B

Romanul **Jane Eyre** a fost publicat în anul 1847 de scriitoarea engleză Charlotte Brontë. Este inspirat din viața autoarei iar personajele sunt construite pe baza înfățișării persoanelor cunoscute de ea.

Romanul o are ca protagonistă pe Jane Eyre, o fetiță orfană crescută de o mătușă rece și plină de prejudecăți. Verișorii ei îi îngreunează viața, mai ales verișorul cel mare care se poartă de-a dreptul barbar cu Jane. După o încăierare între cei doi copii, doamna Reed-mătușa, hotărăște să o dea pe nepoată la un așezământ pentru fete orfane.

Acolo, Jane petrece opt ani foarte grei, suferă de foame, de frig, colegile ei mor cu zecile și se confruntă și cu răutățile și prejudecățile profesoarelor. Probabil că aceste întâmplări întăresc caracterul fetei și sporesc măestria cu care acest personaj a fost desenat în cuvinte. Jane învață la Așezământul Lowood că viața nu e ușoară, își face o bună prietenă, pe Helen Burns, care, bolnavă la pat, îi spune protagonistei că va fi mai foarte fericită în viața de fericită în viața de apoi. Helen se stinge, iar timpul trece. Jane crește și devine o tânără responsabilă și o profesoară pricepută în așezământ.

După opt ani petrecuți acolo ea hotărăște că vrea ceva nou în viață și se angajează ca guvernantă a pupilei domnului Rochester. Jane se

mută la conacul Thornfield unde devine profesoara lui Adele. Acel loc devine pentru ea raiul pe pământ, dar curând va afla că acel conac opulent ascunde un mister înfiorător care îl ține captiv pe Edward Rochester și îi va schimba și lui Jane viața.

Acest roman clasic mi s-a părut unul foarte bun, profund și plin de substanță. Nu aș da Jane Eyre pe toți vampirii și fantasy-urile din lume. Charlotte Brontë s-a priceput de minune să măiestrească această carte, aceste personaje foarte vii.

Eu una nu am prea citit romane clasice, ca să fiu sinceră, poate doar de autori români și cele clasice pentru copii. Dacă ar fi să o asemăn pe Jane cu vreun alt personaj din literatură, acesta ar fi Anne din romanule Anne de la Green Gables de Lucy Maud Montgomery. Seamănă pentru că ambele personaje sunt orfane și încearcă să-și găsească un rost în viață. Citiți această carte cu încredere!

"- Sunt foarte fericită, Jane, și când vei auzi că am murit, trebuie să fii sigură de asta și să nu fii mâhnită- nu ai pentru ce să fii mâhnită.(...) Murind tânără, o să scap de multe suferințe(..) -Dar unde te duci, Helen? Poți să vezi? Știi? -Cred, am credință că mă duc la Dumnezeu."

Veronika se hotărăște să moară

Smaranda Radu

abs.CNER 2011, studentă UMF Iași

Cu toții avem nevoie de o aventură, din când în când, în viață. De fapt, fără aventură, viața devine de o rutină atât de apăsătoare, încât fie ajungem să nu mai putem trăi – în unele cazuri fără să realizăm asta- fie pur și simplu încercăm să luptăm cu morile de vânt, fără a avea încă vreo șansă de reușită.

În **Veronika se hotărăște să moară** de Paolo Coelho, este vorba exact de o asemenea persoană, care, crezând că a trăit tot ce se putea trăi – la o vârstă fragedă pentru o asemenea afirmație- hotărăște să se sinucidă. Veronika, o tânără atrăgătoare aflată în plină forță, descoperă că viața ei a devenit o rutină fără să își fi dat seama decât când deja nu mai putea suporta. Slujba ei bine platita era la fel, același tip de petreceri, același joc de conduită în cadrul societății, aceași prieteni, aceași familie și aceași situație. Toate astea o fac să se gândească la opțiunea de a opri totul exact în momentul în care vrea ea.

Luând niste somnifere, Veronika se culcă, sperând să fie ultima oară când va închide ochii. Însa femeia are o surpriză atunci când se trezește în spital, recuperându-se după o supradoză de medicamente. Doctorul îi spune că gestul ei i-a afectat iremediabil inima, care o va mai putea susține încă o săptămână. În acest timp, ea va urma să fie internată în ospiciul orașului.

Veronika este pusă în fața unei drame pe care, la un moment dat orice om o trăiește. În momentul în care viața ei devenise rutinică, la acea răscruce în care singura aventură din ea era doar amintirea unor trecute, ea ia decizia de a opri tot și de a ramane doar cu clipele traite la plină intensitate după bunul plac. Iar aceasta decizie îi e întoarsă de destin, care decide să o salveze pentru încă o săptămână.

Se va dovedi însă că în această săptămână, femeia va învața din nou să trăiască într-un loc în care credea că va învața doar să își aștepte moartea din ce în ce mai tare.

Ajunsă în ospiciu, Veronika are impresia că da doar peste nebuni. Însă, printre ei, învață că nebuni sunt și dincolo de zidurile spitalului- iar că aceia din urma erau chiar cei mai periculoși. Află că fiecare om e într-o oarecare măsură nebun, depinzând de capacitatea lui de a fi el însuși și de a urma modul de a trăi al majorității. Femeii i se arată că majoritatea nu este întodeauna bună și că, deși condamnat de societate, corect este să fie ea însăși, cu riscul de a fi socotită „nebună”.

Povestea despre Regele care hotărăște să înnebunească alături de poporul lui, precum acesta din urma, doar pentru a fi socotit normal printre ei și a-și pastra tronul o impresionează atât de mult, încât își dă seama că același lucru se întâmplă și în viața de zi cu zi. Oamenii preiau modul de a fi și de a se exprima al majorității, indiferent de cum ar fi el – bun sau rău, numai pentru a se identifica cu masele, numai pentru a nu ieși în evidență cu nimic. Pentru a fi unul ca restul. Pentru a nu fi socotiți „nebuni”.

Veronika descoperă astfel ce înseamnă a fi diferit și ce înseamnă a fi nebun, uimită de cât de des aceste două noțiuni coincid.

Pe măsura ce zilele trec, femeia are din ce în ce mai multe probleme cardiace- inclusiv infarcte, care o fac să se gândească din ce în ce mai mult la faptul că viața ei se scurge. Astfel, se hotărăște să trăiască la maxim ultimele zile care i-au rămas.

Își redescoperă pasiuni din copilărie îngropate de goana după afirmare socială, își depășește limitele, descoperă iubirea-toate astea în ultimele zile. Ajunge în cele din urmă să regrete decizia pe care a luat-o, exact când își da seama că mai erau atât de multe de trait... În timp ce ea învață din nou cum să trăiască, ceilalți din ospiciu își dau și ei seama de cât de prețioasă este viața defapt. Coelho transmite aceste idei atât de importante și fundamentale vieții unui om într-un mod cald și prietenos, foarte puțin pretențios, într-un registru parcă special dedicat sufletului. Din aceasta carte învățăm să trăim la maximum, să fim noi înșine, să găsim în fiecare secundă de existat o aventură, o diferență, pentru a nu cădea în durerea rutinului. Învățăm că a trăi este o aventura. O aventură în care am pornit încă de la primele secunde ale existenței universului, și care se va sfârși odată cu dispariția Schimbării. Iar atata timp cât există viață, Schimbarea nu va dispărea niciodată.

Prof. Cornelia-Livia Sârghie
CNER

Ciuma lui A. Camus (scriitor care a obținut premiul Nobel în literatură) e o veritabilă alegorie, invitând la descoperirea mai multor chei de lectură.

Aparent, cartea este o cronică a unei epidemii mortale, semnificând, în fond, orice rău/ nefericire care vine din exterior și care aduce tuturor o imensă și nedreaptă suferință. Prizonierii "ciumei" înțeleg că nu au de ales, că nu pot evada, că sunt nevoiți să suporte izolarea din cauza bolii. Oran devine o lume a morții, iar "ciuma" le suprimă viitorul. Agonia locuitorilor acestui oraș devine o experiență crucială, iar egoismul condamnaților la moarte (dat de frica de singurătate eternă), ce conștientizează asta, determină strigătul ciumaților, ce ajung să dorească moartea întregii lumi.

La alt nivel de lectură, "ciuma" poate simboliza răul în forma pură, dar și condiția omului muritor, al II-lea război mondial, dar și nazismul/ totalitarismul (orice fel de tiranie, de altfel).

Extraordinari sunt, în această configurație epică, Paneloux și doctorul Rieux. Acesta din urmă se remarcă printr-o voință uriașă, prin

Procesul

Prof. Cornelia-Livia Sârghie
CNER

Cartea lucidității, adică a interogației fără sfârșit, **Procesul** evidențiază ilogicul, absurdul unei lumi căreia eroul, Josef K., ce are tendința de a se autoiluziona permanent, nu i se poate sustrage.

Începutul romanului șochează cititorul: protagonistului i se comunică arestarea, dar este lăsat liber. De ce? Rezultă, pe parcurs, că aceasta este libertatea personajului de a-și căuta vina, de a înțelege, în sfârșit, problematica unei ratări existențiale.

Cititorul ajunge, astfel, la concluzia că procesul e unul de ordin interior.

Pe de altă parte, Iosef K. trebuie să afle că mecanismul societății îi elimină pe cei inapți de a acuza, de a construi, la randul lor, altora, o vină.

Finalul operei punctează această problematică a unei culpabilități obscure și a inadaptabilității eroului într-o asemenea lume.

energie, prin optimism, prin tenacitate, printr-o determinare extraordinară în încercarea de a se împotrivi "ciumei" și de a învinge. Lupta lui împotriva acestei plăgi se finalizează cu reușita, iar Oran pare a renaște, ca altădată Phoenix, din propria-i cenușă.

Faust

// "Știi multe, dar aș vrea să știu tot" (Faust)

Prof. Cornelia-Livia Sârghie

CNER

Creație ce l-a preocupat pe Goethe de-a lungul a șase decenii, **Faust** este opera care ilustrează cel mai bine imaginea omului ca forță creatoare, dar și posibilitatea ființei umane de a se împlini numai dacă satisface așteptările colectivității, chiar sacrificând interese personale.

Goethe alege povestea lui Faust pentru a exprima propriile căutări și pentru a evidenția lupta pentru fericire a întregii omeniri.

Scriitorul german i-a conceput pe Faust și pe Mefistofel ca întrupări a două tendințe contrare ce înzestrează natura umană: Faust e o întruchipare a elanului creator, a tot ce-l animă/ ce-l înalță pe om, în timp ce Mefistofel reprezintă spiritul stagnării, al negației, al răului.

Faust cel însetat de cunoașterea absolută dorește să sfideze limitele epocii sale. Pactul demonic cu Mefistofel îi va prilejui o apropiere tot mai pronunțată de lumea înconjurătoare, de viață, în toată bogăția ei. Cu toate acestea, nici plăcerile beției, nici voluptatea dragostei nu-l vor satisface pe deplin pe Faust, chiar dacă Mefistofel pare a fi foarte sigur de izbândă, căci nu-l înțelege cu adevărat pe Faust, deși e dotat cu o mare capacitate de a intui, cu o judecată sigură prin care destramă rapid iluziile interlocutorilor săi. E, prin natura sa malefică, indiferent la toate și, ca atare, incapabil să priceapă elanul faustic. Ironia lui ascunde durerea disperată a ființei superioare care, lipsită de Dumnezeu pentru care fusese făcută, devine, de la izgonirea din Paradis, "prizonieră". În viziunea lui Goethe, în mod paradoxal, deși Mefistofel e convins că duce oamenii spre distrugere, la capătul aventurii pe drumul pe care au pornit, aceștia descoperă mântuirea. Mistificatorul este, la rândul lui, mistificat.

Sfârșitul poemului este unul tonic, plin de optimism, pentru că lectorul află că năzuința faustică își află împlinirea. Faust e salvat de iad, căci, în ciocnirea dintre tendințele contradictorii din om, el a făcut să triumfe valorile. Faust e mântuit, pentru că a dat un sens vieții sale prin munca productivă în slujba omenirii: "Căci fapta-i totul, gloria nimic".

La gândul fericirii multămii de oameni, Faust, cuprins de pasiunea muncii creatoare, gustă fericirea supremă, rostind cuvintele pactului într-un spirit ce duce la pierderea de către diavol a prinsorii făcute : " Clipă, rămâi, că ești atâta de frumoasă! "

Realizare de excepție, Faust este o operă cu o mare încărcătură de idei filosofice, invitând la un nivel profund al receptării.

CELE MAI FRUMOASE AVENTURI ALE LUI NILS HOLGERSSON CU GÂȘTELE SĂLBATICE

Stefan Durea
CNER VI D

Cartea pe care vreau să v-o recomand se intitulează "Cele mai frumoase aventuri ale lui Nils Holgersson cu gâștele sălbatice" și aparține scriitoarei suedeze Selma Lagerlöf. Motivul care m-a făcut să scriu despre această carte este legat de împrejurările care au dus la crearea ei.

În anul 1902, autoarei i s-a cerut de către Asociația Profesorilor din Suedia să scrie o carte pentru a facilita învățarea geografiei în școlile din această țară.

Selma Ottilia Lovisa Lagerlöf (20 noiembrie 1858-16 martie 1940) a debutat în anul 1891 cu cartea "Gösta Berlings saga" ("Saga lui Gösta Berling"), ea fiind o inovatoare, neîncadrându-se în canoanele literare ale epocii. După ce a scris cartea din titlu, numită în suedeză "Nils Holgerssons underbara resa genom Sverige", a devenit prima femeie laureată a Premiului Nobel pentru literatură în 1909 și prima femeie membră a Academiei Suedeze în anul 1914.

Ediția românească pe care am citit-o are 362 pagini, fiind publicată la editura MondoRo, în colecția Gramar-Capodopere Literatură Universală.

Personajul principal al acestei cărți este Nils Holgersson, un băiat căruia îi plăcea cel mai mult "să mănânce și să doarmă". Într-o zi acesta este transformat de un spiriduș într-un pitic, fiind până la urmă luat de către gâștele sălbatice în călătoria lor spre Laponia îndepărtată. Acesta trece prin toate cele 21 de provincii (län-uri) ale Suediei, învățând multe legende și povești din tradiția fiecărei provincii.

Impresionante sunt peripețiile prin care trece personajul principal atunci când nu se mai află lângă gâștele care să-l protejeze. Într-un final, Nils Holgersson redevine un copil de mărime normală și își ia rămas bun de la prietenele sale înaripate.

Recomand această carte copiilor de vârsta mea deoarece ea poate fi în același timp o carte de aventuri, dar și o operă care demonstrează că literatura poate fi un instrument care educă și

cultivă în spiritul frumosului generații întregi de copii.

Jocurile Foamei

Codrin Pîrîială
CNER VIII B

Bestsellerul internațional scris de Suzanne Collins și publicat în 32 de țări nu mai are nevoie de prezentare. Sunt sigur că ai auzit de Jocurile Foamei și, mai mult ca probabil, ai vizualizat și ecranizarea cărții din anul 2012, iar acum te întreb de ce ai citi cartea dacă ai privit ecranizarea.

„Ai putea supraviețui în sălbăcie, de unul singur, când toți cei din jur fac tot ce pot ca să nu mai apuci dimineața următoare?” Aceasta este întrebarea de la începutul cărții, ce te intrigă și îți creează o neliniște interioară.

Descrierea la persoana I îți va dezvălui o cu totul și cu totul altă Katniss Everdeen, diferită de cea din film. O vei cunoaște pe adevărata Katniss care luptă încă de mic copil pentru a

supravețui și pentru a putea să-și întrețină familia. Participarea sa drept tribut din districtul 12 la Jocurile foamei o dezvăluie drept o luptătoare neînfricată cu abilități multiple formate încă din copilărie din nevoia de a dobândi hrană pentru familia sa. Pe lângă lupta continuă dusă pe viață și pe moarte, autoarea creează un triunghi amoros format din Katniss, Peeta (celălalt tribut din districtul 12) și Gale, partenerul de vânătoare al protagonistei, care are sentimente pentru amândoi.

Naratoarea nu a recurs la descrieri lungi, firul acțiunii putând fi urmărit ușor fără să te plictisească, fiind genul de carte pe care nu o poți lăsa din mâini până ce o termini de citit.

Romanul pune accent pe latura psihologică. Katniss nu este preocupată de viața sa amoroasă, ci de siguranța mamei și a surorii sale. Fără a intra în mai multe detalii legate de acțiunea propriu-zisă a primului volum, vă încurajez să citiți cartea, deoarece oferă o perspectivă asupra unei lumi posibile.

Momo

Cristina Mitrea

CNER VI D

Cartea Momo este scrisă de autorul german Michael Ende, cunoscut pentru romanul „Poveste fără sfârșit”. A fost unul dintre cei mai faimoși autori germani ai secolului XX, datorită stilului de ficțiune pentru copii.

Personajul principal al cărții, Momo, este o fetiță orfană ce locuiește în ruinele unui amfiteatru. Aceasta are aptitudini deosebite: rezolvă toate probleme oamenilor, nu poate fi mințită, joaca este mai plăcută cu ea și știe să asculte. În preajma ei, oamenii sunt mai pozitivi. În schimb, lumea ei se pregătește de o schimbare. Domnii cenușii, care se hrănesc din timpul oamenilor, fură bucuriile acestora, îi fac să nu mai lucreze cu plăcere și să nu mai petreacă timp cu familia și prietenii. Când fetița realizează acest lucru, pornește într-o aventură pentru a distruge rezervele Casei de Economisire a Timpului.

O întâmplare care mi-a atras atenția a fost cea în care Momo, deși era părăsită de toți prietenii ei care erau acum prea ocupați, a avut curajul și puterea sufletească de a pleca singură într-o călătorie periculoasă.

Eu recomand această carte pentru că subliniază valoarea lucrurilor mici care ne bucură, puterea poveștilor și a prieteniei și importanța timpului.

Matilda

Delia-Ioana Alupoaei

CNER VI D

Am citit foarte multe cărți până acum, mai ales în vacanțe. Nu pot spune că am citit ceva plictisitor, deoarece întotdeauna am citit ce mi-am dorit, niciodată obligată. Însă, din experiența mea de cititor, o carte nu o voi putea uita: Matilda, scrisă de bine cunoscutul autor de cărți pentru copii, Roald Dahl. Această carte i-a adus scriitorului primul său premiu.

Volumul diferă ca număr de pagini: o ediție mai veche a cărții are 384 de pagini, iar una mai nouă doar 182. Deși par multe pagini, cititorii vor fi surprinși să vadă cât de repede pot parcurge povestea fiecăreia. Depinde de nivelul de lectură al fiecăruia: cei care nu prea citesc văd 384 de pagini, iar cititorii împătimiți văd 192 de foi.

A apărut, ca toate celelalte cărți ale acestui autor, în căsuța sa de cărămidă (alta decât cea în care locuia) unde se ducea zilnic pentru a scrie. Acolo avea zi de zi pregătite șase creioane bine ascuțite, a căror urmă ștersă cu radiera o arunca pe podea și acolo rămânea! Nu permitea nimănui să intre în căsuță, așa că nu a fost niciodată curățată!

Cartea aparține beletristicii. Acesta începe prin prezentarea protagonistei anunțată de titlu: Matilda. Matilda este o fetiță excepțională, deși părinții ei o consideră o adevărată pacoste, aceștia fiind interesați doar de emisiunile de la televizor. Ei îi place foarte mult să citească, fapt dovedit de inteligența sa superioară, și orice nedreptate o supără. Într-o zi, când este atacată de odioasa directoare a școlii, domnișoara Trunchbull, ea descoperă că deține o putere extraordinară, cu ajutorul căreia

se poate răzbuna pe toți cei care îi doresc răul.

Ca în toate cărțile lui Roald Dahl, copiii se dovedesc a fi mai inteligenți ca adulții, rezolvând orice încurcătură și salvându-se din ghearele oricărei scorpії.

Mi-a plăcut în mod deosebit această carte fiindcă acțiunea este una plină de suspans. În fiecare capitol al cărții, se întâmplă altceva foarte interesant, ca și legăturile neașteptate dintre personaje, cum ar fi domnișoara Trunchbull, pe care o descoperim a fi mătușa domnișoarei Honey ~ învățătoarea Matildei.

Putem spune că acțiunea volumului se petrece în universul ficțional deoarece niciun om nu deține puterea pe care o avea Matilda, anume că putea mișca orice lucru cu privirea sau puterea cu care domnișoara Trunchbull arunca elevii școlii peste gard. De asemenea, un alt aspect ar fi atitudinea părinților vis-à-vis de pasiunea Matildei de a citi. În zilele noastre, orice părinte s-ar bucura enorm dacă pasiunea copiilor lui ar fi cititul.

Recomand cu căldură această carte tuturor cititorilor, mari și mici, pasionați sau nepasionați de lectură, pentru că vă va ține într-un permanent suspans și pentru că veți afla o poveste neobișnuită, a cărei final trebuie neapărat să-l descoperiți.

PASIUNI

Satisfacțiile competiției

Bianca Balaur
CNER VI D

Astăzi este ultima zi de antrenament înainte de campionat. Cum care campionat? Campionatul European de Karate Fudokan. Anul acesta va fi organizat la Galați. Mă pregătesc cât pot de bine deoarece îmi doresc să fiu din nou pe podium. Voi participa la trei probe așa că am mult de muncă. E în regulă, sunt obișnuită. După antrenament, odihnă, că mâine plecăm.

Am ajuns deja la hotel. Totul este colorat și vesel și îmi transmite multă energie pozitivă. Camera este minunată. Mă așez în pat și mă gândesc la ziua de mâine. Simt un amestec de sentimente. Pe de o parte îmi doresc să vină mai repede ziua concursului deoarece vreau să se vadă rodul muncii mele de atâtea ore, zile, luni, chiar ani, iar pe de altă parte nu îmi doresc să fie mâine știind că toate fetele cu care voi concura sunt foarte bine pregătite și mâine va fi o zi extrem de grea. Într-un final mă scufund într-un somn adânc.

Dimineată...emoții...fluturi în stomac...lipsa poftelor de mâncare...un mic antrenament, și...
- Balaur Bianca!
Am tresărit. Eram chemată pe tatami. M-am dus

dus repede și m-am prezentat.

-Oss.Începea proba de kata. Kata-ul este o lupta imaginară cu mai mulți adversari.Fiecare concurent execută un kata ales de el dintre cateva acceptate pentru categoria lui de vârstă, nu neapărat același cu al adversarului. Se puntează pozițiile, tehnicile, stabilitatea, viteza și forța.

La tragerea la sorți am picat cu o foarte bună prietenă din Galați, dar o concurentă redutabilă. Am intrat amândouă pe tatami, am salutat, am rostit numele la kata și am început execuția. După ce am terminat kata-ul, arbitrii au ridicat stegulețele și am văzut că am câștigat. Eram foarte bucuroasă. Colegii și prietenii m-au felicitat și m-au îmbrățișat. După acest tur am mai intrat de doua ori: o dată am câștigat și o dată am pierdut. Eram deja în primii opt din Europa. Dar parcă tot nu era de ajuns.

După proba de kata a urmat cea de kihon kumite. Aceasta constă în executarea unui număr de șase lovituri cu deplasare. Se puntează tehnica, echilibrul, viteza, forța și capacitatea de concentrare. La această probă am pierdut din primul tur, nereușind să mă calific mai departe.

Mi-a părut destul de rău, având în vedere că anul trecut luasem locul trei la această probă la "Europene". Dar nu m-am lăsat copleșită de dezamăgirile acestor două probe și am continuat.

Ultima probă a fost cea de jyu-apon-kumite. Aceasta este lupta propriu zisă. La categoria mea de vârstă, fiecare concurent executa cinci atacuri și adversarul se apără și contraatacă, apoi rolurile se inversează. Câștigă cel care a punctat de mai multe ori cu lovituri decisive. În primul meci am avut tur liber. Al doilea meci a fost puțin cam dur deoarece am primit o lovitură în ochi. Nu a fost mare lucru dar tot a durut ceva...Al treilea meci, semifinala, a fost un meci lung și cu ceva accidentări. A fost nevoie de intervenția medicilor deoarece am primit o lovitură nepermisă în burtă. În final am pierdut, rămânând pe locul trei.

Nu e cel mai bun loc de pe podium dar, având în vedere competiția și calitatea adversarilor, consider că e un loc meritoriu. Să fii a treia din Europa, după un an de competiții de calificare, de la fazele zonale, naționale, până la "Europene", nu e ușor lucru. Sunt mândră de rezultatul din acest an, precum și de cele din anii anteriori. De-a lungul celor 6 ani de când practic acest sport am adunat un număr de 12 medalii naționale și internaționale: de la "Mondiale" am două medalii, una de argint și una de bronz, de la "Europene" am două medalii de bronz și de la campionatele și cupele naționale am cinci de aur, una de argint și două de bronz.

Voi continua să mă pregătesc cu dăruire și hotărâre astfel încât în anii ce vin să urc mai sus pe podium. Nu mă las până nu cuceresc titlul de campioană europeană și mondială. E visul meu și voi munci până mi se va împlini.

Viața de actor

Andrei Palamariu

CNER VIII B

„Teatrul este poezia ce se desprinde din carte și devine omenească.”
Fernando Garcia Lorca

Trupa „Globus” a luat naștere grație inițiativei doamnei profesoare Cornelia Sârghie de a favoriza studiul artistic aprofundat pentru elevii dumneaei. Aceasta ne-a făcut cunoștință cu actrița Doina Larcuczewicz de la Teatrul Luceafărul, persoana care avea să ne deschidă ochii către minunata lume a teatrului. Treizeci de elevi din două clase au participat la primele ore de cursuri, la care am învățat secretele unei interpretări de excepție. După câteva ședințe de pregătire, am citit prima noastră piesă pe care aveam să o punem în scenă. „Burghezul Gentilom” de Moliere a fost, de departe, cea mai mare provocare pentru trupa noastră, dar și pentru mine, eu având onoarea de a primi rolul principal în această piesă, domnul Jourdain. Colegii mei, Zagnat Olimpia, Cozianu Miruna și Vlioncu Răzvan, au interpretat, de asemenea, roluri importante, care le-au testat abilitățile de a juca.

Repetițiile au fost dificile. Pe lângă un text destul de întins, a trebuit să învățăm și o coregrafie originală, creată de către colegele noastre, Zagnat Olimpia și de către Guzu Raluca. Ne-a luat luni de zile să punem bine în scenă piesa. Până la urmă, toate aceste ore petrecute în sala de festivități a colegiului nostru au dat roade. Prezentarea piesei noastre la Festivalul „Hai la teatru!”, a reușit să umple întreaga sală mare a Teatrului „Luceafărul”. Am fost răsplătiți cu hohote de râs, cu ropote de aplauze și cu un premiu pentru cea mai bună interpretare, câștigat pentru rolul principal.

În anul următor, trupa noastră s-a împărțit în două echipe, una dintre ele păstrând numele de

de „Globus”, iar cealaltă fiind denumită „Theatrum”. Am continuat să jucăm în piese de Moliere precum „Prețioasele Ridicole” și „Soțul Păcălit”, care au fost remarcate, apreciate și premiate la Festivalul „Hai la teatru!”, dar și la alte concursuri școlare.

Eu și colegii mei de clasă care au făcut parte din trupa „Theatrum”- Cozianu Miruna, Chiorescu Raulian, Hatmanu Mălina, Horceag Codrin și Stoian Claudiu- am avut parte de niște experiențe unice împreună, dar, fiind acum în clasa a VIII-a, am hotărât să ne dedicăm numai pregătirii școlare, nepregătind nici un spectacol anul acesta școlar.

Colega mea, Miruna Cozianu din clasa a VIII-a B, ne destăinuie ce înseamnă teatrul pentru ea: „Pentru mine, teatrul înseamnă o formă de manifestare artistică, prin care mă pot exprima.

Ca actor, scena este locul care te face să te înfiori, dar și să zâmbești

Momentul în care reflectorul pornește și se trage cortina, reprezintă, pentru actori, momentul în care ei, ca persoane, nu mai există. În locul lor, stau acum personajele pieselor de teatru în care joacă. Liniștea deplină din sala de teatru te face, deopotrivă, să te calmezi și să tresari. Sentimentul experimentat pe scenă e unic. Posibilitatea de a împărtăși publicului, pe parcursul spectacolului, toate emoțiile și gândurile tale, mascate în replici, pare la început terifiant. Trebuie să îți deschizi sufletul potrivit, poate reprezenta fericirea precum o carte, oferind spectatorilor sentimente reale, pentru a-i prinde în jocul scenei, pentru a crede și pentru a simți odată cu tine. Dacă reușești să ajungi la inima celor ce te urmăresc, răspunsul va fi unul deosebit: emoție... un val de emoție ce te înconjoară și îți dă puterea de a da tot ce ai mai bun. Așadar, pentru mine, teatrul înseamnă un amalgam de emoție, care, în formula deplină.”

Proiectul „Literatura și teatrul, mijloace ale dezvoltării personale” realizat de doamna profesoară Sârghie Cornelia a avut un impact puternic asupra noastră, ajutându-ne să descoperim dragostea pentru artă, să ne autocunoaștem, să ne dezvoltăm atenția, memoria, spiritul de echipă, dar și pe cel competitiv.

Echitația sau arta călăriei

Dana Panaite
CNER VIII B

Era o sâmbătă frumoasă de iunie. Eram în vacanță și am hotărât să mergem la Mânjești, la ferma de cai. Îmi plac caii și aș vrea să învăț să călăresc. Mi-am luat de acasă zahăr cubic, mere și biscuiți și am pornit la drum. Prin geamul mașinii, am admirat câmpiile verzi și lanurile de grâu în care pâlpăiau macii roșii. După o jumătate de ora am ajuns. Am vizitat mai întâi herghelia. Caii erau frumoși și blânzi. Eu am vrut să călăresc un murg. m-am ridicat de la pământ și mi-am zis: După ce mi-a fost adus, i-am zâmbit duios, i-am dat cubulețe de zahăr și repede ne-am împrietenit. Îl chema Amurg. Instructorul mi-a explicat cum trebuie să țin frâul, cum să stau în șa. Totul a mers bine și am parcurs de câteva ori traseul stabilit. Eram fericită, însa oclipă de neatenție a fost suficientă ca să mă trezesc aruncată din șa. Rușinată, m-am ridicat de la pământ și mi-am zis:

-Oare n-ar trebui să încep cu un ponei?

Caii au fost și au rămas prima mea pasiune. Nu știți câtă dragoste și înțelegere îți oferă aceste animale elegante și puternice. Momentul când te lipești de gâtul calului și îl auzi cum freacă de bucurie că te vede, este unic. În echitație, calul și călărețul sunt unul și același, legătura dintre om și animal este foarte puternică.

Deși mulți pun semnul egal între echitație și călărie, ceea ce nu este neapărat gresit, trebuie să știm că echitația reprezintă mult mai mult decât o simplă călărie. Echitația înglobează o serie de stiluri și tradiții, echipamente de călărie, prezența și poziția călăre și capaci-

tradiții, echipamente de călărie, prezența și poziția călăre și capacitatea de a controla calul și de a-l determina să execute comenzile date. Corectitudinea călăriei este și ea parte integrantă a echitației. Deși există diferențe stiluri și echipamente între regiunile globului unde se practică echitația, modalitatea de a stăpâni calul și maniera corectă de a călări sunt universale. Prima dată m-am încumetat să mă prezint la un concurs din provincie - Piatra Neamț, unde veniseră călăreți din toată țara, printre care unii foarte experimentați ca: Dl. Bucur, Dl. Iloi, Dl. Schumman, Dl. Ursache, Dl. Nastase, Dl. Cojocariu, etc.

Am fost foarte emoționată la acest debut și mi-a trebuit multă voință ca în cele trei probe de concurs, la care am luat parte, să câștig odată locul I și de două ori locul II. Pentru debutant a fost o binemeritată rasplată după o muncă de doi ani de zile. Pentru că este bine știut că: „Ce semeni, culegi”. Calul meu, Amurg, este de culoare murg, cu ochi mari și frumoși, cu genele negre, ce se reflectau în ochii lui negri, cu un bot catifelat, pe care, nu mă sfiesc să îl sărut. Îl sărut acolo, deasupra nărilor, pentru că acolo-i cald, curat și miroase atât de frumos.

Eu și Amurg am avut rezultate foarte frumoase împreună la toate concursurile la care am participat, cu ar fi: am ajuns campioni naționali la juniori debutanți, am luat locul III la Cupa României, am câștigat Cupa Marsat, care cumula toate punctajele din acea perioadă competițională, Cupa Rodeo, Cupa Moș Crăciun și mai multe diplome cu care ne mândrim.

Ciprian Costin - un ieșean genial

Victor Hrițcu
CNER VI D

În cadrul festivalului FIE de la Iași, organizat la sfârșitul lunii iulie, am asistat la mai multe spectacole de muzică și balet extraordinare, dar numai unul mi s-a părut absolut superb, diferit de ce am mai văzut. Spectacolul se numea "The Masterpiece". Credeam că va fi un spectacol de operă, dar a fost ceva mult mai spectaculos. M-a intrigat faptul că erau multe calculatoare așezate ordonat pe două rânduri. Am observat că au apărut și muzicienii filarmonicii "Gavril Muzicescu" din Iași, ceea ce mi s-a părut interesant dar și ciudat. Nu înțelegeam ce legătură are filarmonica cu niște computere. Nu mai știam la ce să mă aștept, când a apărut un tânăr de vreo 20 și ceva de ani care a început să dirijeze filarmonica, să se plimbe de la un calculator la altul, tastând și butonând neîncetat, apoi au început să țâșnească tot felul de lasere, care mai de care mai colorate. Apoi, o voce nepământească, parcă din altă lume, a început să se audă. Amestecul acesta de tehnologii și de muzică modern și de lumini m-a făcut să mă gândesc că persoana ce a creat așa un spectacol minunat trebuie să fie brilliant, deoarece trebuie să te pricepi și la informatică, dar și la muzică. De-atunci, am fost extrem de curios să aflu cine este în spatele acestei realizări incredibile. M-am decis să aflu mai multe despre Ciprian Costin, omul ce a creat "The Masterpiece".

Ciprian Costin este un muzician multivalent care a încântat publicul în roluri de compozitor, dirijor și pianist. Este deținătorul a mai multor premii internaționale în concursuri de pian, compoziție și informatică. Ciprian a absolvit muzica de film la celebra instituție Berklee College of Music, Boston, Statele Unite ale Americii. A studiat tehnici avansate de dirijat pentru Film/TV cu discipoli ai Maestrului Leonard Bernstein și compoziția muzicală la Universitatea de Arte "George Enescu" din Iași. Ciprian a avut prilejul de a studia dirijatul cu maestrul George Vintilă.

Lucrări precum Simfonia Nr. 1 de Johannes Brahms, Uvertura Fantastică "Romeo și Julieta" de Pyotr Ilyich Tchaikovsky, Opera Gianni

Schicchi de Giacomo Puccini, baletul Petrushka de Igor Stravinski au condus firesc către un spațiu de exprimare contemporan, altfel încât Ciprian este selectat de Berklee College of Music pentru a dirija sesiuni de înregistrări de muzica de film sincronizată prin click-tracks, punches, streamers, sub îndrumarea maștrilor George Monseur și David Callahan.

Ciprian Costin îmbină ingineria software cu arta muzicală, proiectul "The Masterpiece", conceput, produs și dirijat de el, fiind spectacolul în care cele două pasiuni se intersectează la superlativ. Ciprian Constantin Costin este unul din cei 4 elevi români care, în ultimii 4 ani, au promovat doi ani de școală în unul singur. Deși acum este student în anul al doilea la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” și la Universitatea de Arte „George Enescu”, din Iași, fostul elev nu a uitat nici acum cât de dificil i-a fost în liceu. „Nu a fost simplu! Aveam cursuri multe și materie foarte grea pentru că eram la profilul mate-informatică. A fost mult de învățat. Am dat peste 30 de examene în lunile mai-iunie”, ne-a spus Ciprian.

El a reușit să promoveze într-un singur an, clasele a X-a și a XI-a, având chiar și 2 teste pe zi, în perioada de evaluare. Motivul alegerii acestui mod de finalizare mai rapidă a cursurilor liceului a fost pasiunea sa: pianul. „Am luat exemplul altor țări. Aveam două verișoare care la 12-13 ani erau la liceu. Vroiam foarte mult să mă implic mai mult în muzică, mai ales că aceasta este vârsta la care putem evolua rapid”. Ciprian are zeci de premii la concursurile naționale și internaționale de muzică, dar și la olimpiadele de matematică și informatică. Informatica l-a purtat pe Ciprian la concursul "Imagine Cup" din 2005 (pe vremea când era încă în liceu) unde a câștigat premiul doi la secțiunea dedicată liceenilor. "Imagine Cup" este o competiție internațională de tehnologie

având ca sponsor principal Microsoft. Ani mai târziu el a lucrat, în America, ca inginer pentru gigantul software. Această pasiune pentru muzică l-a determinat pe Ciprian să urmeze Universitatea de Arte "George Enescu" din Iași, în paralel cu Universitatea "Alexandru Ioan Cuza" (informatică) iar mai târziu l-a purtat înspre Statele Unite unde a urmat cursurile Berklee College of Music, una din colegiile prestigioase de muzică din America, terminând cu diplomă în Film Scoring (compoziție muzică de film).

De-a lungul anilor el a adunat peste 30 de premii la muzică, matematică și pian, compunând și opt lucrări pentru pian și flaut. În 2009-2010, Ciprian a început să lucreze la proiectul lui de suflet numit "The Masterpiece", care e un spectacol grandios implicând muzica din unele filme cunoscute (Tree of Life, Out of Africa, Gladiator, Dracula, Sherlock Holmes, Modigliani, Memoirs of a Geisha, The Da Vinci Code, Inception, Dark Knight Trilogy) interpretată de o orchestră, având proiecție de lasere, proiecție de imagini pe ecran, dans, totul pe o tematică aleasă (spectacolul urmărește începutul universului și formarea galaxiilor, trecând prin istorie, artă și religie). După o muncă susținută el a reușit să adune laolaltă toate piesele din puzzle-ul proiectului iar pe 23 Martie 2013 a adus la București (Sala Palatului) un spectacol ce nu s-a mai văzut încă în țară până la acea dată. Ciprian Costin, prin ceea ce a realizat până la vârsta de 26 de ani, reprezintă o combinație fericită între inginerie (software) și artă (muzică), două domenii în care rar se găsesc persoane care să exceleze la fel de bine în amândouă în același timp.

Ciprian spune: "Găsesc că ambele domenii se îmbină armonios. Dezvoltarea show-ului și dezvoltarea de aplicații software sunt de mare interes. Din ianuarie începem un proiect de dezvoltare a unei librării de instrumente virtuale. Când mă focalizez asupra unui domeniu, creativitatea maximă are loc în celălalt și invers. Cele mai bune idei nu vin stând la lucru la birou. Utilizând mai mult un set de conexiuni cerebrale, alte zone au flexibilitatea de a explora infinitul, din punctul de vedere al ideilor. A ajunge de la o idee la un produs de succes mi se pare unul dintre cele mai interesante și pasionante drumuri din punct de vedere profesional."

Timpul și fericirea

Diana Coste
CNER VI D

Timpul este cel mai scump dar ce ne este oferit, perioadă invizibilă dintre momentul nașterii și cel al morții.

În acest interval fiecare dintre noi trăim, dar diferit. Unii aleg să fie doar niște simpli oameni ai societății, alții preferă să urce până pe cea mai înaltă treaptă a comunității în care trăiesc. Dar, în această grabă mulți uită să trăiască cu adevărat. Pur și simplu își propun niște scopuri, de obicei, de natură financiară și luptă să le atingă. Desigur, nu este nimic rău dacă vizezi. Visele te poartă pe cele mai înalte culmi ale fericirii, dar nu uita să ții ochii deschiși pentru că totul se poate ruina într-o secundă de neatenție. Câte lucruri minunate ce azi par așa de ne semnificative mâine pot valora o comoară. Nu trebuie să trecem prin viață cu anume obiective, asta înseamnă să treci pe lângă ea. Unii dintre noi uităm să iubim și să fim iubiți, să suferim, să avem grijă de un animal, să ajutăm un om, să fim buni. Chiar dacă pare ceva mărunț, asta face parte din fericirea oricui.

Chiar dacă zilele noastre nu sunt mereu bune, momentele rele și visele spulberate peste care trecem ne dau curajul de a continua să visăm. Uneori, în zilele aspre, ne gândim la tot ce poate fi mai rău. Ne este frică să nu rămânem singuri și marginalizați. Totuși, în timp, toți găsim momente de bucurie, momente în care tot ce e frumos este infinit.

A photograph of a woman with dark hair, wearing a light-colored button-down shirt, holding a single red tomato in her right hand. She is looking up at the tomato with a contemplative expression. The background is dark and out of focus, suggesting an indoor setting.

FILM

Poetry

PANFIL GEORGIANA

CNER XII A seral

"Poetry" este cel mai nou film al apreciatului regizor coreean Lee Chang-dong. Apreciat ca regizor și scenarist, Lee Chang-dong a câștigat numeroase premii pentru filme precum "A Single Spark", "Green Fish", "Oasis" sau "Secret Sunshine". Practic, fiecare film al său cu excepția producției de debut reprezentând un film de succes premiat în Coreea sau peste hotare. De data aceasta "Poetry" aduce în prim plan povestea unei visătoare în vârstă de 66 de ani, Mi-ja, interpretată de actrița Yoon Jung-hee. Îmbrăcată în haine înflorate, aceasta dansează în împrejurimile orașelului în care locuiește, având în minte doar poezie. Mi-ja este atât mamă cât și bunică, susținându-se atât pe sine cât și pe nepotul ei, lucrând ca menajera și asistentă pentru un vecin bolnav.

Într-o zi, ea se hotărăște să urmeze cursuri de poezie în căminul cultural al orașelului și încearcă să creeze ceva frumos. Dar pe măsură ce lucrurile avansează, constatăm că visele lui Mi-ja sunt doar o iluzie fără acoperire în realitatea în care trăiește. Lu

crurile se complică când află că nepotul ei a fost implicat într-un caz de viol al unei colege de școală care ulterior s-a sinucis.

Asemeni personajelor din filmele anterioare ale lui Lee Chang-dong, Mi-ja se confundă cu sentimentul de vinovăție cu o luptă dură pentru salvare și iertare. Din moment ce universul și oferă fără încetare frânturi brutale de realitate, ideea unui cerc de poezie începe să pară tot mai mult un vestigiu al propriilor iluzii în lumea contemporană în care trăiește

În "Poetry", regizorul-scenarist Lee Chang-dong îl poartă pe spectator în această călătorie neplăcută și îndrăznește să-l întrebe pe acesta ce este relevant în această eră digitală pe care o trăim cu toții. Care e legătura dintre poezie și frumos? dintre poezie și frumos?

Filmul începe și se încheie cu imaginea unui râu ce curge liniștit într-o zi însorită. Când apa începe să strălucească, în lumina razelor fierbinți de după-amiază la suprafața ei apare corpul lipsit de suflare a tinerii eleve moarte plutind pe râul liniștit și tăcut. În acest moment apare pe ecran numele filmului scris cu litere roșii "POEZII".

În această imagine de început de un paradox ce taie răsuflarea Lee găsește o cale lirică de a transmite metafora întregii povești imagini indiscrete a morții la ceea ce pare a fi o zi obișnuită în viața râului. La fel, acel râu curge liniștit indiferent la tragedia produsă. Persoanele din viața lui Mi-ja sunt indiferente față de moartea tinerei fete. Părinții elevilor ce au participat la violarea tinerei vorbesc de strângerea de fonduri pentru a-i plăti familiei victimei, ca și cum ar face o tranzacție bancară obișnuită. Când Mi-ja pune o poză a fetei moarte pe masa din bucătărie, nepotul ei o privește o clipă, iar apoi se întoarce la televizor.

Într-un final, Mi-ja scrie un poem, iar în timp ce îl recita se suprapune și se transformă în vocea fetei moarte. Prin acestea, regizorul încearcă să sugereze că Mi-ja și experiențele fetei se contopesc într-un lanț universal.

Cu toate că viața lui Mi-ja nu invoc frumosul, darul pe acesta îl are pentru poezie e cel care o face să viseze. Poate că frumusețea acestui film stă tocmai în această căutare a lui Mi-ja. Ea dovedește puterea reală a oamenilor puternici. Puterea nu are nevoie de demonstrații exterioare evidente, ci numai de voința interioară, pe lângă un caracter blând, care continuă să vadă frumusețea unei flori sau perfecțiunea un măr, și de frumusețea poeziei, desigur, împotriva urâteniei oamenilor (și aici urâtenia unei societăți șovine, de sex masculin, este de subliniat).

Filmul dezvăluie astfel delicatețe, subtilitate și tact în timp ce se apropie de subiectele cele mai stânjenitoare. În ultimele imagini, poemul ei arată o intensitate emoțională incredibilă.

Acestea sunt filmele de calitate care, în opinia mea, ar trebui să ajungă pe marele ecran mai des.

FILM

WALL-E

FILM

Veronica Roșca

abs. CNER 2013 studentă Politehnică, Cluj

Ce ne oferă secolul XXI?

Clonare, robotică, un modulator de particule care poate crea găuri negre, laser, inimi artificiale, inginerie genetică, pilule contraceptive, internet, un creier chimic cu dimensiuni minuscule care ar putea deveni în viitor o telecomandă pentru dirijarea monoroboților, mâini bionice, și lista poate continua. Cu alte cuvinte, tehnologia tot avansează și avansează.

Ce face omul? Inventeză, căutând întotdeauna o soluție care să-l scutească de orice efort fizic. Așa se explică și existența roboților, care vor ajunge, eventual, să ne înlocuiască. O viziune dramatică (dar realistă și posibilă) asupra viitorului omenirii este prezentată și într-o producție animatică „Wall-E”.

„Wall-E” este o antiutopie dusă la extrem. Deși producția în sine este amuzantă, mesajul filmului este trist.

Imaginați-vă următoarele: Este anul 2700. Întregul Glob pământesc a devenit realmente o ladă uriașă de gunoi al omului. Ce-a făcut omenirea? A creat o armată de roboți, care avea ca funcție de bază curățarea planetei. Proiectul a eșuat însă, și, dintre toți roboții, a rămas doar unul singur. Oamenii și-au creat o corabie spațială enormă, unde pur și simplu, doar există, nu

și trăiesc.. Din cauza lipsei de efort fizic și a tuturor activităților umane obișnuite, au fost anulate orice contacte emoționale dintre oameni.

În consecință, aceștia erau transportați în niște scaune care puteau fi manevrate, devenind și paturi. Erau hrăniți automat, apăsând pe un buton și spunând cu voce tare ce-și doreau. Comunicați între ei prin intermediul unui monitor (care le stătea la dispoziție întotdeauna, fiind atașat la scaun), cu niște cunoscute cu care își petreceau de obicei timpul liber în fața diferitelor jocuri virtuale. Nu mai existau cupluri, copiii probabil fiind creați, dezvoltați și educați tot în mod artificial.

Filmul are un happy-end, însă ideea de a ajunge doar niște ființe, al căror unic scop este însăși existența, este înfricoșătoare. La momentul actual, progresul tehnico-științific duce la o degradare accentuată a mediului și la o distrugere lentă a relațiilor emoționale dintre oameni. Natura a făcut prea multe sacrificii în numele confortului omenesc, iar acum se „răzbună” prin diverse fenomene neobișnuite, exagerate, care provoacă omului daune imense.

Așadar, se pare că omul a uitat de unde a pornit și că este momentul să conștientizeze ce-a făcut și să-și asume responsabilitatea pentru faptele sale.

Hachiko. Povestea unui câine

Sabina Melinte

CNER VIII B

Cât de departe poate ajunge legătura dintre un câine și stăpânul său? Probabil că niciodată nu vom putea exprima în cuvinte dragostea pe care companionii noștri dragi ne-o poartă. S-au scris sute de cărți și s-au regizat milioane de filme pe această temă, dar nimic nu se poate compara cu filmul de excepție „Hachiko. Povestea unui câine”. Aastă dramă este bazată pe o poveste adevărată, despre ce înseamnă încrederea, devotamentul și dragostea necondiționată. Actorul principal, Richard Gere, joacă rolul unui profesor universitar pe nume Parker Wilson, alături de câinele său Hachiko din rasa Akita Inu. Filmul a fost regizat în anul 2009 de către Lasse Halstrom.

Filmul este narativ, prima scenă desfășurându-se într-o sală de curs unde studenții relatează despre eroii lor preferați. Toții copii povestesc despre diferite personaje din cărți și filme, numai un băiețel, pe nume Ronnie, istorisește despre câinele bunicului său, atribuindu-i statutul de erou. În timp ce el povestește, momentele tragice din viața câinelui prind viață în filmul de excepție.

Un cățeluș Akita Inu este trimis din Japonia în Statele Unite, dar din nefericire cușca lui cade de pe un cărucior de bagaje, într-o stație de tren. Aici el este găsit de către profesorul universitar Parker Wilson, care decide să îl păstreze. Soția lui Parker nu este prea încântată de prezența cățelușului și este de acord cu șederea lui la ei până când proprietarii îl vor revendica. Însă când proprietarul acestuia sună pentru a-l lua înapoi, ea îi comunică faptul că Hachi a fost deja adoptat. Parker se atașează foarte mult de noul său cățel și în scurt timp devin cei mai buni prieteni.

Într-una din zile, un profesor japonez traduce inscripțiile de pe gulerul lui Hachi. „Hachi” în

japoneză reprezintă numărul 8, semn al norocului. Profesorul sugerează faptul că cei doi sunt meniți să fie împreună, lucru care s-a dovedit a fi adevărat.

Hachi își conduce stăpânul la stația de tren în fiecare dimineață. După ce acesta pleacă, câinele se duce acasă, urmând să se întoarcă după-amiază pentru a se întâlni cu Parker și pentru a merge acasă împreună. El continuă să facă acest gest nobil până într-una din zile când acesta refuză să își lase stăpânul să plece. Face tot posibilul pentru a îl împiedica, dar din păcate acesta decide să plece pentru a nu întâzia la cursuri. În acea zi, Parker suferă brusc un atac de cord și moare.

Hachi așteaptă cu nerăbdare sosirea bunului său prieten timp de mai multe ore însă acesta nu mai sosește. Familia lui Parker încearcă să îl ia acasă, însă toate încercările lor au fost în zadar, deoarece Hachi a continuat să se întoarcă la gară pentru a-și aștepta stăpânul. Următorii zece ani Hachi a așteptat zi de zi ca acesta să se întoarcă. El a fost văzut pentru ultima oară culcat pe zăpadă, singur, încă așteptând.

Filmul se termină în momentul când Ronni își termină povestirea, concluzionând faptul că Hachi va fi mereu eroul său preferat. Când copilul iese de la școală el întâlnește un cățeluș, asemănător lui Hachi, povestea urmând să se repete.

Filmul este foarte bine realizat. Actorii au pus mult suflet în scenariul pe care l-au interpretat. Este un film destul de vechi, ca urmare nu are prea multe efecte speciale, dar este ideal pentru toată familia. Filmul te ține în suspans și în același timp îți ilustrează o lecție esențială de viață. Scopul principal al acestuia a fost de a reda legătura strânsă și emoționantă dintre un câine și stăpânul său. Loialitatea lui Hachi, pe care acesta ne-o inspira în film, ne face să înțelegem că nimic nu poate fi înlocuit cu dragostea eternă a unui câine și ne confirmă zicala: „câinele este cel mai bun prieten al omului”. Este un film de excepție care ar trebui văzut de oricine, indiferent de vârstă.

Hunger Games

Adriana Dodu
CNER VIII B

Filmele "Hunger Games" (în română "Jocurile foamei") sunt superbe ecranizări ale seriei de cărți cu același nume, "Hunger Games", împărțite în trei volume captivante, scrise de cunoscuta Suzanne Collins. Aceste "capodopere" a cinematografului aparțin genului science-fiction, fiind puse cap la cap de directorul Gary Ross. Primele două pelicule ale acestei magnifice serii au apărut în 2012, respectiv 2013, urmând ca la sfârșitul acestui an prima parte a celui de al treilea film să fie difuzată.

Acțiunea are loc într-o țară numită "Panem", construită pe ruinele Americii de Nord. Acest tărâm este împărțit în 12 districte și un oraș în centrul acestora, Capitolul. În fiecare an, ca urmare a unei rebeliuni conducerea Panemului organizează așa numitele "Jocuri ale foamei". În fiecare district au loc extrageri, alegându-se câte o

fată și un băiat, cu vârsta cuprinsă între 12 și 18 ani, pentru a lupta până la moarte. Doar unul supraviețuiește. Katniss Everdeen (Jannifer Lawrence) și Peeta Mellark (Josh Hutcherson) sunt aleși în cea de-a 74-a ediție să participe la aceste sângeroase jocuri. Între cei doi se înfiripă o frumoasă poveste de dragoste în timpul petrecut în "arena morții".

Filmul este captivant și ilustrează cu măiestrie numeroase detalii din cărțile lui Suzanne Collins, cum ar fi "gaițele- zeflemitoare" sau mutanții din timpul jocurilor.

De asemenea, personajele sunt excepționale, făcându-se o paralelă între simplii oameni din districtele mărginașe, care mor de foame, și locuitorii Capitolului- personaje extravagante. Înfățișarea lor este complet diferită, părul fiindu-le colorat în nuanțe neobișnuite, țipătoare.

Emoțiile din carte sunt original transmise în film, actorii dând dovadă de o prezență scenică și de un talent aparte. Povestea de dragoste dintre personajele principale este uluitoare, întrucât doar unul dintre ei poate supraviețui, acesta fiind unul dintre motivele pentru care cei care urmăresc

sau parcurg cartea sunt mereu în suspans. Filmele, atât și cărțile sunt extraordinare. Recomand cu căldură vizionarea peliculelor, cât și citirea romanelor ce necesită timp, întrucât, odată ce începi lecturarea acestora, cu greu mai pot fi lăsate din mână.

Război și pace

PROZĂ

Zagnat Olimpia
CNER IX E

...Și sunt multe metode prin care poți uita lucruri pe care nu vrei să ți le amintești niciodată. Unii își îneca amarul în băutură și sunt nevoiți altfel să bea din ce în ce mai mult ca să uite în ce situație deplorabilă au ajuns. Alții îi îndepărtează pe oamenii de lângă ei. Alții fumează, alții se bat, alții vorbesc urât, alții jignesc. Alții fac lucruri mai rele. Alții preferă să nu uite pentru că a te provoca să nu-ți mai aduci aminte ceva niciodată aduce după sine implantarea unor vicii în viața ta. Pentru cât? Pentru totdeauna.

Tata m-a învățat toate astea și știu că ar fi fost mândru să mă vadă cum cresc frumos, așa cum a crescut și el, și să mă sting frumos, nu cum s-a stins el. Aveam 8 ani și tata era în Ucraina cu o treabă de afaceri. Se declanșase un război civil și tata a fost prins în țară și nu a mai putut trece granița. Autoritățile i-au prins pe toți oamenii care erau la vama și unul dintre ei a scos un pistol. Eu și mama primiseseam veștile cu vreo 3 săptămâni după aceea, prin mail. Nu aș fi putut să fiu ca mama. Practic era ca un glonț ce a împrăștiat în colțuri opuse ale globului fiecare rămășiță din amintirile ei

cu tata. Trebuia să uite tot. Fiecare privire dragostoasă de la facultate, fiecare sărut pe frunte înainte de culcare, fiecare îmbrățișare de dimineață, fiecare zi unică înainte și după momentul în care și-au declarat iubire veșnică în fața altarului. Trebuia să o facă pentru mine. Să salveze afacerile și să învețe să conducă o firmă, să facă negocieri, să nu doarmă nopțile ca să-mi asigure o copilărie și o adolescență așa cum trebuie. Și a reușit. În 10 ani a adus firma în top și a reușit să-mi fie familie. Noi eram tot. Ea era tot.

Ea a reușit să fie o mamă minunată, perfectă. După ce a murit tata, eu am căpătat o afecțiune la creier și ei bine, nu mai am capacitatea de a ține ceva minte timp de 24 de ore. Când a aflat, mama m-a dus la o școală particulară. Era separată că trebuie să îndur așa ceva, că nu pot să devin independentă. Cum puteam să mă descurc singură? Într-o zi mi-a explicat cum stau treburile și mi-a cumpărat un jurnal și mi-a zis să scriu în el în fiecare zi toate lucrurile importante și de care aș vrea să-mi amintesc și să-mi lipesc poze, bilete de la concerte sau cinematografe, tot. În prezent am peste 50 de jurnale, toate sortate după dată într-un dulap din camera mea. Toate amintirile mele sunt acolo. În afara de poza lui tata, în schimb i-am făcut un desen după

cum mi l-a descris mama: "Era un om tare frumos" zicea ea chicotind "Avea pielea albă alba, ca de porțelan. Niște brațe și picioare lungi de tot. Făcuse atletism în liceu. Toate eram topite după el când trecea prin școală. Era așa demn când mergea și jur că avea un stil care mă intimidă adeseori dar totuși nu puteai să nu-i adori zâmbetul fermecător și privirea șarmantă. Avea un păr deosebit care se diferenția de majoritatea podoabelor capilare a băieților din școală. Niște bucle negre și bogate care parcă dansau când când zâmbea. Dar cel mai mult la el îmi plăceau ochii care erau și ei la fel de negri de parcă erau niște pupile, fără iris." apoi, am zărit pe obrajii îmbujorați de la emoții ai mamei o lacrimă inocentă, parcă rătăcită pe niște pomeți atât de plini de încredere și eroism; își ștersese discret urma de tristețe pe care o trăda și își afișă repede un zâmbet nostalgic „Era primul din liceu care avusese barbă și asta îl făcea să atragă atenția tuturor fetelor. La facultate, studențele făceau orice pentru un loc liber lângă el". Mama părea cea mai frumoasă și mai norocoasă femeie din lume când vorbea

despre tata. Parcă îi vindeau toate rănilor aceste povești. Tata nu trebuia să moară.

Oamenii zic de multe ori că ar vrea să uite pur și simplu dar nu știu cum e să trăiești o viață cu așa ceva. Oamenii doresc de multe ori moartea cuiva, sau chiar o provocă la un moment dat dar nu știu că persoana respectivă poate însemna totul pentru altcineva. Oamenii nu știu cum e să-ți afli viața din cărți scrise tot de tine. Poate alții ar merita să se afle în locul ăsta blestemat de gânduri rele mai mult ca mine dar nu doresc răul nimănui. Îmi prefer mai mult orele nesfârșite petrecute în fața jurnalelor mele depănând fiecare amintire decăt timpul pe care îl pierd cei mai mulți, săturându-se de propriile frustrări și implicându-se cu sufletul din inerție, pur și simplu. Acei oameni nu pot avea mai multă milă pentru mine decât am eu pentru ei. Imposibil.

Îmi citesc în fiecare dimineață rândurile scrise cu o zi înainte ca să știu și eu ce s-a mai întâmplat în viața mea. Pe peretele de lângă patul meu am un poster pe

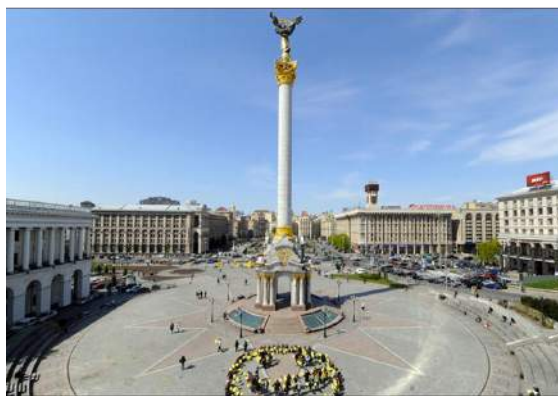

care a scris mama cu majuscule: "Bună dimineața scumpa mea!Întâi de toate citește-ți jurnalul de pe noptieră.Te iubesc!".Cum se gândește ea la toate.

Ce-o să se întâmple mai târziu?Prefer nici să nu mă gândesc.Voi duce probabil fabrica mai departe,voi investi si voi deveni o femeie de afaceri așa cum a făcut mama și voi tipări jurnalele și le voi publica.O să...o sa merg la facultate.Mda,voi...imi voi găsi un prieten care să mă accepte și după ce ne terminăm studiile mă va ajuta cu fabrica.Dar vreau neapărat să mă mut din orașul ăsta.Ne vom muta undeva,la o casuță la mare.Mă voi trezi învăluită de mirosul sărat al mării,de sunetul suav al mării și de atingerea fină a mâinilor noastre.El îmi va citi în fiecare zi povestea mea cu atâta însuflețire încât eu voi închide ochii și voi retrăi acele momente,unul câte unul.Vom merge pe plajă să facem noduri pescărești și apoi vom merge cu barca în larg să prindem pește.După vom merge la înotat și mă va iubi din toată inima și mă va trata ca pe o prințesă.Și seara,vom face focul pe plajă și el îmi va cânta la chitară.

Dar înapoi în prezent.Of,se înserează.Nu-i nimic.Am atâtea lucruri frumoase care se vor scumpi cu fiecare ticăit de ceas vor deveni amintiri prețioase, pentru totdeauna.

Nu înțeleg de ce oamenii încearcă să piardă amintirile,să uite sentimente sau lucruri care i-ar putea șantaja emoțional și distruge încet.Atunci când o lumânare parfumată se topește de tot,ea tot lasă parfum în urma ei,deci ce e așa rău?Cum e tata,după ce ceara s-a topit de atâția ani,iubirea mamei crește din ce în ce mai mult. Nimic nu s-a schimbat căci avem amintirile care sunt...pâna la sfârșit.

Povestea lui Grant Rodiek

Bulgaru David
CNER IX E

Deși era decembrie, nu apăruse niciun fulg, iar temperatura era în scădere. Soarele palid și slăbit abia lumina satul, curțile... Era liniște. Probabil că această liniște era firească într-un sat mic.

Deodată, un sunet de talangă se auzi. Sunetul a spart pătura liniștii din sat, deoarece el creștea în intensitate. Puteai vedea în zare un om care trăgea după el o vacă. Părea destul de bine îmbrăcat pentru temperatura de afară.

Ca și soarele, era slab și palid. Deși tânăr, avea fața albicioasă și mergea destul de greu. Totuși, se îndrepta hotărât spre o destinație precisă.

Cu mersul lui greoi a ajuns la o casă veche, s-a oprit în fața ușii și a bătut. A ieșit un bătrân care l-a întrebat:

- Ai adus vaca de la păscut?
- Da, răspunse omul cu o voce obosită.
- Bine, hai, vino să-ți dau o ceașcă de ceai; pari destul de înfrigorat.

Au intrat în casă, casă ce părea veche la exterior, dar destul de îngrijită în interior. Avea covoare groase, draperii de catifea, mobilă masivă din lemn de cireș.

Bătrânul l-a condus pe tânăr în camera de oaspeți, unde l-a servit cu ceai.

- Grant, zise bătrânul, te-ai întâlnit cu vreun "prieten" de-ai tăi?
- Din fericire nu, Gunnar, răspunse Grant.
- Bine, bine, uite ce vreau să-ți spun... Acum nu prea am cum să te plătesc, dar am un prieten care...

Iar... aceeași poveste! De fiecare dată când îți fac un serviciu mai mărunț, tu mereu spui că n-ai cu ce să mă plătești. Mereu găsești o scuză stupidă, și eu rămân mereu păgubaș!

Gunnar tăcea, deoarece știa că tânărul Grant avea dreptate.

Amândoi tăceau. Amândoi își beau ceaiul ca doi muți, fiecare lăsându-se învăluit în gândurile proprii. După câteva minute, Grant sparse tăcerea, zicând:

- M-am săturat! Nu mai pot! Am devenit marioneta ta! M-am săturat să-ți fiu sclav! Voi pleca pentru totdeauna!

Adevărul e că tânărul Grant făcuse pe moment o mare prostie de care își dădu seama când spuse acestea: unde va pleca? Pentru cine va munci?

Nu avea la el decât cincizeci de galbeni, suficient ca să stea la un hotel o perioadă de timp.

Situația se întrutățea, temperatura scădea și iarna se instala. Fulgii, fluturi albi ai iernii zburau în dezordine prin văzuh. Pentru Grant, sosirea iernii era un adevărat blestem.

Banii s-au epuizat, iar Grant a devenit din ce în ce mai alarmat de situație. La hotel, seara, stătea lângă focul jucăuș care arunca mici licurici prin horn. Nu avea ce face, decât să studieze flăcările jucăușe și roșiatice ca niște petale înfocate de tran-dafir. Fluturii iernii cădeau din ce în ce mai des acoperind cu o pătură albă totul. Se distingeau numai copacii îmbrăcați în alb cu brațele deschise, ridicate spre cer, parcă rugându-se. Nori pufoși de bumbac

adăpost. Într-o zi, cumplete strigăte se auziră din motelul în care stătea Grant. Erau strigătele patronului care îl alunga pe tânăr deoarece nu mai avea bani.

lătă-l pe Grant iar singur și în drum spre nicăieri. Nu știa ce să facă. S-a gândit la un adăpost, așa că a luat-o spre pădure.

Norocul l-a însoțit deoarece a găsit o colibă mică din lemn abandonată. Gerul devenea din ce în ce mai aspru, mai ales noaptea. Afară, mantaua albă a pământului acoperea orice cărare iar datorită densității fulgilor, stelele cerului, adevărate făclioare, nu mai erau așa vizibile. Copacii abia mai rezistau sub greutatea zăpezii iar ziua străluceau parcă erau de argint. În continuare, fulgii dansau ca niște petale de flori de cireș care se roteau în aer. Când era senin, cerul înstelat părea o cupă uriașă răsturnată în mijlocul căreia trona regina nopții, Luna.

În coliba sa, Grant își rememora greșelile din trecut. Pe scurt, povestea lui Grant era următoarea:

Rămas orfan de ambii părinți la vârsta de 10 ani din cauza unui incendiu, acesta a fost crescut de un tâmplar până la 16 ani, învățându-l și tâmplărie. Când tutorele a murit, i-a lăsat lui atelierul. La 20 de ani,

nemaivând cu ce să întrețină atelierul, a trebuit să-l vândă. A făcut o mare greșală deoarece a împrumutat acești bani unor persoane care nu i-au mai înapoiat. Din contră, au trimis bățuși care l-au bătut. Nevoit să plece din acel orașel. A ajuns la bogătașul norvegian Gunnar la care a muncit, și revoltat că nu-i plătea serviciile decent, a ajuns unde a ajuns. Pasiunea lui din totdeauna a fost să contemple natura. De aceea a ajuns în pădure unde a stat toată iarna, așteptând primăvara.

Curând, pământul se dezveli de mantia lui albă, copacii s-au ușurat de greutatea zăpezii și toată natura a înviat. Ace verzi au străpuns pământul cu capul plecat, a timiditate, dovedesc biruința vieții. Treptat, li se alătură vesele voirele, serioși toporași, imaculate lăcrămioare, geloși brebenei.

Cireșii, caișii, merii... o adevărată explozie de floare și parfum. Ei zâmbesc voios globului de aur de pe cer. Toate viețuitoarele zumzăie, se agită...

Așadar, a venit primăvara care bucură pe oricine. Dar pe Grant?

Un vânător a ajuns la coliba din pădure, dar tânărul nu mai era acolo. Ce se întâmplase? Încotro o luase? Unde va munci? Unde își va găsi liniștea?

Dă-mi un cuvânt... (Frânturi)

Enachi Diana

abs.CNER 2013, studentă UMF Iași

Mi-aș dori să-mi pot lăsa remușcările la ușa. Să arunc cheia în neantul meu de violet. Lasă-l, mamă, strâns în palmele tale, să-l ia vântul și să-l spulbere în ploii! Atunci o să-mi sorb melancolia. Patetică este revolta aceasta a remușcărilor și e gârbovă, zbârcită și perfidă. Iată-mi veninul scuipat și iartă-mi docilul zâmbet de mortar.

Vreau doar să mă întorc acasă.

*

Poetul e ciment cald. În viscerele imanenței se crapă sângele și curge pe la colțuri. Poetul e un cub ciobit. Spart. Mereu împietrit în nefericirea lui, mereu înecat în gânduri. Haosul rămâne pe tâmpile ca o utopie laică.

*

Atinge-mi fruntea cu buzele și cioplește-mi o cruce în tâmpile. Volutele lor or să se sfârșească și o să-mi spargă trupul în culori.

*

Culoarea e o fațadă ipocrită, îndesată în cerneală și în pupile distorsionate. Nuanța e doar gradul de ipocrizie ce plutește în sclerotică unor ochi păgâni.

*

Știu că sunt aici. E tot ce trebuie să știu, ca să nu cad și să mă izbesc de pământ ca un animal.

*

Ce sentiment cumplit e aflarea unui adevăr! O urmă de culoare, un vârf de creion, o realitate deformată. E clar că certitudinea e numai în Dumnezeu. Când nu știam asta, nu înțelegeam de ce sunt atâtea căi nesigure.

Germenii

Ioana Murgu

abs.CNER 2013, studentă UMF Iași

Eram acum două veri în satul plat, din josul craterului. Era liniște. Germeții se îmbulzeau, se ciocneau, zdrobindu-și membranele. Intrau în pietrele ce pluteau la un metru de nisipul cald. Se pierdeau prin firele albe de nisip și țipau disperat. Țipătul era mai mult un şuierat stupid, care îți zgâria nimicitor labirintul visceral.

Lumina presa ferm orizontul întunecat, acoperia țipătul și aducea mirosul de zăpadă în sat. Orizontul începea să cedeze, iar primele raze albe-albăstrui se izbeau brusc, haotic, de pietre, nisip și de crater. Era din ce în ce mai obositor să privești în lateral fiindcă ălumina devenea tot mai puternică. Nici nu am observat când siluete cenușii s-au adunat într-un pelerinaj fantomatic în jurul craterului. Apoi a fost liniște! Încremenise totul : pietrele, umbrele, așteptam ca lumina să atingă apogeul intensității sale, așteptam să fiu orbit. Albul acela m-a izbit atât de departe, încât vedeam scena din jurul craterului de undeva de deasupra. Lumina a devenit treptat albăstruie. Mii, poate milioane de pelerine cenușii au fost aruncate furios pe nisip, dezvelind corpuri ciudate, mâini plăpânde, picioare scurte, totuși aveau cam aceeași înălțime. Și-au împreunat mâinile în semn de rugăciune... Nu! Aripa mari, colorate, le-au străpuns cămășile lungi, iar ei și-au lăsat capetele pe spate, murmurând frenetic cuvinte dintr-o altă limbă.

Mă gândeam că e un ritual de rugăciune. Am aflat că era, de fapt, rutina de dimineață.

Rămâneau niște oameni cu aripi până la apus, până când lumina se aduna în centru, absorbind orice sursă de viață.

Poveste

Delia Alupoaiei

CNER VI D

Trăia odată, în sudul Franței, un copil tare sărman, rămas orfan de ambii părinți numai la doi ani după ce se născuse, într-un cartier sărac, uitat de lume și de timp, unde numai razele astrului îndrăznesc să mai pătrundă, printre blocuri.

Știa că nu are locuință, nici mâncare și nici hăinuțe, dar totuși era fericit. Era fericit pentru că „locuiește” unde s-a născut, și nu a făcut parte din rândul oamenilor care pleacă din țara natală, și nici nu știa unde s-au născut. Deși nu avea condiții, copilășul își iubea cartierul, mai exact străduța pe care locuia, și își găsea prieteni zilnic. Preteni care nu pot cuvânta.

Nimeni nu îi știa numele copilului. Unii oameni îi spuneau Pier, alții Michael, iar animalele cum puteau ele: „Ham, Ham”, „Chiț-Chiț”, sau „Miau-Miau”. Era al nimănui.

Dar, într-o zi, găsi prin zăpada moale o pensulă. În altă zi o foaie. Peste o săptămână, vântul îi aduse culorile florilor și ale frunzelor, de la Zâna Primăvară și de la Zâna Toamnă.

Le strânse cum putu, și începu să se uite la acestea. „Qu'est-ce que je peux faire avec elles?”, se întrebă micuțul, în limba noastră: „Ce pot eu să fac cu ele?”.

Le luă ușor pe toate în ambele mâini și se gândi cum priăvara și toamna pictează natura. Se gândi, se gândi și seamănă planșa cu natura, iar el intră în personajul toamnei, apoi al primăverii.

În câteva zile, tabloul era terminat. Nici nu se putea spune că era pictat de un copil! Peste câteva zile, vântul îi mai aduse câteva planșe, iar micuțul pictă și pictă.

Într-o bună zi, trecu pe acea stradă un critic de artă, și îl văzu pe micuțul copil cum picta, cum mâna lui dirija pensula într-un mod deosebit!

Astfel, picturile copilului ajunseră în marile muzee de artă din Paris, așezate lângă tablourile lui Da Vinci.

Ba chiar faima îi adusese o familie. O familie care îl puneă pe micuț să picteze foarte mult. Dar acesta o făcea din plăcere, până într-o zi, când descoperise că toate tablourile lui dispăruseră din cameră. Erau vândute pe milioane de euro, toți banii revenind domnului și doamnei familiei, din care își cumpărau felurite bijuterii, și nicidecum lucruri pentru a-l întreține pe copil.

„Micul pictor” era tare trist, trist și înfometat. Nu mai mâncase de când a plecat de pe strada lui, de când vrăbiuțele îi aduceau pâine, așa că îndrăzni să întrebe de mâncare. Atunci, soții se înfurieră și începură să izbească tot ce le stătea în cale, micul pictor înțelegând că este un prizonier în acea casă, care trebuie numai să muncească. Le spuse domnilor:

-Decât să stau aici, ca un prizonier, mă întorc pe străduța mea, unde mă simt eu fericit. Poate că acolo sufăr de frig și de foame, dar sunt liber. Adio!

După ce spuse aceste cuvinte, își luă pensula și planșele și plecă, domnii implorându-l să rămână și promițându-i mâncare și confort ca nicăieri.

Se întoarse de unde plecă, unde a trăit mult mai bine decât în familia ne iubitoare.

Eroii iernii

Miron Radu

CNER IX B

Era o zi tipică de iarnă. Soarele făcea totuși zăpada să sclipească. Totul era alb: case, alei, poteci, copaci... Stratul de zăpadă era consistent.

Eram la cabana prietenilor mei, David și Darius, din mijlocul pădurii de peste deal. Aveam de gând să stau acolo toată vacanța de iarnă. Când eram mai mici, ne plăcea să jucăm un joc pe care noi l-am numit "Fortăreața". Îl jucam numai iarna. Trebuia să mergem la o căsuță abandonată, care era cam la 100 de metri distanță. Cum nu a mai fost îngrijită de 15 ani, pe acolo erau numai buruieni.

Astfel, unul dintre noi stătea în casă (care era goală: nu erau nici uși nici geamuri...), unde avea bulgări de zăpadă, pe care noi o consideram muniție, iar ceilalți doi stăteau pe lângă și încercau să asedieze casa, fiecare având câte cinci vieți. Ceilalți doi aveau două stații de jucărie prin care comunicau. Jucam jocul acesta numai iarna, căci atunci se puteau distinge urmele în zăpadă și era mai palpant.

Cu toate acestea, când am mers din nou să ne jucăm, casa nu mai arăta așa. Ușile și geamurile erau montate, iar de pe horn ieseau clăbuci de fum.

I-am întrebat pe părinți, dar ei au zis că proprietarii erau plecați în Africa și că ei nu știau cum să s-ar fi mutat cineva acolo.

Din curiozitate, ne-am întors, pentru a vedea despre ce e vorba. După ce am observat bine casa, am putut constata faptul că înăuntru erau doi băieți care semănau. Dar, deoarece geamurile erau închise, nu am putut înțelege decât că vorbeau despre un plan.

A doua zi, am mers din nou acolo. De data asta însă nu am făcut nicio mișcare, până când nu i-am văzut pe amândoi ieșind afară. Ciudat era faptul că cei doi au ieșit din casă la diferență de o oră. Așadar, ne-am furișat pe geamul deschis. Înăuntru nu era mare lucru: un birou, niște scaune, vechea sobă pe care o știam și un frigider în care era puțină mâncare. Neștiind ce au de gând să facă, l-am pus pe Darius să stea de pază, iar în caz că vede pe cineva, să ne semnaleze prin stație. Împreună cu David, am analizat casa din interior. Am observat că pe birou erau niște acte de proprietate, dar nu de aici, și niște hârtii din trei orașe diferite, pe care scria: "Frații King dau din nou lovitură: jaf armat la bancă...".

Atunci ne-am cutremurat, însă nu ne-am dat bătăuți. Am căutat mai departe, dar cu grijă.

Am mai descoperit două lucruri noi: două dintre ușile interioare erau închise, iar celelalte erau frave. Deoarece ușile erau simple, de casă, se potriveau unei singure chei. Am descoperit unde o țineau dar nu am mai putut sta, căci Darius ne-a dat semnalul că se apropiau.

A doua zi, am mers din nou la casa aceea. De data asta, cei de acolo erau plecați de dimineață. Însă nu am găsit cheia ce de

schidea ușa, ci doar urme de noroi în toată casa. Ne-am gândit că poate erau de la ei. Dar nici nu am avut timp să ne gândim prea mult, căci cei doi descuriau ușa de la intrare. Brusc, ne-am gândit la ce putem face. Rapid ne-am băgat sub pat și am pus o pătură pe noi, ca cei din casa să nu-și dea seama că suntem acolo.

Deodată, auzim niște pași în cameră. Amândoi s-au așezat în pat și au început să discute:

-Planul nostru e genial. Nu mai trebuie decât să ne asigurăm că va funcționa.

-Da, știu, dar unde putem ascunde cheia? Data trecută probabil că or fi luat-o acei copii de mai încolo. Am auzit că se jucau pe aici.

-Da, știu. Dar, dacă s-au uitat prin casă, înseamnă că știu destul de multe, astfel încât să îndrăznească să mai vină o dată când plecăm noi.

-Dar nu putem să stăm acasă, căci nu mai putem da spargerea.

Atunci ne-am dat seama că e vorba despre spargerea băncii, însă nu puteam fi siguri. Trebuia să mai investigăm.

-Ce-ar fi să o ascundem în plapumă? Acolo nu o vor găsi, căci din câte am văzut, ei nu vor să știm că au fost aici, deoarece altfel făceau casa vreaște.

-E o idee bună.

Și, spunând acestea, și-au luat rămas bun și au plecat în cercetările lor. Grăbiți, am luat cheia și am descuriat ușile. Am ramas uimiți. În prima cameră erau atât de multe arme încât nu le puteam număra pe degete, iar în a doua cameră era un tunel, făcut de ei, desigur, și o mașinărie de făcut bani, evident falși.

Din nou, Darius stătea de pază când am mers să explorăm tunelul. Eram înconjurați de pământ când dintr-o dată am dat de ceva care nu semăna cu piatra, eram mai degrabă beton. Atunci mi-am dat seama că

ei se duceau în fiecare zi să cumpere unelte de săpat, iar noaptea lucrau la tunel. Asta explica urmele de noroi. Însă nu ne puteam explica betonul așa că am mers acasă să ne gândim.

Când stăteam pe canapea, i-am auzit pe părinți că s-au dus la bancă să scoată niște bani și, când mergeau pe hol, au simțit un gol, ca și cum banca ar fi fost construită pe o groapă sau așa ceva.

Totul avea sens acum în mintea mea: cei doi voiau să sape un tunel care trecea chiar pe dedesubtul seifului. Ei aveau de gând să înlocuiască banii cu cei falși pe care îi fabricau, iar armele erau pentru a preveni orice incident. Însă singura întrebare care mai rămăsese era dacă erau singuri.

Eu nu credeam aceasta, deoarece aveau prea multe arme. Așa că m-am dus singur neîmpărtășind ideile mele și prietenilor. Am verificat doar un singur lucru: cutia de poștă și am găsit exact ceea ce aveam nevoie: o scrisoare anonimă, pe care scria o dată care se întâmpla să fie chiar mâine și o oră.

Cu grijă am împachetat scrisoarea și am pus-o la loc exact așa cum am găsit-o. Ajuns acasă, am împărtășit prietenilor tot ceea ce știam.

Cu toate că primul meu instinct era să mă duc la părinți și să chem poliția, știam că trebuia să fac ceva mai mult. Dacă acești hoți nu au fost prinși în alte țări aici, la noi, nici atât... Astfel, l-am întrebat pe David, fiind mai mare, despre banca de unde voiau să fure hoții. El, gândindu-se la această posibilitate, s-a documentat, cu toate că informațiile pe care le-a obținut foarte greu. Această bancă nu era una modernă, ci una mai veche: avea un fel de pivniță făcută din beton armat. În acea pivniță erau 8 încăperi care aveau uși de metal de 10 cm grosime și un cod de 25 de litere. Abia după ele se afla adevărata avere a băncii. La seiful din interior, proprietarul ținea

doar banii de care nu putea să se atingă.

Aflând toate acestea, m-am gândit cum ar putea poliția să îi prindă pe hoți. După ce m-am gândit și m-am tot gândit mi-am dat seama. Soluția era simplă: trebuia ca banca să fie închisă pentru a nu putea lua ostatici și să închidă toate luminile și astfel în pivniță să fie întineric beznă. Poliția trebuia să se împartă în 10 grupe, fiecare ascunzându-se în câte o încăpere. Grupele rămase trebuiau să o ia prin spatele lor pentru a putea să îi încolțească în caz că fug și la intrarea băncii. Acum le-am spus părinților tot ceea ce am aflat și că le-o putem dovedi.

Părinții au chemat polița și le-au explicat întocmai planul meu pe care nu credeam să îl aplice. De asemenea, am rugat poliția să precizeze a doua zi numele noastre.

A doua zi am văzut un articol în ziar: "Renumiții spărgători de bănci, frații King și echipa au fost prinși. Percheziționand casa, au găsit și restul de bani furați. Polițiștii ne-au mulțumit și au spus că oricând vom avea nevoie de ei, vor fi acolo. Ba chiar am primit și niște medalii, de mulțumire.

Părinții nu au fost de aceeași părere. Ne-au certat și muștrat, dar, fiindcă până la urmă nu am pățit nimic, după jumătate de oră de tăcere au început să privească și partea luminoasă, felicitându-ne.

Mândri, ne-am întors la casele noastre, în cele din urmă. La terminarea vacanței de iarnă, am avut cu ce să ne mândrim în fața colegilor. Ba chiar la "Concursul de povești de după vacanță" am câștigat, având cea mai reală și mai incitantă poveste trăită de un copil.

Și așa, o echipă de trei copii au demascat o bandă periculoasă de infractori, căutați de poliție de mai bine de 5 ani.

Tărâmul Insectelor

Horia Dragoslav

CNER VI D

Orele se terminaseră și Karina se întorcea spre casă. Sporovăia veselă cu colegii ei, când, deodată, a zărit pe alee o mogâldeată pufoasă. Avea niște ochișori aurii, care o priveau jucăuș de la distanță. Era chiar un licurici luminos. Karina s-a apropiat de el:

-Scuze că te deranjez, pot să-ți pun o întrebare? a grăit mica insectă.

-Desigur. Dar tu ești un soi de ființă magică sau ceva asemănător? Cum de poți vorbi?

-Păi nu sunt chiar genul acela de ființă magică care salvează prințesa și așa mai departe, ci fac parte dintr-un trib de pe Tărâmul Insectelor și am venit să-ți cer ajutorul.

-Pentru ce anume?

-Tu nu prea știi cum stă treaba pe aici, nu? Satul meu arde în flăcări și tu întrebi "pentru ce anume" ?

-Bine, scuze, nu mi-am dat seama de gravitatea problemei. Hai să trecem prin codrul plin de copaci cu fructe de stele și prin câmpia netedă ca aurul, să ajungem la Palatul de Diamant al fratelui tău malefic.

-Mă bucur că ai înțeles! Mai rămâne un singur lucru pe care l-am omis...

-Lasă! Mi-l spui tu pe drum.

După ce au trecut de pădurea argintie de la marginea orașului agitat, în fața ochilor le-a apărut un mic sătuleț așezat în jurul unei stânci.

-Să mergem! A spus Karina.

-Nu acesta este satul meu, ci acela, a corectat el, arătând spre un munte foarte iluminat.

-O,vai! Confrații tăi sunt ținuți captivi acolo?

-Cam așa ceva. Sunt închiși într-o cușcă și sunt obligați să genereze curent pentru o mașinărie care luminează întreg muntele.

-Atunci într-acolo ne îndreptăm.

A durat câteva zile să treacă de Deșertul Pustiu al Șoriceilor, de modernul Oraș al Buburuzelor și de cel mai enervant dintre

dintre toate, Tărâmul Furnicilor. Mereu se plimbă câte un trib sau câte un grup turistic în frunte cu un ghid chipeș. Karina a fost la câțiva "pași" să calce un autobuz școlar și chiar să dărâme mall-ul bietelor furnici. Toate acestea au meritat, căci, în sfârșit, au ajuns la poalele muntelui incredibil de înalt. Mă scuzați, dar dacă am uitat să precizez unde locuiește licuriciul Jakob, căci așa se numea, este foarte interesant și aparte, așa cum îl descrie el, numele fiindu-i "Licuricii". Eu cred că spune asta, deoarece numele locului nu începe cu "Tărâmul..." sau cu "Orașul..." și asta îl face să sune special.Să revenim.

Ajunseseră la poalele muntelui. Era abrupt și prăpăstios și, de asemenea, periculos de escaladat. Pentru licurici era ușor, căci el avea aripi, însă pentru Karina s-ar putea să fi fost ceva mai complicat. Dar s-a străduit și a reușit să treacă de frunzele mătăsoase ale tufelor aurii. Cerul era întunecat și se pregătea parcă să dea frâu liber unei furtuni năprasnice. Extenuați, au ajuns în vârful muntelui. Jakob a trasat un "X" pe lacătul cuștii, acolo unde Karina trebuia să lovească. Fata a lovit cât a putut de tare și cușca s-a deschis și câteva dintre gratiile ei au căzut. Toată lumea a scăpat cu bine. Cerul parcă s-a luminat deodată, iar soarele a scăpat de sub umbră norilor catifelati și a reapărut strălucitor pe cer. Fiecare licurici i-a mulțumit personal Karinei și s-au întors cu toții la casele lor. Satul despre care tot spunea Jakob că nu le aparține, era, de fapt, al lor. Așa că i-am lăsat Karinei mândria de a fi salvatoarea micuțului popor de licurici și lui Jakob i-am lăsat tronul modestului trib.

Poate că licuricii sunt plictisitori și monotoni ziua, însă noatea, în timp ce noi dormim, în satul minuscul de la marginea zăvoiolui de lângă orașul aglomerat al Karinei, se dau lupte aprige și există petreceri ca-n povești.

POEZIE

Singurătate

Andreea Tănasă

abs.CNER 2013 studentă la Univ. "Al.I.Cuza"-Iași

Privesc veșnicia imensă
și încerc să ating necunoscutul.
Mă agăț de aripile vântului
cuprinzând imensitatea cu
timiditatea surâsului
ce se conturează treptat
peste o lume pustie
a inimii, a sufletului.
Nimicul este tot ce mă înconjoară
și mă învăluie în aripa de mătase
a infinitului.
Liniștea străpunge nemilos
și neînțelese
clipele care îmi șoptesc
o poveste despre trecut
și speranțe deșarte,
rătăcite în indiferența
plină de seninătate.
Mă trezesc brusc dintr-o
ațipire a gândului,
Dar îmi dau seama că
trăiesc în pustietatea sufletului.

Pace

Ozana Barbu

CNER IX A

Te iert pentru valul ucis;
Eu am izvoarele.
Te iert pentru tăcerea ucisă;
Eu am liniștea.

Te iert pentru frângerea aripei;
Eu am zborul.

Te iert pentru stingerea foșnetului de
brazi;
Eu am doinele.
Te iert pentru strivirea firelor de iarbă;
Eu am oamenii...

Noapte

Ioana Ingrid Ghimpu

CNER VI A

O, tu noapte,
Cu umerii albaștri.
Cu stele scânteind,
Cu păduri negre de umbre
Și cu râuri susurând.
Ei, ca un vulture loial,
M-am închinat la stele,
Nu la soare,
Iar acum, la răsărit,
O, tu noapte,
De ce m-ai parasit?

Adâncuri solemne

Ioana Alexandra Florea

CNER IX A

O ogindă mișcătoare,
azurie sclipitoare,
mărginită de Pronie,
tarmuita în glie,
fură cu a ei splendoare
o privire.

Ziua Soarele coboară,
în adâncul neștiut,
țesând raze fără viață
prin esența apei pure,
și lăsând în neștiință
picături de rouă sfântă.

Noaptea luna-mpodobeste
spuma valurilor seci
cu mărgelile transparente,
și îmbrăca undă apei
ce tresare sperioasă,
în magie argintoasă.

Asfințitul răvășește
limpezimea sacrosanta,
lăsând sânge ca o lavă
care curge valuri, valuri,
de pe ceru-ndurerat,
să profane în tăcere
puritatea mării sacre.

Piticul Pic

POEZIE

Iancu Crăciun
CNER V C

Un pitic cât un ibric
Ce purta numele Pic,
Era mare tăietor
Și un bun povestitor.

La o cană de lăptic,
El mi-a povestit un pic :
Găsind un cufăr cu arginți
Își zise, râzând printre dinți:

– Ha! Ha! Ce noroc avui!
Atârn de-acu' barda-n cui,
Lemne nu mai tai deloc,
Am să chiui ș-am să joc.

Azi așa, mâine așa,
De-a ramas fără' o para.
... Era vai de capul lui.
Și-a văzut barda din cui,

Și-a plecat grăbit în lume
Unde era fără' nume.
A plecat în țări străine
Pentru că-i era rușine.

Și-a găsit din nou să taie
Lemne pentru o odaie,
Mâncare și apă dulce,
Și un pat ca să se culce.

– Deci îți spun, copile, iar,
meseria dară,
Pentru orișicine,
de aur e brățară!

Frumoasa mea

Cezara Pricop
CNER IX E

Ieri noapte, te-am visat, frumoasa mea,
Și-n zori privind de la fereastră
Strălucitor, pufos, covor de nea
Tu ai întins pe toată strada mea.

Copii și părinții au ieșit la joacă
Cei mari trăgând săniile pline de prichindei
Sprîncene au, stufoase, albind de
promoroacă
Par oameni de zăpadă dar n-au nas de
ardei.

Cuburi de zahăr par blocurile toate
În casă stau brăduții cu daruri încărcăți
E pace și lumină și parcă auzi departe
Colindele cu crai la Bethlehem plecați.

Rămâi frumoasă iarnă, ce uneori ne
ceartă
Cu vifori în codrii, cu lupi înfometați,
Pe noi stînd lângă mama tu ne iartă,
Vrem să auzim povestea cu zmei și
împărați!

POEZIE

Întruchipare

Mazuru Mădălina
CNER IX E

Câmpurile sunt de soare mângâiate.
E vremea ca să fie recoltate,
Dar este sâmbătă pe înserate,
Iar mâine-i sărbătoare.

Locul acesta e rupt chiar din Eden?
Sau, cel puțin, pare asemenea.
Acești oameni sunt pământeni
Sau mai aparte?

Sunt bravi, frumoși, cu suflet mare,
Chipul trudit e ars de soare,
C-un zâmbet cald, plin de candoare,
Așa-s țărani.

Copiii aleargă, e praf în urmă.
E plin sezon, forfotă multă.
E soare, toți se-adăpostesc la umbră.
Așa-i la țară.

Sat minunat...

Mazuru Mădălina
CNER IX E

Sat minunat, cu păduri creionat!
În vreme de furtună ești mereu
încețoșat,
Stropii uriași îți hrănesc pământul
cultivat
Inimile oamenilor ascund al muncii
rezultat.

Veșmintele tradiționale sunt foarte
colorate
Și se observă că au fost atent lucrate!
Codițele fetelor de vânt sunt legănate,
Iar chipurile cu zâmbete sunt ornate.

Dar bate clopotul, toți merg către
biserica
Au frică de Dumnezeu, ei cred în viața
veșnică.
Istoria satului este una temeinică,
Soldați morți în război zugrăvesc o
soartă nemernică.

Se-nalță o rugăciune pentru satul
întristat,
Unde, după furtună, soarele s-a înălțat.
Și chiar de câmpul sufletului părea
zdrobit
Noi flori au reușit și-au înflorit.

LUMEA PRIN OCHI DE COPIL

PORTRET
DE SCRITOR

Zară Mihnea Tudor

CNER V C

Soarele își mijea ochii somnoroși de după perdeaua subțire de nori și sclipea tot mai luminos. Razele vesele sărutau fiecare zarzăr, care se înfiora de bucurie și își deschidea podoaba dantelată. Lumea dezmoțită se umplea tot mai mult de forfotă și viață. Satul își scutura cușma și se umplea de râsele copiilor, precum câmpul înverzit de zumzetul albinelor.

Uimit de metamorfoza lumii ce mă înconjura, stăteam cocoțat în vârful nukului ca într-o cazemată ce trebuia apărată de cotropitori. Strângeam în palmele umede de emoție sabia de lemn, cioplită de bunicul și așteptam asaltul final în acest „război al rozelor”. Trunchiurile copacilor erau siluetele soldaților spre care m-am repezit într-un strigăt războinic ce mă înfioră și pe mine. M-am lansat într-o luptă pe viață și pe moarte până când peste mine a nins cu steagurile albe de capitulare. Atunci am văzut sărmanii zarzări cu gâturile golașe, dezgoliți de floare și am simțit gustul amar al unei victorii nemeritată. Mi-am culcat trupul ostenit în iarba fragedă și privirea mi-a fost răpită de balaurul cu trei capete ce zburda în văzduh. Pe cer umblau elefanți, flori de nu-mă-uita și chipuri caraghioase de oameni încruntați. Dar, într-o clipire de gene, toate s-au transformat în norișori pufoși ce se lăsau purtați pe aripi de vânt. Fără a-mi da seama, am fost asaltat de o micuță armată ce mă ținea ținut la pământ precum Gulliver în țara piticilor.

66 • Alte cuvinte • noiembrie 2014

Caporalul, un greiere supărat pentru că i s-a dezacordat chitara, ordona forțelor terestre și aeriene asediul asupra mea. Dar, cu o simplă scuturare de mână, am îndepărtat furnicile și gâzele din jur. În drum spre casă atenția mi-a fost captată de „dansul mirilor”. Doi fluturi zburau pe aripi de vals și își jurau iubire veșnică. Buburuzele erau martore, iar greierele-caporal oficia ceremonia de cununie...

Savuram în tihnă din nectarul copilăriei și îmi spuneam că ea va dura veșnic. Nu credeam în înfrângeri, în tristețe sau în lacrimi. Chiar dacă chipurile oamenilor poartă mângâierea timpului, sufletul ar trebui să le rădă mereu, iar ochii să caute elefanții din văzduh. Lumea, așa cum este ea văzută de copii, este mereu caldă, scăldată în lumina diafană a candorii, iar aici nu se poate întâmpla nimic rău.

MAGIILE NOPTII

PORTRET
DE SCRITOR

Zară Mihnea Tudor

CNER V C

Înserarea se furișează ca o nălucă și învăluie munții într-un amurg de primăvară târzie. Natura se scaldă în purpuriul soarelui și se înconjoară de aroma pământului reavăn. Chiar și acum, în zbuliumul crepusculului, munții își înalță măreția și veghează precum un bătrân cu barbă albă.

Într-o ultimă clipocire de gene, natura

își culcă fruntea în leagănul orizontu lui și se lasă sărutată de lumina blândă a lunii. Tăcerea cuprinde totul cu brațele sale liniștitoare, iar cerul își aprinde candela. Stelele, precum cerceii mireselor, se nasc pe bolta senină și împodobesc noaptea cu sclipirile lor. Pădurea, cu privirea ei măiastră, stă spectator la grandoarea cerului și își alintă brazii sub plapuma de stele.

Pe măsură ce noaptea se adâncește iar pământul se scufundă în tăcere, bolta își derulează spectacolul copleșitor. Mii de stele căzătoare părăsesc scena, aluncând spre nicăieri pentru a îndeplini visele muritorilor. Asemenea unui tânguit de clopot, munții murmură codrilor săi, iar izvoarele îngână un cântec de leagăn. Greierele, eternul trubadur, își strigă iubirea pentru Regina-Noptii, în timp ce totul alunecă în visare. Dar, undeva în necunoscut, spre crestele pleșuve ale muntelui, până și copacii stau împietriți de spaima animalelor de pradă.

Noaptea își face numărul de magie și își întinde trena grea peste lume. Muntele, îmbrățișat de primăvară, își odihnește măreția, pentru ca în zori să poată străjui peste hotare.

Alte cuvinte • noiembrie 2014 • 67

COMOARA DIN BIBLIOTECĂ

Zară Mihnea Tudor
CNER V C

PORTRET
DE SCRITOR

Dimineața abia începuse iar cerul era senin și curat precum picurul de rouă în zorii primăverii. Razele somnoroase ale soarelui se strecurau printr-un ochi de fereastră și se hârjoneau cu cărțile bibliotecii părăsite. Firele de praf se ridicau din toate colțurile și umpleau de istorie copertele îmbătrânite.

Nu știu cum am ajuns aici, dar mi-am dat seama că pașii mă purtau prin labirintul rafturilor unei biblioteci uitată de toți. Mă simțeam precum un savant în mijlocul piramidelor, în căutarea necunoscutului și a timpului trecut. Mare mi-a fost mirarea când, deodată, tăcerea asurzitoare fu sfâșiată de șoaptele tânguitoare ale cărților. Fiecare dintre ele își doinea povestea și își desfăcea aripile precum pescărușii alintați de briza mării. Cea mai bătrână și mai înțeleaptă dintre ele s-a îndreptat către mine și mi-a spus povestea tristă a acelei biblioteci. Era o vreme când copiii veneau și citeau însetați de cunoaștere dar, cu timpul, spiritul malefic al ignoranței și-a făcut cuib printre rafturile bibliotecii. Acum, cărțile își tânguie singurătatea și nu își mai găsesc rostul. Din acel moment am știut că descoperisem o mare comoară ce trebuia să o dezvălui tuturor. Mi-am adus colegii și prietenii și am reînviat spiritul aventurii de a citi.

Biblioteca este palatul tainic ce ascunde mistere nedezlegate, comori nedescoperite, dar și răni necicatrizate ale istoriei. Mulți copii uită, sau chiar nici nu ajung să descopere această

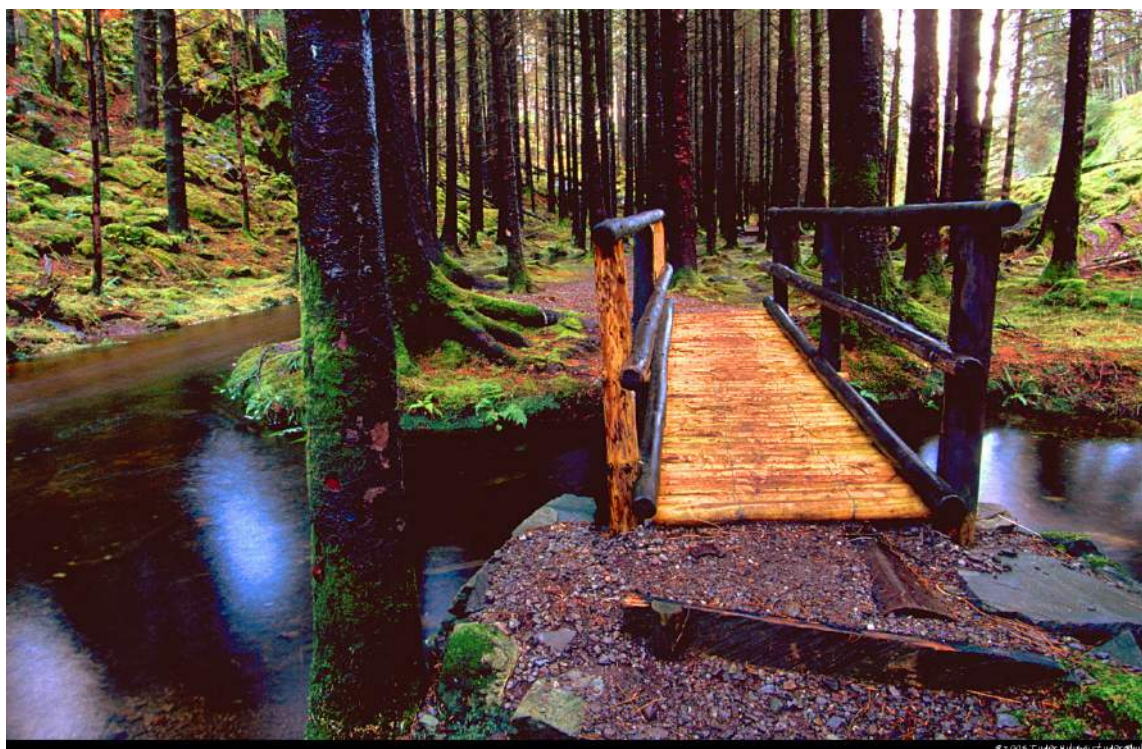
împărăție a cunoașterii, preferând să își petreacă timpul sub stăpânirea dușmanilor înțelepciunii, calculatorul și televizorul.

Rătăcire

Tanasă Andreea

abs.CNER 2013, studentă

PORTRET
DE SCRITOR

Printre lumini și umbre risipite deasupra unui colț de neclintire, printr-un zâmbet suav înmiresmat cu flori de salcâm, printre adieri de vânt plutitoare prin suflet, pășesc inocent într-o sclipire de infinit, mă aștern odată cu sunetul necuprinsului în iarba mătăsoasă și închid ochii, lăsându-mi privirea să adoarmă. Inspir adânc parfumul existenței și mă pierd printre bătăile inimii, ca o moleculă de timp printre firele eternității.

Lumea se conturează grăbit într-o aglomerare de vise, iar eu mă desprind de realitate și alunec într-o desăvârșire oarbă a propriei ființe. Descopăr că sunt compatibilă cu fericirea, mă identific cu ploaia, reasc printre particule de ne

cunoscut, simt viața pulsând în mine. Gust fiecare picătură de ireal și distrug pe fundalul unui tablou al nemărginirii, libertatea. Aud zbuciumul depărtării curgându-mi prin vene și întind mâna spre o altă dimensiune a firii, spre un alt spațiu, al absolutului.

Izbucnesc într-o armonie de aspirație, mă reîntregesc într-o nebunie de culori, prind între degete o fâșie de imposibil și mă las prizonieră vântului.

Deschid ochii. Întrezăresc liniștea, răvășind monotonia perceptibilului, ascult fără sens pașii unui spirit fantomatic rătăcit într-o spirală a timpului, mă ridic și îndrăznesc să sper că pot, zămbesc și mă conving că voi reuși.

VINO

Tanasă Andreea

abs.CNER 2013, studentă

PORTRET
DE SCRITOR

Azi uită cine ești și vino cu mine. Zâmbește-mi și ia-mă de mână. Imaginează-ți că ești un cântec pe care timpul îl fredonează poetic, alinându-și singurătatea cu acordurile unui pian al destinului. Sufletul ți se va strecura nevăzut într-un vals tăcut și lent. Pe fundal, câteva cuvinte fără niciun înțeles, amintind vag de iubire. Nu-ți fie teamă, eu sunt aici, aproape de tine, atât de aproape, încât vei crede că sunt un gând. Nu te împotrivi dorinței, ci închide ochii, inspiră adânc parfumul fericirii, apoi deschide-i și prinde-mă cu ambele mâini într-o îmbrățișare eternă și caldă, parte a unei coregrafii mitice, inspirată de sunetul aceleiași melodii. Să ne învățăm nevăzuți pe o muchie de frenezie, îmbătați de dulcea aromă a unei epifanii surâzânde, legănați de cer întru visare eliberatoare. Vom zămisli printre rămășițe omenești ale trupului plăsmuirea fantomatică a Renașterii, ca prezență a artei înseși. Vom stăruia în nemurire, fascinați de ideea infinitului ca ritm interior al propriului sine. Cu privirea șiroind de iluzii, vom dansa pe margini de abis albastru, până când ploaia se va prelinge, transparentă și rece, pe fruntea mea, pe buzele tale. Se va ghemui în podul palmelor, iar noi, curemurați de atingerea ei dureroasă, vom ridica mâinile întru preamărire ancestrală, picurând fantezii translucide în spatele cerului, ca o cortină de elegie. Ne vom înveli în aripi, în lumină și viață, și va ploua cu îngeri peste noi, în amurgul unei serii de vară târzie.

Vino. Se face târziu. Ia cu tine iluzii și vise, nu ai nevoie de nimic altceva. Privește-mă, înțelege-mă, spune-mi că eu sunt aleasa și voi fi a ta. Hai să rescriem o poveste, propria noastră poveste. Tu și cu mine, și ploaia îngânându-ne zâmbetul. Doar noi, ancorați în realitatea profundă a inimii, ogindindu-ne aripile în stropi argintii de speranță. Va răsună orizontul, se vor deschide zărilor, iar lumea va fi a noastră.

DEZORDINE

Tanasă Andreea

abs.CNER 2013, studentă

PORTRET
DE SCRITOR

eternitatea și s-o ascundă într-un sertar al necunoscutului.

Închid ochii. Încerc să zbor și prind între degete o scânteie de ireal. Mă simt invadată de nevoia de a-mi lăsa trupul în urma, de a păși într-o altă dimensiune, de a atinge măcar pentru o clipă imensitatea fericirii.

Prizonieră a propriei existențe, mă complac într-o lume haotică a sentimentelor care mă înalță brusc spre necuprinsul absolutului, iar apoi mă aruncă în cel mai întunecat colț al inimii, lăsându-mă pradă unui spirit al trecutului. Îmi simt privirea alergând printre paginile minții, încercând din răspuțuri să evadeze, agățându-se de lumina reflectată în fereastra neclintirii. Ticăitul monoton al ceasului de pe perete bântuie lin tăcerea copleșitoare, lăsând în urmă o mireasmă fantomatică a timpului, grăbindu-se parcă să cuprindă cu ambele brațe

Mă desprind ușor de podeauna sufletului, strecurându-mă printre gratiile care mă înconjoară din toate părțile. Îmbrățișez cu toată ființa o dorință capabilă să strivească orice încercare de a fi oprită, dorință incontrollabilă ce mă eliberează de neputință și mă îndrumă către libertate: libertatea inimii, a minții, a întregii mele existențe.

Mă trezesc brusc dintr-o ațipire a gândului și observ un surâs reflectat în fereastra rece: sunt eu, rătăcită printre cărările ființei, cufundată într-o nefirească dezordine a tuturor amintirilor sinelui.

DELIR

Ecaterina Vasilache Tudor

CNER, promoția 2011, UMF Iași

Aș vrea să fiu roșu sangvin, aș vrea să fiu coagulată deasupra unei picături de timp, aș vrea să picur infinit în cupa de satin cambrat din mâna veșnică a clipei în ochiul deschis al ispitei de-a-nainta înspre nimic. Aș vrea să fiu apoi fardată de-o mână cosmică îmbibată-n același timp inconștient de regăsire și mirare, aș vrea s-ascund ce sunt, cum sunt de teama morții iminente ce curge din obrazii mei. Sunt desangvinată și par a fi o lună nouă stăpână iară pe-un vechi cer, c-un soare vechi și-o noapte lungă, un satelit mereu uitat, mereu banal, mereu la fel- regină fadă - a uitării, a vidului, a disperării. Sunt poate, pe-un alt ton, un bâzâit de greier ce era afon, și-am constatat că-n acest vid eu nu exist, eu nu mă simt, eu am murit. Și delirez acum când greu țărân-apasă pieptul meu și mă sufoc și nu exist.

E toamnă azi în abdomenul meu. E toamnă, frig și înnorat, am ațipit și am visat un șir de vorbe care-au rămas nespuse ce torturează ființa care-ascultă. E greu și plâng și îngerii în cer. E greu de plumb ficatul meu, și-am obosit, cred, amândoi să mai scuipăm venin și fiere purificând în urma noastră un organism bolnav din creier.

Trosnesc idei sub clar de stele și-mi par mai dulci umbrele verzi și-mi pare negru absolutul, și-aș vrea să

simt ce simte lutul. Diform cromatic și astral, împing bariere de metal în pânze mătăsoase de păianjeni brodate cu picături de rouă înghețate topind metalul-ntr-un homunculus minor.... un fum, un poc și-un Do major cântat de-același greier semiafon.

Stupidă existență a inexistenței mele, stupidă moarte survenită natural, stupid e creul și aberațiile-i consecvente, stupid e omul. Trăiesc în vid și mor în oxigenul saturat, trăiesc într-o suspensie a rătăcirii temporale, trăiesc în altă amintire prenatală, iubesc... și NU, nu mă-ntreba de ce și cum, și cum se poate să fiu atât de banal în lumea asta reformată? Eu știu că simt ca printr-un vis cum merg, cum sunt și cum respir, dar totul nu-i decât o aparență, un delir din spatele unui vâl de argint ce-și suflă trena-nspre infinit. Nu e decât un mecanism nenatural de apărare ce-mi moaie genele-n nisip și picură peste răni sare. Nu sunt, nici nu voi exista în spectrul vostru de culori normale, ci mor și azi și-n continuare, și uit, și-i frig și-am înghețat.

Delir și dulce nebunie, inconsecvență diversificată, iertare poate pentru androgen, pedeapsă capitală pentru moartă...

Hipocromie

PORTRET
DE SCRITOR

Ecaterina Vasilache Tudor

CNER, promoția 2011, UMF Iași

Copaci ca niște umbre cu brațe anormal de lungi se-ableacă la pământ udade, ... mi-aș dori o clipă de singurătate! Am radiat și fericire și vise și licurici și zâmbete nenaturale și-i greu, e atât de greu că nici n-am observat c-am obosit. Ce rai? Ce înălțimi astrale? Pământul e atât de ud în jurul meu că-n glod m-am inmuiat până la trunchi! Ce dulce ploaie cade azi din cer, ce minunat de negru este cerul greu și câte inimi pironite-n el. Aș vrea ca ploaia asta să nu se termine, să spele tot în urma ei... să spele-atâta fericire! Mi-a fost atât de teamă pentru tine, ploaie! Credeam că nu vei mai cădea din cer, credeam că te-ai schimbat în dulci petale în culori pastel, și-atunci ar fi fost inuman să te aștept, căci cred că tot ce am învățat până acum ne-a fost, cu toate salturile, suficient încât să știm că eu sunt eu, sunt violet. Sunt violet închis și uneori miros și roze, roze pastel, roze-iubiri, rozenin de stele și sclipiri de crudă tinerețe, dar știm cred, amândouă c-atunci când plouă sunt negru strălucind în violet. Hai să nu fim ipocriți, nu ne măsoară pe noi aceste scale atâta de grotești, să nu chemăm la noi demente sau orișicare născociri lumești. Ce e demența te întrebi? Roz închis, roșu sangvin, verde născut alaltăieri sau poate alb imaculat...

Mi-e greu în fiecare zi și să respir, dar repetiția cu siguranță naște monștri și-am devenit din zi în zi din ce în ce mai iscusită s-ascund sub inima de porțelan durerea mascată-n nebunie.

E poate prea târziu și-am înțeles când am văzut cortina, când cerul și alaiul lui de fum, cu tot abisul lui albastru înnegurat de umbre (de umbrele a doi nebuni, a unei ploii de vară cazute atât de inoportun, atât de bizar și-a unui violet plinar) ușor, discret au dispărut. Dar nu cum ar dispărea de bună seamă un răsărit, ori un apus, ori un copil ci ca și când s-ar ofili în tine un sentiment pe care n-ai știut că l-ai avut. A dispărut discret și n-a lăsat în tine nici vid, nici spațiu, nici idei, el... te-a lăsat.

Vino-napoi! Vino-napoi îți spun! Vino și hai să stăm doar noi. Ce poate să se-ntâmple, nu suntem noi doi veri străbuni? Hai, fulgeră și poți să-ți verși și zgomotul asupra mea, te rog doar nu pleca! Nu știu dacă mă cret cu mine, cu tine, ori cu Dumnezeu, știu doar c-atât de dor mi-a fost de tine, știu doar c-aș vrea să te păstrez mereu și-aș vrea să pot iubi culorile pastel.

Perfectă nebunie zace-n mine, perfect pastelul nu e violet, iar violetul care zace-n mine, e astăzi cel....
mai violent.

Letargie - fragment de irealitate

Ecaterina Vasilache Tudor

CNER, promoția 2011, UMF Iași

Uitarea mea mă bântuie într-un mod în care nu am mai perceput-o până acum. Mă dezechilibrează într-o manieră bizară, mă desprinde de la sol și mă suspendă în vid lăsându-mă într-o inerție tangentă cu moartea. E inutil să vorbesc despre vise, atât de fade, sunt înglobate într-o sferă de smoală și zboară în văzduh ca și când nu mi-ar aparține. Emoția mă ține în stare de letargie - singura stare apropiată de viață.

E inutil să vorbesc de oameni și locuri, ele au încetat să existe. Acum sunt false amintiri. Realitatea e nu atât de sumbră, cât liniștitoare. O liniște care mă scoate din minți, e ca o piroteală ce-mi amortește sufletul... și disper deoarece în întregul peisaj macabru singura care nu-și are locul e liniștea, și totuși ea guvernează haosul.

Când ai trăit atât de mult ca simplu satelit al unui univers de vorbe

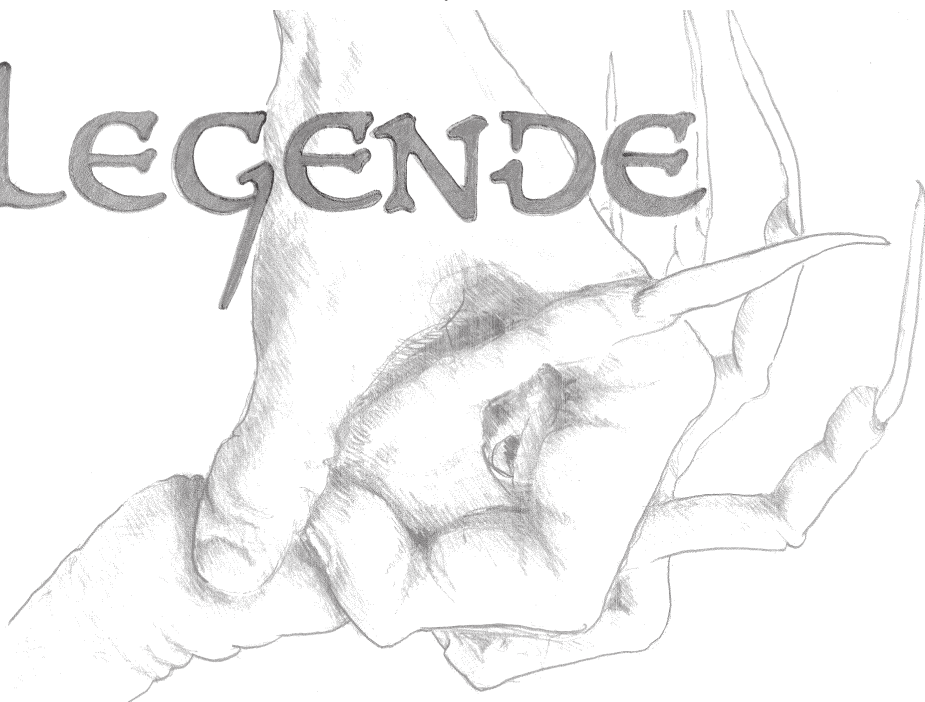
și idei, e totuși ușor să te împaci cu idea că singurătatea, inevitabilă, te va copleși în cele din urmă.

Sunt un simbol. Sunt un simbol a ceea ce aș fi dacă nu aș exista sub această formă astrală. Sunt un simbol viu al morții, percepută nu ca sfârșit, ci ca izolare. E falsă ideea că tu exiști, căci tu nu exiști pentru mine. E incert cum ajungi într-o comă indusă de propria-ți natură. Deși incredibil de lungi, orele se sfârșesc doar pentru a începe din nou, pentru a juca etern un dans al ielelor. Neputința, deși enervantă, nu mă aruncă în brațele depresiei. Singurul mod de existență este acum prin instinctul primar de conservare și printr-o voință atât de puternică, încât să poată opri hemoragia acută pe care o simț în creier.

E inutil să spun că nu văd și nu simt (cel puțin nu prin celulele receptoare ci prin membrană semipermeabilă a sufletului). E inutil să spun că deși nu trăiesc și nu mor, eu nu exist cu adevărat nici pentru mine.

PORTRET
DE SCRITOR

LEGENDE

MENS SANA

Ecaterina Vasilache Tudor

CNER, promoția 2011, UMF Iași

PORTRET
DE SCRITOR

Mă-nec în negru de parcă golul este vid, mă-nec și cad și mă preling în tonuri șterse de mov prăfuit, înghit în sec și mă ridic. Bizar reflectă dorul dor, beteag amorul nu e dor, iar dorul care s-a ivit la răsărit de după nori, anunță astăzi c-a murit aseară-n zori. O cameră mucegăită de cămin.... Mi-e scârbă de cuvinte și aș vrea să șterg cu mâneca mîlul care-a fost înghițit într-un haotic episod spasmodic ce ne-a cuprins pe amândoi-n-același timp. Ridic paharul de cristal ciobit și sorb dintr-o privire cu nesaț uitarea care-a fost să cadă într-o clipită nu de mult uitată, pe fondul unui noiembrie nocturn care-a-nglobat în glod abisul tot, trăgând cu el ca-ntr-un proces inflamator și moarte și speranță și senin.

Talanții iarăși cad, s-au risipit, e negură, nu văd dar mă ridic, te-ntreb ce crezi, dar mă ignori, se-ntâmplă astăzi să măsoți în palmele-ți trandafirii și moi cât cântărește un bujor precoce înflorit, prea repede ofilit.... și mă măsoți.

E greu, pământul ud s-a întărit, mormânt deschis și mov și prăfuit și aer saturat în oxigen, scânteii aproape diafane cad din cer, sărut abisul negru care m-a cuprins, aș vrea să ies, dar nu insist, mi-e teamă de ecoul care-ar evada, mi-e frig și pleoapele mi-s grele, dar dacă aș putea să îmi ridic puțin din gene, mai mult ca sigur, totalmente te-aș iubi. Încet, plăcut, mă scurg în lut și-n glod, nici nu mai amortesc și nici nu mai exist și-n tot abisul nu văd mov.

LASĂ-MĂ

Ioana Murgu

CNER, promoția 2013, UMF Iași

PORTRET
DE SCRITOR

Nu vreau nimic uneori
Mă gândesc doar
Ce-am avut și ce-am pierdut,
Mă gândesc să plec,
Dar de data asta de tot.
Dar îmi pare stupid
Mă gândesc ...
La tot uneori
Și mi-e teamă că nu mă cunosc destul
La tot...
Și simt că nu, nu pot să fac
să fiu
nimic.
Ajută-mă!
Cineva...
Să ies din pasa aceasta
Dar te rog, grăbește-te,
Pentru că simt că mă schimb
Și mi-e frică să nu uit
Unde să mă întorc.

E încă mai

Ioana Murgu

CNER, promoția 2013, UMF Iași

De mâine,
Nu mai
E mai.
E înnorat.
Și cerul e cumva alb pe alocuri.
E ultima zi,
bucurați-vă

Sigur, e deja vară pentru mulți.
Cei singuri țipă a disperare
pe străzi.
Perdelele sunt toate trase,
Ei vor să alunge maiul

Dar nu...
E încă mai!
Bucurați-vă!

Din case.
Să îl dea brutal afară.
În casele lor,
Pe calendare scrie mare: iunie.
Eu aștept.
Vreau să privesc tot.
încă o dată.
Pentru că mâine verdele va fi unul
bolnav și bătut de soare,
norii vor fi mai albi,
oamenii vor fi mai goi,
și mai absenți,
din ce în ce mai
inconștienți.

DIMINEAȚA

Ioana Murgu

CNER, promoția 2013, UMF Iași

Dimineață. Nici nu mai știu bine ce
mă doare:
capul, spatele, sau conștiința.
E mai. Cafeaua e prea slabă dar nu
stau să mă întreb
dacă merită să nu o beau.
E liniște. Pâlcuri întregi de verdeață
răsar de
după blocurile din față mea.
E răcoare. Candela a ars pe
jumătate, iar acum
își dansează domolul timizii pași.
E fum. Mentea mea se mișcă mai
repede decât mine.
sunt vise, închipuiri.
Ești tu.
Suntem noi.

E aseară, e azi... nici nu mai știu.
E bine.
E dor.
Și mult soare.
Mă lămuresc abia
când fumul s-a risipit:
Mi-e milă
Mi-e somn
Mi-e silă.
Mă dortoate,
de la conștiință în jos.
Mi-e puțin frică
De azi.
Mi-e puțin scârbă de mâine.
Mi-e puțin poftă de ieri.
Și mi-e dor
De demult!

Tu primul!

Ioana Murgu

CNER, promoția 2013, UMF Iași

Tu Primul!

Hai,
Hai
să uităm,
Tu primul!
Și să aruncăm
cu vina de la
unul la altul.
Să uităm
c-am fost copii odată.
Ne așteaptă
cine?

Să ne jucăm cu timpul
când?
Să nu simțim cum trece viața pe lângă
noi
Unde?
Să nu ne-ndepărtăm de ce am fost
cum?
Cine a fost va rămâne, asta vreau să
spun peste ani,
Când îmi voi aminti de noi, căci nu voi
uita
Unde am fost împreună, unde mi-ai
promis că pentru totdeauna",
Cum m-ai iubit, odată, într-un mai...

Miros de ploaie

Ioana Murgu

CNER, promoția 2013, UMF Iași

Miros de ploaie
Sinceră, răsfirată,
Groasă, misterioasă până în adâncuri.
Miros de ploaie,
Dus de vânt,
Ce a speriat,
A bulversat, a întristat copiii,
A trezit plăcer...
Poate doar mie...
Miros de ploaie
cald, ce-mi trezește
simțuri noi,
amintiri,
poftă de liniște.
Poftă de tine.
Miros de ploaie,
Persistent.
Parfum de flori de jaude
În închipuiri.
Soarele se acoperă la răstimpuri.
Rămânem să ne ghidăm după vânt,
Să orbecăim prin șiroaie.
Oui, ca est bien!
Aduceți ploaia!!
Vreau să merg după ea,
Până simt că și-a atins apogeul,
Până simt că toată cade pe mine.
Aduceți...!
Să nu vină lumina.
Nu e nevoie.
Pe scena noastră nu mai avem decor.
Nici rezerve.
Nu vreau să mai împart cu nimeni
ploaia.
Vino!...

Nu vine

Decor de vară Într-o zi

Ioana Murgu

CNER, promoția 2013, UMF Iași

A plouat slab și de nicăieri,
niciunde.
Străină stă parcă de veghe
la baza felinarului
aproape stricat.

Dacă străinul
Sunt eu,
străină ești,
Tu,
Dacă
Eu!
Eu sunt străină!!!
Străin ești
Tu!
hai să fim
doi
străini.
Înstrăinează-mă,
Căci uit!
Și vreau,
vreau
să te văd doar pe tine
până mă sting în neștiință.

Ioana Murgu

CNER, promoția 2013, UMF Iași

Nu, nu plânge!
O să ștergem tot
În curând o să treacă
Și nu vei mai ști
că am fost
A ta.
În curând
o să se ducă
totul,
o să suflăm cu nervi
peste amintiri,
pentru că nu e ușor acum
Și vor pleca... toate.
Într-o zi...
Da.

Intr-o zi
mă voi plimba uitucă
peste tot,
cu oricine.
Voi purta conversații goale
cu oameni goi
Și tu vei trece
pe lângă mine.
Iar eu...
nu te voi recunoaște

Nu vreau să vină
"Într-o zi"

Dor

Ioana Murgu

CNER, promoția 2013, UMF Iași

Hai,
lasă-ți inhibițiile
la începuturi.
La mese te cheamă
mirosul tare
de Cuba Libre
Și fumatul dulce...

Te aștept lângă mine.
Vino spre dimineață,
Să facem un cuvânt nou,
la răsărit...
Sau o cafea.

Să ne bem disperați
amintirile,
Să aprindem
scânteii,
cu fiecare zâmbet.

Ninge

Ioana Murgu

CNER, promoția 2013, UMF Iași

ne acoperă repede sufletul,
Să nu murim singuri,
Să ne spele păcatele
iarna asta albă;
ninge monstruos,
până ajung fulgii tăioși
să se cuibărească după inimile
noastre bolnave,
să înțepe demonii ce se ascund
în noi, să-l alunge,
măcar ei...

E frig acum,
cresc în mine temeri
uriașe,
se zbat pentru
putere!
Vor să iasă, să
zbiere,
să domine
tot.

Ninge...
Să ningă pe mine!
Să cânte în mine ninsoarea,
Să-mi alunge demonii,
Să-l risipească,
Să mă scape de
noaptea din mine!

DIALOGURI 2

NOSCE TE IPSUM 12

ESEURI 15

CARTE 26

PASIUNI 38

FILM 44

PROZĂ 50

POEZIE 60

PORTRET DE SCRITOR 66

cuprins

alte cuvinte
supliment de cultură al revistei *Primii Pași*